

EMPERYALİZME, FAŞİZME ve HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

MÜCADELE

Sayı: 204 | Ekim 2009 | Masrafı: 2€

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) Yayın Organı • İnternet: www.atik-online.net

İsviçre'de Minare Yasağı Onaylandı

29 Kasım 2009 tarihinde Göçmenler karşıtı, ırkçı İsviçre Halk Partisi (SVP) ve Federal Demokratik Birlik (EDU) tarafından yeterli sayıda toplanan imzayla İsviçre'de camilerde minare yasağına ilişkin halk oylamasına gidildi. SVP cami ve minareyi "radikal islamcılarının sembolü" olarak tanımlayarak, kitleler içinde propaganda yapmaktaydı.

Nüfusu 7,5 milyon olan İsviçre'de, Müslümanlar yüzde 6'lık bir kesimi oluşturuyor. 300 bin kişilik Müslüman nüfusun çoğunluğunu, savaş sırasında eski Yugoslavya topraklarından kaçan Bosnalı ve Kosovalı Müslümanlar ile Kürt ve Türkler oluşturuyor.

Halk oylamasına İsviçrelilerin yüzde 53 katılırken, bunlardan yüzde 57,5 minareye hayır oyu kullandı.

Yazısı sayfa 4'te

Avrupa Öğrenci Eylemleriyile Sarsılıyor

BASYAZI

Demokrasi Bilinci; Örgütlü, Kolektif Mücadele ile Gelişir Denizdeki Dalgaları Göğüslemeye Hazır Olalım!

Son günlerde tüm Avrupa kendiliğinden gelişen bir sürece tanık oluyor. Bir çok Avrupa ülkesinde, öğrenci ve işsiz gençlik; AB'nin eğitimi özelleştirmek ve "hayata yaydım" adı altında paralı meslek kurslarına insanları mecbur kılmak için başlattığı Bologna Projesi'ne karşı sokaklardaydı.

devamı sayfa 2'de

ATİK "Kürt Açılımı" nı Tartıştıyor!

ATİK Genel Konseyinin, Türkiye'de AKP üzerinden Türk devletinin „Kürt açılımı“ “Demokratik açılım” “Milli Birlik Projesi” adları altında Kürt ulusunun direniş ve ağır bedeller ödeyerek sürdürdüğü mücadeleyi küçük hak kırıntıları vererek sonlandırmayı amaçlayan, tasviye politikalarına karşı; “imha ve inkâra son-Kürt ulusuna tam hak eşitliği” şiarıyla planladığı panellerden ikisi 28-29 Kasım 2009 tarihlerinde gerçekleştirildi.

devamı sayfa 3'de

BAŞYAZI

Demokrasi Bilinci; Örgütlü, Kolektif Mücadele ile Gelişir Denizdeki Dalgaları Göğüslemeye Hazır Olalım!

Son günlerde tüm Avrupa kendiliğinden gelişen bir sürece tanık oluyor. Bir çok Avrupa ülkesinde, öğrenci ve işsiz gençlik; AB'nin eğitimi özelleştirmek ve "hayata yaydım" adı altında paralı meslek kurslarına insanları mecbur kılmak için başlattığı Bologna Projesi'ne karşı sokaklardaydı. Yaklaşık 1999 yılından beri gelişen bu süreç özelde emperyalist-kapitalist sistemin kriziyle daha da hızlandırıldı. 2010 yılında bitirilerek, eğitimin özel sektöre açılmasını planlayan bu süreç, aynı zamanda öğrencilerde ve diğer gençlik kesiminde beklenmedik etkilere de sebep oldu.

Sınır sayılacak 2010 yılına kadar süreci tamamlayamayan pek çok Avrupa ülkesi; kriz, işsizlik, eğitimin kalifiyeleşmesi, eğitimin kendi masraflarını karşılar hale getirilerek ödeneklerin farklı alanlara aktarılması için şimdi bu süreci ani bir şekilde hızlandırdı. Hiç planda yokken, Viyana Üniversitesi'nde öğrencilerin işgali başladı. Bu hareket kısa süre içerisinde Almanya, İtalya gibi ülkelerde de ses buldu.

Normalde politik yapısı olmayan, siyasetle ve politika ile çok ilgilenmeyen veya bu ilgisi gazete okumaktan öteye geçmeyen Avrupa gençliği, kendi hakları konusunda hızlı bir örgütlenme ile sürece yanıt oldu. Ülkelerde başlayan işgal süreci ile beraber, öğrenci gençlik ilk kez çok fazla bahsetmedikleri sistemle yüzyüze de geldi. Bu yüzleşme, politik seviyesi düşük gençliğin ise hızlı bir şekilde politikleşmesine sebep oldu.

Lenin'in de geçmişte dediği gibi kendi hakları için mücadeleye sarılanlar kısa süre içerisinde belli bilince ulaştı. İşgaller sırasında sınıf mücadelesinde de sıkça yaşanan bazı manzaralarda oldu. Örneğin, Innsbruck'ta var olan ÖH, öğrencilerden yana tavır koymayarak öğrencilerin ve diğer gençlerin haklı ve meşru mücadelesini inkârı soyundu. Öte yandan, demokrasi anlayışındaki farklı mevzular, özelde küçük burjuva demokrasi anlayışı, yer yer farklı ve geri tartışmaları da açtı. Bazı işgal eylemlerinde sigara içilip içilmemesi bile ayrı bir tartışmaya sebep oldu. Ancak bunun içinde en önemli şey, kendiliğinden gelişen bu harekette demokratik güçlerin konumu ve durumudur.

1850'lili yıllardan bu yana, gelişen "trade union" kurumlar açıktır ki kendi kitlesinin talep ve haklarını savunmaktan bugün çok uzaktır. Lakin karşımızda gelişen ve yakıcılaşan bir sınıf mücadelesi durmaktadır. Bu süreç hem devrimci demokrat güçler için, hem de karşı taraftaki emperyalist-kapitalist sistem ve onun egemenleri için önemli bir süreç. Yıllardır halk yığınlarının örgütsüzleştirilmesi, atomize edilmesi yaklaşımı bugünlerde onlar için iflas etmektedir. Kendiliğindenci hareketler bugün gençlik içinde başlamıştır. Ve benzer şekilde elbette farklı halk katmanlarına ve sınıflarına da sıçrayacaktır. Çünkü, gündemdeki tek anti-demokratik saldırı Bologna Süreci değildir. Ancak bu sürecin gösterdikleri de vardır.

Kendiliğindenci hareketle beraber atomize edilen halk yığınları belki geri de olsa belli bir örgütlenme şekli geliştirebilmektedir. Fazlasıyla fikir karmaşasına sahip bu tarz örgütlenmeler ise kendi içinde farklı demokrasi anlayışına sahip olabiliyor ve bu anlayış onların tam anlamıyla bir irade birliği gösterememesine de sebep olabiliyor. Lakin diğer taraftan gerçek demokrasi güçlerinin burada oynadığı rol, aynı şekilde kendiliğindencilığe bırakılmayacak kadar önemli haldedir.

Teori ve pratik birbirlerini destekleyen ve geliştiren şeylerdir. Biri olmadan diğerinin çok fazla anlamı kalmamakta, ya dar pratiğe veya lafazanlığa doğru bir sapmaya sebep olmaktadır. Son eylemler bize şunu öğretti ki; pratik içerisinde kitlelere yapılan doğru politikalar, onların kendi haklarını daha kararlı ve ısrarlı bir halde savunmalarını sağlamaktadır.

Öte yandan, apolitik olan bir kitle yığını bile bu süreçte kendi haklarının gerçekte nasıl bir mücadele ile ve kimlerin safında kazanılabileceğini anlamaktadır.

İçinden geçtiğimiz bu süreçte, diğer faaliyetçi arkadaşlarımızın da özellikle doğru okuması gereken verilerden birisi de budur. Her ne kadar kitleler apolitize ve atomize edilmiş olursa olsun, kitleler kendi öz taleplerine sahip çıkar, bu en insani durumdur. Bu öz talepler akademik, sosyal veya ekonomik olabilir. Ancak kendiliğindenci hareketlerin gelişebileceği

bu durumda, bu talepleri mümkün olduğunca iyi bilmek, bunlar için politikalar kararlaştırarak, bunu gene kitlelerin bağrında işlemekte bizim yapmamız gereken birşeydir.

Kendiliğinden çıkabilecek hareketlere karşı duyarlı olmak, bunlar içerisindeki tartışmaları normal görmek (normal derken kastettiğimiz doğallıktır, meşruluğu değil), bu kitlelerin bir parçasının da biz olduğumuzu unutmadan, onların tartışmalarına ve hareketlerine doğru şekilde yön vermek elimizdedir. Biz emekçilerin safında durdukça, onların hak ve talepleri için mücadele verdikçe, bunlara karşı hazır olmalı, pratiğe tepeden bakmadan, en geri kitlelerle bile hareket etmeliyiz.

Yazının başlarında da dediğimiz gibi altın bir süreçten geçiyoruz, bu sürecin verilerini doğru okuyarak bunu kendimize bir sıçrama tahtası haline getirebilir ve doğru politikalarla demokratik hak mücadelesinde daha da ilerleyebiliriz.

Böyle birşeye yanıt olabilmek için ATİK olarak; tüm organ, komite, yönetim ve üyelerimizin bu bilinç varması aciliyetlidir. Bu bilinç olmadan, kendiliğindenci hareketlere karşı marjinal ve kopuk kalınacağı kesindir. Örgütlü ve kolektif mücadeleyi kitlelerle beraber örmek ve geliştirmek için kurumlarımız, kendi bilincini yükseltmeli, çevremizdeki örgütsüz güçleri tekrardan toplayarak, doğru politikalar çerçevesinde harekete geçirmelidir.

ATİK
AHM - ATİK Haber Merkezi

Internet: www.atik-online.net

e-mail: atik2@atik-online.net

Impressum:

V.i.S.d.P

I. Yildirim

Postapart nummer 15809

6802 JX Arnhem

Nederland

Yazışma Adresleri:

Nelson Mandela plein 1

2575 T.H. Deen-Haag

Nederland

haber göndermek için:

mucadele1976@yahoo.de

Internet: www.atik-online.net

e-mail: info@atik-online.net

ATİK "Kürt Açılımı"na İlişkin Paneller Düzenledi

ATİK Genel Konseyinin, Türkiye'de AKP üzerinden Türk devletinin „Kürt açılımı“ “Demokratik açılım” “Milli Birlik Projesi” adları altında Kürt ulusunun direniş ve ağır bedeller ödeyerek sürdürdüğü mücade-

leyi küçük hak kısıntıları vererek sonlandırmayı amaçlayan, tasviye politikalarına karşı; “imha ve inkâra son-Kürt ulusuna tam hak eşitliği” şiarıyla planladığı panellerden ikisi 28-29 Kasım 2009 tarihlerinde gerçekleştirildi.

28 Kasım'da İsviçre'nin Winterthur şehrinde gerçekleştirilen Panele 160 civarında, 29 Kasım'da Ulm'de gerçekleştirilen panele ise 300 civarında dinleyici katıldı. Panelin sunuculuğunu yapan **Mahmut Özkan**; “Avrupa'da yaşayan Türkiyeli-Kürdistanlı işçi, emekçi, sürgün göçmenleri Türkiye'de Kürt sorunu ve olası tehlikeler konusunda bilgilendirmek maksadından hareketle, halkların birliği ve kardeşliğini pekiştirmeyi, Kürt ulusunun demokratik hak ve taleplerini sahiplenerek, Kürt ulusunu bekleyen tehlike ve olası tasviye politikalarına karşı dostça uyarma görevini amaçladıklarını” belirtti. Katılımcıları ve dinleyicileri panele başlamadan önce; özgürlük, bağımsızlık, devrim ve sosyalizm uğrunda düşen/katledilen devrimcileri ve yurtse-

verleri anmak için bir dakikalık saygı duruşuna davet etti. Saygı duruşunun ardından panele katılan konuklara katılmalarından dolayı teşekkürlerini ileterek, katılan panelistleri dinleyicilere tanıttı.

Panelde ilk söz **Doc. Dr Haluk Gerger**'e verildi. **Gerger** “Türkiye coğrafyasında bir Kürt sorunu olduğu kadar, ciddi anlamda Türk sorununda vardır. Tek yanlı milliyetçi propaganda ile ‘tek millet, tek bayrak, tek devlet’ anlayışı ile Kürt sorununu çözülemeyeceğini, sorunun kaynağının tamda bu olduğunu vurguladı. Açılım politikalarında ABD ve AB gibi emperyalistlerin, özellikle ABD başkanı Obama'nın Türk devletine ve hükümet olan AKP'ye; ‘Biz bölgede istikrarlı bir enerji ve askeri koridor itiyoruz. Bunun için, sen de politikalarını değiştir’ diye planlar önerdi. ‘Ermeni sorununda adım at, Kürt sorununu sadece şiddetle çözemezsin, başka araçlarda kullan, bu sorunu çözmeye yönelik adım at’ şeklinde formüle edilebilecek nasihatlerde bulundu ve DTP Başkanı Ahmet Türk ile görüşerek muhatap aldı. DTP ile görüşmeyi ve randevulaşmayı dahi ret eden Tayip Erdoğan, bu gelişmeden sonra DTP'ye randevu verdi ve görüştü. Bu sorun konusunda dış dinamiğin etkisidir. Ama bu dış dinamiği ve Türk hükümetini bu yola zorlayan Kürt Ulusunun ve Halkının 30 yıllık mücadelesinin sonucudur” dedi.

İkinci konuşmacı DTP Amed Milletvekili ve DTP Grup Başkanvekili **Av.Selahattin Demirtaş**'a verildi. **Demirtaş** “ismi ne kournursa konsun, bu açılım tartışmaları 30 yıllık mücadelenin kazanımıdır. Sınır ötesi operasyonlardan sonuç alamayan TSK, 29 Mart seçimlerinde tüm devlet desteğine rağmen, Kürt illerinde yenilgiye uğrayan devlet ve AKP ve seçimden oylarını artırarak çıkan DTP'nin başarısı karşısında

bazı adımlar atmak zorunda kaldı. Elbette PKK'nin oluşturulmak istenen yeni Ortadoğu projesi içinde önemli bir engel haline gelmesi ve Türkiye'nin PKK'yi silahlı yöntemlerle 25 yıldır ortadan kaldırmayacağına anlaşılması da ‘açılım’ın en temel nedenlerinden birisidir. AKP bu sorunu çözüme konusunda iradeye sahip değildir, oyun oynamaktadır. Cesur olmayan ve kendi tarihi ile yüzleşmeden tekçi ve faşizan politikalar terk edilmeden Kürt sorunu da diğer demokratikleşme sorunlarda gerçek anlamda çözülemez. Cin şişeden çıkmıştır. AKP bu sorunu çözmezse bitecek. Biz bütün tasviye ve yok sayma politikalarının farkındayız, Kürt Halkının desteği ve gücü yanımızdadır. Açılımdan kaçan taraf olmamak için iyi niyetimizi sürdüreceğiz” dedi.

ATİK Genel Başkanı **Musa Demir** „Türkiye Cumhuriyetinin kuruluşundan günümüze Kürt sorununa yaklaşımının imha ve inkâr üzerine kurduğunu hatırlatarak, 1920-1938 döneminde Kürt direnişlerine, Sevr ve Lozan'da Emperyalist devletlerin bölme politikalarına dikkat çekti. Osmanlı'da başlayan ve Kemalistlerce kurulan TC'nin de katliamı ve faşizmi Kürt milleti ve diğer azınlıklar üzerinde günümüze kadar uyguladığını” hatırlattı. Kürt Ulusunun kendi kaderini kendisinin tayin etmesi hakkını kayıtsız şartsız savunduklarını, yetersizde olsa demokratik hak kazanımların mücadele sonucu kazanılmış haklar olduğunu ve sahipleneceklerini, ‘açılım’ politikalarının PKK ve Kürt direniş dinamiklerini tavsiyeyi amaçladığını, buna karşı uyanık olunması gerektiğini vurguladı. ATİK olarak Kürt ulusunun ve Halkının haklı ve meşru mücadelesini desteklemeye devam edeceklerini açıklayarak, “CHP sözcülerinden Onur (suz) Öymen'in Kemalist katli-

amcılığa devam edilmesi gerektiği yönündeki faşist zihniyetini kınadıklarını, Türk Parlamentosunda bulunan CHP-MHP ve AKP'nin özünde birbirinden farklı olduklarını, sadece yöntemde farklı politikalar izlediklerini belirtti. Türkiye'nin batı illerinde artma eğilimi göstere faşizan ve ırkçı saldırılara karşı, tüm sendika, demokratik kurum ve ilericilerin, aydınların ortak mücadeleyi büyütmeleri ve Kürt Halkını sahiplenmeleri gerekir” dedi.

Panellerde katılımcı demokratik kurum temsilcilerinden; İsviçre Barış Meclisi Sözcüsü **Ömer Kral**, ve 10 dinleyici söz hakkı alarak görüş ve sorularını yönelttiler.

Ulm'de yapılan Panelde ise; Ulm Bölgesi Kürt Halk Meclisi adına **Selahattin Tanyar**, Partizan, Aveg-Kon, Devrimci

Demokrasi dergisi adına söz alan konuşmacılar, ATİK'in düzenlediği bu panelleri selamlayarak, görüş ve düşüncelerini ilettiler. 13 dinleyiciden panelistlere sorular yöneltildi. Panelistlerin kendilerine gelen sorulara cevaplar vermelerinden sonra paneller sonlandırıldı. Bu panellerin yine aynı program ve konuşmacılarla 12 Aralıkta Paris'te, 13 Aralıkta Duisburg'da yapılacağı duyuruldu.

Hamburg ve Hannover'de "Ergenekon Operasyonu ve Kürt Açılımı" Konulu Paneller Gerçekleşti

28 ve 29 Kasım 2009 tarihlerinde Almanya'nın Hamburg ve Hannover şehirlerinde Ergenekon ve Kürt Açılımı konularının tartışıldığı paneller düzenlendi. Panellere konuşmacı olarak yazarlar Temel Demirer ve Osman Tiftikçi'nin yanı sıra ATİF ve farklı kurumların temsilcileri katıldılar.

Hamburg

ATİF-Hamburg ve ADHF-Hamburg tarafından organize edilen bu panele konuşmacı olarak araştırmacı-yazar Temel Demirer, yazar Osman Tiftikçi, Avrupa Demokratik Barış Grubu Sözcüsü, ATİF ve ADHF temsilcileri katıldı.

Panelde ilk sözü alan Tiftikçi, cumhuriyeti kuran kadroların niteliğine ve bugünkü durumları ile birlikte Ergenekon Operasyonuna değindi. Tiftikçi, AKP'nin Ergenekon Operasyonu ile kendi derin devletini yaratmaya çalıştığını söyledi.

Daha sonra söz olan Avrupa Demokratik Barış Grubu Sözcüsü İsmet Kem ise, devletin ve AKP'nin Kürt Açılımı ile neyi he-

defledikleri ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin bunun karşısındaki tutumu üzerine görüş-

lerini açıkladı. Açılım adı altında aslında Kürt Hareketi'nin tasfiyesinin amaçlandığını söyleyen Kem, Kürt Hareketi'nin bu oyuna gelmeyeceğini belirtti.

Üçüncü olarak söz alan Temel Demirer ise Kemalizm, Kürt Açılımı ve aydın diye geçinen liberallerin bu süreçte takındıkları tavırların nedenleri üzerinde durdu. Kürt sorununun özü itibarıyla Ulusal Sorun ol-

duğunu da belirten Demirer, Marksistlerin soruna bu temelden yaklaşmaları gerektiğini belirtti.

Temel Demirer'in ardından söz alan ATİF Temsilcisi de soruna Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ekseninde baktıklarını, bu çerçevede tam hak eşitliği ekseninde bu hakkı kullanmanın Kürt Ulusunun inisiyatifinde olduğunu ve buna kimsenin müdahale etme hakkı olmadığını belirtti. Temsilci, bugün Kürt sorununun T.C devletinin gündeminde olmasına asıl etkenin Kürt halkının büyük bedeller ödeyerek sürdürdüğü mücadele olduğunu söyledi.

Son sözü olan ADHF temsilcisi de, Kürt sorununu kendilerinin de Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ekseninde ele aldıklarını belirttikten sonra, bugün Kürt Ulusunun elde ettiği en küçük hakların bile önemsenmesi gerektiğini ama sorunun burada bitmediğini belirtti. ADHF temsilcisi, tüm haklar elde edilene kadar mücadelenin kararlı bir şekilde sürdürülmesi gerektiğini belirtti.

Daha sonra oldukça tartışmalı geçen soru cevap bölümüne geçildi. 4 saati aşkın bir süre devam eden panele 100 civarında insan katıldı.

Hannover

29 Kasım tarihinde ise Hannover'de düzenlenen panele konuşmacı olarak Temel Demirer ve Osman Tiftikçi'nin dışında YEK-KOM 2. Başkanı Yüksel Koç ve ATİF Temsilcisi Metin Ak katıldı.

Hannover Kürt Halkevi Mala Gel'de yapılan panele yaklaşık 50 kişi katıldı. Panel canlı ve tartışmalı geçti.

İSVİÇRE'DE MİNARE KAPIŞMASININ PERDE ARKASI VE DEMOKRATİK DURUŞ

Uzun yıllara yayılarak bugün referandum düzeyine taşınan cami-minare tartışması, 29 Kasım Halkoylaması'nın içeriklerinden birini oluşturmaktadır. Kamuoyunda ciddi bir ırkçı kampanyaya dönüştürülen referandum çalışması, gerici güçler tarafından yerli ve göçmen emekçileri karşı karşıya getiren büyük tehlikeler içermektedir. Peki neden ve nasıl gündeme getirildi, amaçlanan nedir?

2006 yılında Wangen, Langenthal, Will (SG), ve Olten'de Konsolosluk destekli gerici dernekler tarafından mevcut camilere minare yapma girişimi, İsviçreli gerici parti ve kesimlerden tepkilere yol açmış ve tartışmaları arttırmıştır. Ve bu sürecin devamıyla İsviçre'de 4 camiye minare yapılmıştır. Minare inisiyatifinin girişiminin devamıyla, başını SVP ve onun benzeri EDU partisinin ortaklaşa geliştirdiği inisiyatif ile, 8 Temmuz 2008'de kamuoyunda toplanan 114.895 imza ile bu sorunu referandumla taşımıştır. İsviçre anayasasına göre, herhangi bir meseleye ilişkin halktan 100 bin imzanın toplanmasıyla bu sorun halkoylamasına taşınabilmektedir.

İsviçre'de ilk cami, 1963'de yapılmıştır. Şu an İsviçre'de 4'ü minareli (Zürich, Wnterthur, Genf ve Olten) olmak üzere toplam 160 cami bulunmaktadır. Ve camilerde insanların inançlarını ifade etmesi önünde bir engel bulunmamaktadır, pratik anlamda da bugüne değin bir sorun olmamıştır. Ki İsviçre gibi küçük bir ülkede 160 caminin varlığı da bunun ifadesi denilebilir. Nüfusunun % 20'ni göçmenlerin oluşturduğu İsviçre'de, istatistiklere göre 300.000 civarında Müslüman inancına sahip kitle bulunmaktadır. Ve diğer bir yön ise, minarelerin bulunduğu 4 yerde de bugüne değin yerli halk tarafından ciddi bir şikayetin gelmemiş olmasıdır. Olten'de minareli caminin etrafındaki komşu halktan bir şikayet dahi söz konusu değildir. Peki göçmen emekçilerin talebi olmayan ve de yerli halkın bugüne değin hoşgörüsüyle kabullendiği cami gerçeğinin varlığında, minare girişimcileri ve karşı inisiyatifler neyi amaçlamaktadırlar? Yerli ve Göçmen

emekçilerin, krizle birlikte yoğunlaşan sermayenin bütünsel saldırılarıyla ciddi sıkıntılar içerisindeyken, bu girişimler neyi amaçlamaktadır?

Burada ciddi yanılsatmalar ve oyunlar söz konusudur. Müslüman inancına sahip göçmen kesimler üzerinde siyasal vd. rant girişimlerinin varlığı ve karşıt kesiminde varlık temeli olarak oluşturduğu ırkçılığı körükleme ve buradan siyasal kazanımlarda bulunma gerçeğini görmek durumundayız. İnançlarını camilerde yada evlerinde ifade eden emekçilerin, camilere minare isteminin olmadığını açıkça ifade etmemiz gerekmektedir. Bunu gündeme getirenler, ifade ettiğimiz gibi, Türk Konsolosluk destekli gerici ve şeriatçı güçler ve derneklerin istemleridirler. Çünkü bu güçler, yerli ve göçmen emekçilerin gönüllü-demokratik entegrasyonundan rahatsızdırlar.

Emekçilerin ortaklaşan sınıfsal-sosyal sorunlar temelli birleşmelerine karşı durarak, siyasal-ekonomik rantlarına temel yapmaya çalışmaktadırlar. Bugüne değin ekonomik-siyasal-sosyal sömürü ve istismara uğrattığı göçmen emekçileri, yine kendi kanallarında tutarak kullanmak ve İsviçre'de bir „temsiliyet“ görüntüsüyle baskı unsuru olarak emellerine alet etmek istemektedirler. Amaç, göçmenlerin haklarına sahip çıkmak olsaydı, bugüne değin, emekçilerin yaşadıkları onca sorun karşısında bir tepki gösterirlerdi. Amaçları Müslüman kitlenin sahiplenilmesi olsaydı, Irak'ta, Filistin'de, Afganistan, vb. tüm ülkelerdeki işgal, saldırı ve katliamlara sessiz kalmaz, hatta ortak olmazlardı. Bu girişim, bir yandan göçmenleri ekonomik, siyasal amaçları çerçevesinde sömürmek/kullanmak iken, öte yanda emekçilerin kardeşleşme ve birlikteliğini parçalama ve karşı

karşıya getirme amacını planlı ve bilinçli bir şekilde amaçlamaktadırlar. Dolayısıyla göçmen emekçilerin cami-minare girişiminden hiçbir şekilde bir çıkarı ve yararı yoktur ve olmayacaktır da.

Öte yandan, başını SVP ve EDU gerici partilerinin çektiği minare karşıt girişimin amacının da aynı kirlilikte olduğu açıktır. Karşı çıkış argümanları ise; Müslümanların potansiyel terörist olduğu, ülkeyi ele geçirecekleri, ülkeyi şeriatla yöneteceklerinin yanı sıra daha da ileri giderek; Müslümanların entegrasyonu engellediklerini (böylece entegrasyondan neyi kastettikleri açığa çıkmış oluyor) ve paralel dinlerin oluşturdukları vb. şekilde iddia ediyorlar. Her fırsatta göçmenlere karşı

kan kusan ve baskı yasalarını oluşturarak göçmenleri açık hedef olarak gösteren, potansiyel suçlu gösterip „kara koyun“ laştırılan, „leş kargası“na bürünen, siyasal geleceğini göçmen karşıtlığı zemininde oluşturup emekçileri ve halkları karşılaştıran açık ırkçılığı savunan SVP ve yoldaşları EDU'nun da gericiликte en önde olduğunu biliyoruz. İsviçre anayasasında bulunan „dil, ırk, inanç hürriyeti...vb“ kavramları dahi hiçe sayarak düşmanlığı körüklemektedirler. Entegrasyonla ASİMİLASYON, „paralel dinler“ ile de İNKARCILIĞI dayatmaktadırlar. Yürütülen kampanya yine büyük bütçelerle yürütülmekte ve yaygınlaştırılmaktadır. Ve bu kampanya ile tüm göçmen emekçiler hedefe alınarak yerli emekçilerle karşı karşıya getirilerek, siya-

sal rant elde edilmeye çalışılmaktadır. Bu biz emekçiler açısından mutlaka karşı çıkılması gereken bir tutumdur.

Diğer yönüyle, insanların inançlarını ifade etmeye yönelik istemlerinin bastırılması (ki bu göçmen emekçilerin talebi değil, dıştan dayatma cabasıdır), yok sayılmasıdır. Bu anlamıyla, hak ve özgürlükler sorunu ile de bir yönüyle ilintilidir. Ancak, bu talebi dıştan yaratıcıları ve karşı çıkanların ortak paydada buldukları emek ve emekçi düşmanlıkları, kirlilikleri, ırkçı-yok sayan kimliklerini de asla unutmamalıyız. Minare karşıtı inisiyatife SVP ve EDU dışındaki tüm parti ve çevreler hayır demekte ancak SVP-EDU ikilisinin dev kampanyasına karşı en ufak bir çabasına rastlanmamaktadır. Bu güçlerin de emekçilerin birliği ve kardeşliğini hedefleyen bu politikalara kayıtsız kaldığını ifade etmek yanlış olmayacaktır.

Sonuç olarak; bu girişim ve karşı inisiyatif, emekçilerin talebi olmayan istem ve karşı çıkışları ifade etmektedirler. Emekçilerin gündemi tamamen farklı olmak zorundadır. Emperyalist-kapitalist krizle büyüyen işsizlik, sosyal hak gaspları, yeni vergiler ve zamlar, maaş kesintileri, sermaye yanlısı yeni yasal düzenlemelere karşı; geliştirilen ırkçı-gerici-faşist politika ve uygulamalara, emekçilerin birliğini bozan yaklaşımlara karşı birleşmek ve ortak mücadele etmektir. Ortaklaşan sorunlarımıza birlikte sahip çıkma anlayışını geliştirmek ve bu sorunların yaratıcılarına karşı durmaktır. Göçmen emekçilere hiçbir faydası olmayan minare vb. dayatmalar, göçmenlerin talebi değildir ve buna alet olunmamalıdır. Ama diğer taraftan, ırkçı, faşist güçlerin bunu fırsat bulup ve bahane ederek, genel anlamda göçmen emekçilere dönük saldırı kampanyasına dönüştürmesi ve inanç özgürlüğüne saldırısına da karşı çıkmalıyız. **Yerli ve göçmen emekçiler olarak, ortak sorunlar ve gündemleri için ortak mücadeleyi örmeliyiz, kapitalist-emperyalist saldırganlığa, her türden gericiliğe hayır demeliyiz.**

İsviçre'den bir Mücadele Okuru

Minare yasak, Silah Satışı Serbest

İsviçre'de 29 kasımda yapılan referandumda halkın büyük bölümü ülkedeki camilerin minarelerin yasaklanmasını istedi yüzde 57,5.

Günlerdir İsviçre'nin güngemine oturturulan minare ırkçı,faşist partinin UDC (birleşik demokratik merkez)ve EDU(federal demokartık birliği) önerisi ile yüzbin imza toplanarak referandum karar alınmıştı. Ancak ülkedeki göçmenlere karşı ırkçı politikalar ile tanınan bu zihniyet minarelerin islamın güç gösterisi ve islamın sinsice isviçere ye yayılmasını önlemek amacıyla yaptıklarını açıklamıştı.nüfusu 7,5 milyon olan isviçerde 300 bin civarında müslüman yaşıyor bu nüfusun yine çoğunluğunu savaş döneminde eski yugoslavya topraklarında gelen bosnalı,kosvalı ve türkiyelilerde oluşuyor.

şu anda isviçere de 4 tane minare bulunmakta bunlarda tartışmalı.

Referandum öncesinde kamuoyu yoklamaları yasağa hayır diyenlerin oranının daha yüksek olduğunu gösteriyodu. isviçere hükmeti ve parlamentosu isviçere anayasasına ,dini özgürlüklere ve ülkenin hoşgörü geleneğine aykırı olduğununda dolayı redetmişti .ve şimdi dış işler bakanını islam ülkelerinde gelen büyük tepkileri anlayışla karşıladıklarını fakat bu tür olayların müslüman ülkeleri ile olan ilişkilerini bozacakdır,buna izin verilemez dedi .Birleşmiş Milletlerde bu söreci kaygı ile izlediklerini açıkladılar.

Bu öneri sahiplerin de olan UDC Milletvekili Oskar Freysinger in referandum sonrası yaptığı ilginç açıklamaları medyanın odak noktası oldu.1) can güvenliğim

olmadığını ve bunun içinde savcılığa başvuruda bulundum çünkü daha önce evim yakıldı İsviçerdeki müslümanlar moderendir ama içlerinde delilerde vardır.2) ben bu sonucu açıkça söyleyimki beklemiyordum beklediğim sonuç en fazla yüzde 45 fakat gördük ki halk için büyük bir prolemiş. 3)şimdi müslümanlar dinlerini pratik olarak sürdürecekler ,ama bize karşıda haklarını hukyolyla almaya çalışacaklar.4)sorulan bir soru : siz ateşe benzin dökmedinizmi? Hayır tamamen demokartiktir buda arap ülkelerine örnek olsun diye yanıtladı .tepkiler giderek büyüyor.

İLAHLA SATIŞI MİNARE NİN GÖLGE-SİNDE KALDI.

Aynı gün yapılan iki konuda daha halkoylamasına sunuldu. biri isviçere

de uzun zamanda beri savaş karıştları tarafında yürütülen her defasında gündeme gelen ve isviçerede sürekli sorun olan yabancı ülkelere silah satışı federal hükümet tarafın da halkoylamasına sundu. Böylece yasa ile garantilemekti. zamanlamada iyi seçilmişti yapılan etkin propaganda var olan krizdi ,yasaklanması halinde 10 bin kişi işsiz kalacak gibi haberler yapıldı yüzde 68.2 ile kabul edildi. oysa insan hayatı kapitalistler için ne önemi vardı.

Diğer konu ise petrol satışlarında elde edilen gelirle hava alan giderlerinin karşılanması yüzde 65 le kabul edildi.

İsviçere Neuchatelde Mücadele okurları.

HOLLANDA GÜNDEMİNE BİR DEĞİNİ

Hollanda gündemi de diğer Avrupa ülkelerinde olduğu gibi krizin etkilerini sıcak ve yoğun bir şekilde yaşıyor. Gündem aynı zamanda hızlı bir şekilde değişime tabii olarak ilerliyor. Bu hızlı ilerleyen gündemler arasından bazılarını değinecek olursak; Wilders'in liderliğini yaptığı "Özgürlük

azaltacaktı, dolayısıyla küçük bir kurban vermek en iyi yöntemdi. Diğer bir önemli ve neredeyse her gün manşetleri ve haberleri süsleyen meselede ekonomik kriz olarak ortada durmaktadır. Krizin bedelini her daim emekçilere ödetmeye çalışan kapitalistler emek sömürsünü daha da yoğunlaştırmanın araçlarını da çeşitlendirmeye çalışıyorlar. Gerek toplu sözleşmeler de sıfıra yakın ücret zamları, gerekse işten çıkarmalar eşliğinde süreç işletilmeye çalışılıyor. Krizle birlikte göçmenlerin işsizlik oranı %11'leri geçmeye başladı.

Partisi" (PVV) hazirandaki Avrupa parlamentosu seçimlerinde Hollanda'ya ayrılan 25 kişilik Avro-parlamentar kontenjanın 4'nü almıştı. Wilders gibi faşist kişilikler her zaman sistem için iyi bir fırsat sunuyor, nitekim burjuva demokratik "etiğe" sığmayan görevleri bunlar üstleniyorlar. Parlamentodaki tartışmalarda bu bay türbana vergi konulması, müslüman ülkelerden gelişlerin durdurulması gibi komik tekliflerde bulunabiliyor. Diğer bir gündemi meşgul eden mesele de Hollanda'da DSB (ABD'deki ağabeyleri kadar büyük ve hacimli olmasa da) adlı bankanın batması meselesidir. Bu gündemle ilgili de bir çok spekülasyon ve senaryolar üretiliyor. Burada bu bankanın batmasında ilk önce bankanın çok yüksek kazançlar sağlayacak şekilde kontratlar (konut ipotekleri) imzalaması gündem yapıldı ve ardından bankanın batmasının, müşterilerin paralarını çekmelerinin dillendirilmesi ve en sonu likidite sorunu sonucu banka iflasa sürüklendi. Ancak burada dikkati çeken nokta diğer bankaları kurtarmak için uğraşan hükümetin neden bu bankayı kurban ettiğidir? Bunun sorulmasının nedeni şurada yatıyor: Eğer bu bankanın haksız bir şekilde kazanç sağladığı ortaya çıkmış olsaydı, aynı şekilde diğer haksız kazanç yapan bankaların da araştırılması gerekirdi. Bu da Hollanda banka sitemine olan güveni

Parlamento ve sokaktaki tartışmalarda önemli bir yerde duran ve esas olarak üzerinde durmak istediğimiz emeklilik (AOW) yaşının 67'ye yükseltilmesi de önemli bir noktada duruyor. AOW, Hollanda da devletin 65 yaşını dolduran vatandaşlara ödediği emeklilik ödeneğidir. Bu ödeneği tümüyle hak etmek için 40 yıl (15 ile 65 yaş arası) Hollanda'da ikamet etmiş olmak gerekmektedir. Türkiye gibi AB ile sosyal anlaşmalar imzalayan ülkelere gelenler bu 40 seneyi doldurma şartından muaf tutuluyor. Kabin taslağı olarak AOW-yaşı krizden kaynaklı açıklar bahane edilerek 2020'de 66'ya 2025'te ise 67 çıkarılması öngörülmüyor. Uzunca bir zamandır Fransa, Yunanistan gibi ülkelere de feyiz alınarak emeklilik yaşının yükseltilmesi-üstelik sosyal plan olarak sunulduğu hükümet tarafından emekçilere dayatılıyor. İşçi konfederasyonlarının da sağlıklı bir

duruş sergilememeleri karşısındaki çatlaklardan yararlanan kapitalistlerin temsilcisi konumundaki hükümet bu durumu yasalastırmaya çalışıyor. Sözde hakem rolüne bürünen ve işveren ve işçi temsilcilerini (işçi sendika birlikleri!) bu yükü çözmeye davet eden bir pozisyon almayı da ihmal etmiyor "Balkenende hükümeti". Hükümet koalisyon partilerinden İşçi partisi (PvDA) de Truva atı olarak (tam anlamıyla olmasa da nitekim bu partinin ne işçilik nede mücadeleciliği var) tabanındaki muhalefeti ikna ederek süreci tam gaz destekliyor. Muhalefette yer alan burjuva demokratik bir parti olan sosyalist parti (SP) imza kampanyaları üzerinden süreci karşılamaya çalışıyor. Hollanda Meslek Hareketi Federasyonu (FNV), yani Hollanda'da 17 sendikadan oluşan ve 1.9 milyon üyeye sahip işçi birliği de 21 kasımda 4 büyük Hollanda şehrinde miting organize ederek süreci karşılamaya çalışıyor. Sonuç olarak her sosyal yıkımda olduğu gibi güçlü bir duruşun organize edilmesi elzem görünmektedir. Emekçilerin bilinçlendirilmesi ve sorun etrafında örgütlenmesiyle süreç geri püskürtülebilecektir. Bu anlamda Hollanda'da yaşayan her ulaşacağımız göçmen büyük önem arz ediyor. Kendi meşruluğumuza olan inanç, müdahale edilmeye çalışılan her süreç bizlere ve emekçilere kazanım sağlayacak ve bizlerin de özne olabilme düşüncesini geliştirecektir. Bu yüzden yapmamız gereken (sürekliliğini sağlayarak) gündemi iyi takip edip, dost kurumları tanıyıp ilişki ağını geliştirmek ve göçmen kitlelerin sorunlarına vakıf olup çözümler üretmeye çalışmaktır.

Hollanda'da emeklilik yaşının 67'ye yükseltilmesi protesto edildi

Rotterdam'da 21 Kasım günü emeklilik yaşını 67'ye yükseltilmesi kararını protesto etmek için miting gerçekleşti. Eyleme Sosyalist Parti ve çeşitli Türkiyeli DKÖ'lerin yanı sıra HTİF aktivistleri de katılım sağlayarak, "Yoksulluğa hayır" başlıklı Hollandaca-Türkçe el ilanları dağıttılar. Çağrısını Hollanda'nın en büyük işçi sendikası FNV tarafından yapılan mitinge 8 bin kişi katıldı.

Mitingde, FNV genel yöneticisi Agnes Jongerius daha 65 yaşın korunması mücadelesinin kaybedilmediğini ifade etti. Ayrıca konuşma yapan işçiler, emeklilik yaşının 67'ye yükseltilmesinin istenmesini anlayamadıklarını, insanların bu yaşlarda zaten sağlıklarının iyice gerilediğini dile getirdiler.

FNV tarafından yapılan açıklamaya göre diğer 3 şehirlerde de yapılan etkinliklere toplam 30.000 kişi katıldı.

Hollanda'da devletin 65 yaşını dolduran vatandaşlara ödediği emeklilik ödeneği AOW olarak tanımlanıyor. Bu ödeneği tümüyle hak etmek için 50 yıl (15 ile 65 yaş arası) Hollanda'da ikamet etmiş olmak gerekmektedir.

HTİF yönetim kurulu başkanı tarafından yapılan açıklamaya göre mitinglere katılım sayısı diğer yıllara oranla bir düşüş gösteriyor. Emekçilerin, daha etkin bir mücadele yöntemi olan grevi göze alamaması, kazanımları olan bu sosyal hakkı da kaybetme olasılığının arttırdığını söyleyen başkan şunları ifade etti: "Bu sayı 2005 yılında yapılan Amsterdam'daki 300.000 kişilik protestoya karşılaştırıldığında FNV'nin örgütlenme çalışmalarını yeniden gözden geçirmesi gerektiğini ortaya koymaktadır. Bu protesto ve diğer çalışmaların parlamentodaki tartışmalardan önce yapılması, tartışmalara yön vermek açısından daha olumlu olurdu."

Çalışma ve iş güvencesizliğe karşı yerli ve göçmenler olarak ortak mücadeleyi geliştirelim!

Prekaryasyon veya **çalışmaya rağmen güvencesizlik**, özellikle işçi emeğinin ve üretim ilişkilerinin güvencesizleşmesi anlamında son yıllarda sıkça kullanılan bir kavramdır.

Sahip olunan düzenli bir işe rağmen 'fakirleşme' olgusu Avrupa ülkelerinde inkar edilmesi zor bir toplumsal gerçeklik olarak karşımızda durmaktadır.

Kıralık işçilik, düşük gelirli sözleşmeler, yaygın olarak 'minijob' olarak bilinen bütün işler, sezonsal işler, 1 Euro'luk işler prekarize (yani güvencesiz) işlere örnek teşkil etmekte. İşçi ve emekçilerin iş ve çalışma sayesinde elde ettikleri gelirleri, kişinin ve/ya ailesinin yaşamını idame ettirmesine, geçinmesine yetmiyorsa eğer, güvencesiz iş koşullarından pekala bahsedilebilir. Bu durumdaki insanların çalıştıkları halde sosyal güvence sistemlerinden yeterince faydalanma olanakları da kısıtlanmış olmaktadır. **Özellikle göçmen emekçiler** bu güvencesiz iş sektörlerinde daha çok konumlanmış olmalarından dolayı, yerli ve eğitilmiş vatandaşlardan daha fazla olumsuz etkilenmektedirler.

Üretim ve dolayısıyla da istihdam ilişkilerinin 70'li yılların ortalarından beri **sermaye lehine** yeniden düzenlenmesi (deregulasyon) **bu haksızlığın temelini oluşturmaktadır**. Bu haksızlık, aynı zamanda, dünya çapında geçerli bir sorun olarak süregelen fakirliğin/yoksulluğun da asli nedenidir.

Neo-liberalizmin üç ana saldırı sütünü olan "mülkiyet ilişkilerinin özelleşmesi, pazar ilişkilerinin serbestleşmesi ve üretim-iş ilişkilerinin yeniden düzenlenmesi" üzerine yükselen emperyalist 'yeni dünya düze-

ni' her gün ve her an yeni ekonomik, politik ve sosyal krizler üretmektedir. Emeğin güvencesizleştirilmesi (prekarizasyonu) işte bu durumun yarattığı krizlerin sadece özgün ve giderek yaygınlaşan bir sonucudur.

"Güncel olarak bu kavram batı ülkelerindeki iş, çalışma ve yaşam koşullarının tematize edilmesi anlamında daha çok kullanılmaktadır. Gerçekte son on yıllarda batı ülkelerinde iş ve işçi sayısındaki artışlar esasen bu esnek ve güvencesiz işler sayesinde olabilmektedir. Kıralık işçilik, taşeron işçilik, düşük ücretli işçilik, kısa süreli işçilik, kısa saatli işçilik, mini veya midijob, bağımlı veya sosyal destekli teşebbüsçülük, 1 Euro'luk işler bunlar arasındadır. Bütün bu işlerin yarattığı ortak yanı asgari kültürel minimum değerlere rağmen, yaşamı idame ettirecek temel gereksinimlerden yoksun bırakmaktadır bu durumdaki insanları.

Bu gibi 'atipik iş ve çalışma ilişkileri, mesela Almanya'da bütün çalışanların üçte birini (1/3) çoktan geçmiş iken, bu güvencesiz iş ilişkileri yaygınlaşması hızla sürmektedir. Şu anda Federal Almanya Cumhuriyeti'nde tam gün çalışanların % 18'i düşük ücretli işlerde konumlanmış bulunmaktadır. (kazançları ortalama ücretin üçte ikisinin altındadır.) Bu işçiler-emekçiler 'normal'-tam günlük iş sözleşmelerine rağmen güvencesizdirler. (Prof. Dr. Klaus Dörre, Sosyoloji Enstitüsü, Friedrich-Schiller Üniversitesi, Jena-Almanya)"

2004 yılında Avrupa çapında bütün işlerin 1/3'ü 'atipik' işlerden oluşmaktaydı. Bu 'atipik' güvencesiz işlerin yaygınlaşması, üretim ve istihdam alanlarında sürekli boyutlanan esnekleştirmeden kaynaklanmaktadır. İflas eden kapitalist 'küreselleşme' sürecinde işyerlerinin rekabet ve keriz koşullarında sermayedarların 'ayakta kalma garantisi' olarak görülmektedir. Almanya'da iş başına gelen CDU ve FDP yeni hükümeti de iş güvencesi ve işçilerin katılımcılık hakları' yasasını iptal etmeyi veya daha fazla esnekleştirmeyi planlamaktadır. Könjönktürel uyum veya kriz süreçlerinde kapitalistler lehine 'imdat simi-

di' gibi bir rol biçilmektedir bu uygulamalara.

Bahsi geçen 'atipik' iş ilişkileri ve istihdam koşulları Avrupa çapında pilot bir proje olarak 2005 yılından beri sosyal demokrat ve Yeşiller (SPD-Schröder/Yeşiller Partisi-Fischer) iktidarı tarafından uygulamaya konulmuştur. İstihdam piyasasındaki bu esnekleştirme sayesinde güya yapısal değişimler süreci aşılanacak ve yeni iş alanları açılması sağlanacaktı. Nafile, pratikte tam tersi bir durum gerçekleşti. Bu politika güvenli yeni istihdam yaratmadığı gibi, milyonlarca insanı 'çalışan yoksullar' durumuna getirdi. 'Harz IV' yasaları olarak bilinen yasa ile sosyal yardım ve işsizlik yardımı birleştirilmiş ve hükümet yetkili kurumlarının açıklamalarına göre tam 10,5 milyon insan (3 milyon civarı çocuk) fakirlik sınırının altında yaşamaya itilmiştir.

Üretim masraflarını düşürme eksensizli oluşturulan kapitalist azami kâr stratejileri sayesinde istihdam dünyasındaki işçi ve emekçiler, özellikle göçmen emekçiler, çok farklı iş güven(cesiz)liği seviyesinde yaşamaya zorlanmaktadır. Güvencesiz iş ve istihdam koşulları dünyanın her karesine yaygınlaştırılmaktadır. Bu durum hem iş güvencesizliği yaratırken, hem de sosyal güvencesizlik yaratmaktadır. Toplumsal hiyerarşinin en altında yaşamdan kopartılanlar, marjinalize edilenler ve iş piyasasında en alta itilenler içinde, deyim yerindeyse, 'şanssızlar katmanları' oluşmaktadır. Artık (Karl Marx'ın dediği gibi) iş piyasasının 'fazlalıklar'ı olarak görülen bu kesimler içinde, regular işi olup ta sosyal açıdan izole olan büyük bir kesim oluşmaktadır. Batı ülkelerinde toplumun 1/3'ünden fazlası artık bu kesimlerden oluştuğu bilinmektedir.

Aktüel medyatik tartışmalarda görülmek istenmeyen mesele, iş ve yaşam koşullarının güvencesizleşmesi olgusunun tamamen yeni bir durum olmadığıdır. Yüz milyonlarca göçmen için bu durum yeni değildir ki ve onlarca yıldır sanki durum sadece onların 'kaderi'ymiş gibi algılanaglmıştır. Temel olarak geçerli olan şudur: Göçmenler sadece ortalamanın üstünde daha çok işsiz kalmamakta, ama aynı zamanda, ortalamanın çok çok üstünde (önceki duruma ters orantılı

olarak) bütün bu güvencesiz işlerde daha çok konumlanmış durumdadırlar. Göçmenler, tam da bu nedenle, 'işe alımlarda en sonuncu iken, işten çıkarmalarda birinci sırada' gelmektedirler. Bu durum artık, istatistikler tarafından dahi belgelenmiş gerçek bir toplumsal travmadır.

Göçmen kökenli emekçiler için zaten oturum hakkı denilen statü ile ayrıcalıklı sorunlar başlamaktadır. AB üyesi ülkelerden gelen göçmenlerin tersine, AB üyesi olmayan ülkelerden gelenlerin oturum hakları zaten başlı başına ötekileştirici, dışlayıcı bir sorundur. 2003 yılı Almanya'sında bütün göçmenlerin % 10,5'i 'oturma hakkı'na sahiptiler, yüzde 22,3'ü 'süresiz oturum hakkına ve yüzde 27,8'i ise 'sürelili oturum hakkı'na sahiptiler. Bu nedenle göçmenler açısından sorun sadece iş ve istihdam güvencesizliği olarak kalmamakta, aynı zamanda hukuksal-politik bağımlılık/baskılar gibi sorunlarla birleşerek çekilmez hale gelmektedir.

Bütün Avrupa ülkeleri içinde, diğer bir çok alanlarda olduğu gibi istihdam piyasalarında da, birlik üyesi ülkelerin kendi vatandaşları, birlik üyesi diğer ülkelerin vatandaşları ve özel statüdeki kesimler öncelik hakkına sahiptirler. Sözde 'göçmen haklarını düzenleyen' yasalar bu durumda hiç bir değişiklik getirmemişlerdir. Çünkü, bu yasaların ruhu gerici olduğu için, demokratik bir uyum sürecini öngörmemekte ve ayrımcılığı, dışlamayı meşrulaştırmaktadırlar. Mülteciler, sığınmacılar ve işlemleri sonuçlanmayan, 'katlanılanlar' durumundaki ilticacılar hala iş ve eğitim pazarlarına serbestçe girememekte ve işçi yerleştirme kurumlarındaki kayıtlarda 'teşvik edilemez' olarak işlem görmektedirler.

Ayrıca, göçmenlerin ve mültecilerin geldikleri ülkelerin verdiği formel eğitim belgeleri çok az itibar görmekte ve hatta bir çok ülkede tanınmamaktadır. Bu eğitim karnelerinin veya belgelerinin tanınmaması işsizliği ve güvencesizliği artırmakta veya bu insanlar onur kırıcı işlerde çalışmak durumunda kalmaktadırlar. Bu insanların yaşadıkları Avrupa ülkelerinde kendilerini mesleki olarak geliştirme şansları da neredeyse yok denecek kadar azdır.

Bu nedenle, göçmenler içinde buldukları durumlardan kaynaklı olarak, daha güvencesiz iş koşullarında ve yerli vatandaşlar açısından (Alman, İngiliz, Fransız gibi) çekici olmayan işlerde çalışmak zorunda kalmaktalar. Bu durumda tabii ki, daha çok ezilmekte ve sömürülmekteler.

Özellikle (sosyal) güvencesizlik rizikosunu göçmen kökenli olma, eğitimsiz olma ve dil bilmeme durumunda kat be kat yüksek seviyelerde olmaktadır. Yine 2003 yılı Almanya'sında bütün kayıtlı göçmen işsizlerin % 72,5'i mesleki bir eğitime veya diplomaya sahip değillerdi. Türkiye vatandaşı göçmenler arasında ise bu veri % 81 gibi rakamla korkunç güvencesiz bir düzey olarak karşımıza çıkmaktadır.

Yetersiz okul ve meslek eğitimi güvencesizliğin dozunu artıran önemli bir sorun olarak ortaya çıksa da, içinde geçtiğimiz süreçte ve yakın gelecekte bu durumda olumlu bir değişim öngörülmektedir. Bu nedenle özellikle mülteci/sığınma-

büyütmek istiyorlarsa, göçmenleri organize etmekten kaçınmazlar. Göçmenler ise yaşam ve istihdam koşullarını iyileştirmek istiyorlarsa sendikalardan, ilerici ve sosyal ve sınıfsal örgütlenmelerle ilişkilerini daha çok geliştirmelidirler.

- Bu yolda sadece işyerlerinde değil, şehirlerin mahalle ve semtlerinde, okullarda, yaşamın her alanında göçmen kurumlarla birlikte hareket edilmelidir. Bu yolda ABD'deki bazı ilerici sendikalardan ve örgütlerden öğrenilmelidir.

- Göçmenler için eşit haklar doğrultusunda hareket eden demokratik bir uyum politikası olmaksızın ve göçmenlere özgür politik katılım hakkı verilmeksizin anti-sosyal, modern bir salgın olan güvencesizlikle (prekarizasyon ile) bahsedilemez.

- Sendikalar, sosyal hareketler,

cı/dökümsüz ailelerin çocukları ve göçmen kökenli gençler ve kadınlar, ortalamadan çok çok altında eğitim olanaklarına, belgelerine ulaşabilmekte ve bunun bir dolaysız sonucu olarak toplum dışına itilmektedirler. Göçmen kökenli gençler ve kadınlar bu nedenle eğitim ve meslek karnelerine, belgelerine daha az sahip olabildikleri için istihdam piyasalarında en güvencesiz işlerde çalışmak zorunda kalmaktadırlar.

Bu anlatılanlardan sonra, aşağıdaki taleplerimizi yerli ve göçmen kurumlarla ortaklaştırarak geliştirelim:

- Güvencesizliğe karşı tasarlanan sendikal, ilerici ve sosyal politikalar göçmen insanlar için ve onlarla beraber yapılmalıdır. Sendikalar güvencesiz istihdam sektörlerine açılmak ve buradaki temsiliyetlerini

ilerici partiler ve örgütler, uluslararası iletişim ağları ve göçmen öz-örgütleri güvencesizliği dünya çapında yenmek için daha sıkı ve daha yakın işbirliği içinde olmalıdırlar.

- Avrupa çapında geçerli olmak kaydıyla, 'atipik' iş kollarındaki güvencesizlikleri kısmen azaltmak için brüt 10 Euro'luk asgari ücret talep edelim!

- Göçmenler, Kadınlar ve herkes için, eşit işe eşit ücret!

- Günlük, kurumsal ve yapısal yabancı düşmanlığına, ırkçılığa ve faşizme karşı birleşik mücadele!

- **Göçmen ve yerli işçiler-emekçiler, sömürüye, baskılara ve güvencesizliğe karşı, enternasyonal ve dayanışmacı birlikler içinde örgütlenelim!**

Göçmenin Sesi

Göçmenler ve Mülteciler Kalkınma Formu Üzerine

1-4 Kasım tarihlerinde Atina'da; Göçmenler ve Mülteciler Küresel Kalkınma Forumu düzenlendi. Aylar öncesi hazırlıkları tamamlanan Forum, hiç de emperyalistlerin düşündüğü ve düşlediği gibi olmadı. Emperyalistlerin denetimindeki Birleşmiş Milletler himayesinde 3. Göç ve Kalkınma Forumu, Göçmenlerin ve Mültecilerin bire bir sorunlarının ele "alındığı" Forum olarak lanse edilse de, esas ta emperyalist tekellerin krizden dolayı karşı karşıya kaldıkları sorunları ele alındığı ve emekçilere, Göçmen emekçilere, mültecilere, ezilen dünya halklarına karşı yeni saldırıları strateji ve taktiklerinin belirlendiği bir toplantıydı.

Emperyalist güçlerin tüm müdahalelerine rağmen kapitalizmin krizi hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ediyor. 2008 ekiminden başlayıp, günümüze kadar devam eden emperyalist kriz; arkasında milyonlarca işsiz bırakarak devam ediyor. Emek cephesinde ciddi huzursuzlukların, kaygıların gün be gün büyümesi, iş yerlerini kaybetmek istemeyen emekçilerin direnişe geçmesi, mücadele ile kazanılmış ekonomik, demokratik hakların gaspına karşı, yeni direnişlerin sokaklara taşınması emperyalist haydutların korkularını büyütüyor.

Tüm bu gelişmeler emek cephesinde önemli motivasyona neden olurken, uluslararası alanda da anti-emperyalist mücadele bilincinin gelişmesine neden oldu. Bu gelişme, önümüzdeki dönem yürütülecek mücadeleyi daha kamçılayacaktır. Anti-emperyalist cephede gittikçe daha güçlü, daha kapsamlı örgütlülüklerin yaratılmasına neden olmaktadır. İşte **ULUSLARARASI GÖÇMENLER BİRLİĞİ (IMA)** bu gelişmenin ürünü olarak şekillendi. 2008 Haziranında Hong Kong'da kuruluşunu ilan eden IMA milyonlarca Göçmenin ve Mültecinin sorunlarının sesi olacağını resmen açıklaması, çok geçmeden dünyanın farklı alanlarında yankılanması Uluslararası Göçmenler Birliğinin önemini bir kez daha gözler önüne serdi. Batı-Avrupa'da IMA'nın Avrupa seksiyonu olan, **Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu**, bu çalışmalarından dolayı IMA içinde sempati ile bakılması, kendisine biçilen misyon ve beklentileri açığa çıkarması bakımında önemlidir. Bu bakımda Uluslararası Göçmenler Birliği'nin çalışmasının biçimlenmesinde rol oynayan çelişkileri iyi okumak, var olan çelişkileri ortadan kaldıracak politikaları saptamak için olmazsa olmazdır. Konfederasyonumuza IMA içinde önderlik misyonun biçilmesini (diğer kurumlar tarafından) bilince çıkarmamız lazım....

IMA'nın kurulması, aynı zamanda Göçmenlerin ve Mültecilerin tek tek ülkeler düzeyinden sürdürdükleri mücadelenin uluslararası bir mücadeleye dönüştürülmesi bakımından düşündüğümüzde anti-emperyalist mücadelede yeni bir cephenin oluşturulmasıdır...

Bu gelişme emperyalistlerin küresel saldırılarına karşı, küresel karşı koyuşun adıdır. 1-4 Kasım tarihleri arasında Atina'da düzenlenen, emperyalistlerin Birleşmiş Milletler himayesinde "3. Göç ve Kalkınma Forumuna" karşı, IMA'nın önderliğinde anti-emperyalist güçlerin alternatif olarak örgütledikleri, **GÖÇMENLER ve MÜLTECİLER ENTERNASYONAL KURULTAYI** güçlü bir cevap olmuştur.

Yapılan toplantılarla (Panel, Sempozyum vb.) emperyalistlerin Birleşmiş Milletler "3. Göç ve Kalkınma Forumu" teşhir edilmiştir. IMA'nın bu faaliyeti, Yunanlı emekçileri, gençleri, kadın aktivistlerinin ilgi odağı olması görmeye değerdi. 4 Ekim 2009 tarihinde yapılan yürüyüşle emekçiler, gençler, kadınlar militan bir şekilde haykırdıkları sloganlarla, emperyalist saldırganlığa geçit vermeyeceklerini bir kez daha dillendirmeleri ve Forumun yapıldığı alanı kuşatmaya almaları geniş kesimlerde hayranlıkla karşılandı. Yürüyüşe binlerce kişi katılarak, hangi tarafta olduklarını açıkça ifade etmeleri, emperyalist krizin faturasını yaratanların ödemesini ve mücadeleyi büyüteceklerinin mesajını verdiler.

Sonuç olarak;

Emperyalist saldırı, kuşatma, işgal, imha, sömürüye karşı emek cephesi, ezilen dünya halkları anti-emperyalist cepheyi her yönlü güçlendirerek mücadeleyi yükselttikleri bir süreçten geçiyoruz. Sürecin bize yüklediği görevleri kavrayarak, mücadeleyi örgütlü bir güce dönüştürme ve büyütme...

Avrupa'da Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi oluşturuldu!

F-tipi tecride karşı devrimci tutsakların 9 yılı aşkındır yürüttüğü mücadeleyi Avrupa'da da omuzlamak, tecridin dünya demokratik kamuoyuna anlatılmak amacıyla, uluslar arası dayanışma ağının örülmesi için Avrupa merkezli faaliyet yürüten; **Avrupa özgür tutsaklarla dayanışma komitesi, Uluslar arası politik tutsaklarla dayanışma komitesi, Avrupa demokratik haklar konfederasyonu, Özgür tutsaklarla dayanışma komitesi, İşçilerin birliği-halkların kardeşliği platformu** olarak bir araya geleerek kurumlar **DETUDAK'ı (Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi)** kurdu. Kamuoyuna yönelik yapılan bir açıklamayla DETUDAK'ın kuruluşu deklere edildi.

İçerde Dışarıda Tecridi Parçala

Emperyalist kapitalist sistem girdiği ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkarmak, yeni yıkımlar yaratmak için; militarizmi, devlet terörünü, emekçi halklara dönük emperyalist saldırganlığı yoğunlaştırarak sürdürmektedir.

Emek ve sermaye güçleri arasındaki savaşımın keskinleşmesine paralel cezaevi sayısında artmakta, işçi ve emekçi yığınların öncü örgütlü kesimleri tutuklanarak zindanlara doldurulmaktadır.

Stammheim'dan, Meza zindanlarına, F-Tiplerin'den Guantanamo'ya, Ebu Guryb'den gizli CIA cezaevlerine, sınır tanımaz emperyalist saldırganlık, emekçi halklara dünyayı "Global" bir zindana dönüştürmek istemektedir.

Türkiye cezaevleri tarihi, işkence ve zulmün, **12 Eylül Askeri** faşist darbe koşullarındaki vahşet ve barbarlıkların, **Buca, Ümraniye, Diyarbakır ve Ulucanlar** katliamlarının tarihidir de aynı zamanda.

19-22 Aralık 2000 tarihinde **22** hapishaneye aynı anda gerçekleştirilen saldırıyla tecrit-tredman esasına dayalı F-tipi hapishaneler açıldı.

Faşist Türk devletinin traji-komik şekilde "*Hayata Dönüş*" adını verdiği bu operasyonda **28** devrimci tutsak katledildi, onarcası sakat bırakılıp yoğun işkencelerden geçirilerek F-tipi hapishanelere dolduruldu.

Devrimci tutsakların bedenlerini ateş topuna çevirerek barikatlaştırdı-

ğı bir direniş kahramanlığı olan **Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi Direnişi**'nde **122** şehit verildi, **600**'den fazlası sakat bırakıldı.

Türk devletinin "*demokratikleşme*" palavraları eşliğinde, işçi emekçi kitlelere, Kürt ulusuna ve devrimci ilerici çevrelere saldırganlığı artarak sürüyor.

Adalet Bakanlığı verilerine göre kapasitesi **97 bin** olan hapishanelerde **115 bini** aşkın tutuklu ve hükümlü bulunmaktadır. Bunlardan **5 bin 723**'ü siyasi tutuklu ve hükümlü iken **2 bin 814**'ü çocuk mahkumdur.

Bugün binlerce siyasi tutsak başta F-tipi cezaevleri olmak üzere hücre ve tecrit koşullarında tutuluyor. F-tipi hapishanelerde tutsaklar **1** ve **3** kişilik hücrelerde tutulmaktadır.

Hücre ve tecrit uygulaması tutsakların kişiliklerini ezme, düşünce ve inançlarından vazgeçirilerek teslim almayı hedeflemektedir.

Hücre-tecrit uygulaması **Ceza İnfaz Kanunu**'nda (CİK) somutlanan katı disiplin yönetmeliği ve cezalarıyla pekiştiriliyor. Buna paralel olarak fiziki saldırı ve işkence yoğun olarak kullanılmaktadır. Keyfi disiplin cezaları (görüş, mektup, telefon vb.) sağlıksız koşullar, yetersiz beslenmeler, yoğun işkenceler, açlık grevleri, uzun hapislik yılları sonucu onlara tutsak ciddi sağlık sorunları yaşamakta, **Güler Zere, Erol Zavar** gibi **21** tutsak ölüme gün say-

maktadır.

F-tipi saldırganlığa karşı cüretle, inançla direnişlerini sürdüren devrimci tutsaklar devletin saldırılarına karşı koyarak haklar elde edebilmeyen yolunun "*güçlü bir merkezi örgütlülükten ve ortak hareket etmekten geçtiği bilinci ile*" **Cezaevleri Merkezi Platformu**'nu kurdular.

F-tipi tecrit saldırganlığına karşı **9** yıldır devrimci tutsakların sürdürdüğü bu onurlu direnişi sahiplenip büyütmek görevi önümüzde durmaktadır. Cezaevlerinde uygulanan tecritle, tutsaklar şahsında onların savundukları idealler toplumdan tecrit edilmek istenmektedir. Teslim alınmak istenen tutsakların şahsında bütün bir toplumdur.

Bundandır ki; bu tecritin kaldırılması, politik tutsakların istek ve taleplerinin karşılanması salt tutsakların değil, bütün toplumun sorunudur.

Bu bilinçle bizler; bir insanlık suçu olan tecritin kaldırılması için bulunduğumuz alanda birleşik örgütlü mücadeleyi geliştirmek, tutsaklarla uluslararası dayanışma ağını oluşturmak, hasta ve sakat tutsakların serbest bırakılmasını sağlamak için **DETUDAK** olarak faaliyetlerimize başladık.

İnsanlığın özgür yarınları için, mücadele yürüten politik tutsakları sahiplenmek, onların "*dışarıdaki*" sesi olmak, dışarıda yaşamımıza örülen hücreleri parçalamak için; bütün duyarlı kesimleri tecrite karşı mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.

DETUDAK

UPOTUDAK'TAN 19 ARALIK STUTTGART SEMPOZYUMUNA ÇAĞRI!

UNUTMAYALIM...!

Egemenler için unutturmak, unutturamadıklarını ise sıradanlaştırıp kanıksatmak, tarihimizi, tarih bilincimizi yok edebilmek için başvurdukları temel metotlardır. Bütünüyle başarısız olduklarını söyleyemeyiz. Onların başarıları bizim başarısızlıklarımızla, doğru orantılı olarak büyüyor. Bazı kilometre taşlarını unuttuğumuz, yada konuyu ele aldığımızda anlıyoruz ki, kanıksamaya başlamışız. Ne anlama geldiği, vahameti kaybolmuş, sıradanlaşmış.

Yakın tarihimiz, zindan katliamları ve direnişleri ile dopdolu, kaçımız doğru hatırlıyor, kaçımız anlamını değerini ve acısını unutmak ile yüzyüze. Bizleri bu anlamda da görevini yapmadan yapıyormuş

rahatlığına kavuşturan ne? Karartılmaya çalışılan duyarlılığımızı nasıl yeniden harekete geçirebiliriz?

Ulucanlar katliamında kimleri kaybetmiştik? Diyarbakır'da katliamlarına hangi gerekçeleri sunmuşlardı? Ya Buca... Ölüm Orucu Şehitleri ve diğerleri...

Ya 19 Aralık 2000; zulmünde direnişinin de azametini, tarihte az rastlanan katliam ve direnişimizde aynı akıbete mi uğrayacak? Uğramasını kaldırabilir miyiz?

İnsanlığa karşı işlenmiş suçlarda zaman aşımı tanyacak mıyız? Hesap soramayacak mıyız, kayıplarımız, gazilerimiz, yakınlarımız ve kendimiz adına?

Hayır 19 Aralık 2000'i ne unutulabiliriz ne kanıksatılmasına izin verebiliriz. Yenilerinin yaratılmasına engel olmak, zindanların politik tutsaklarla doldurulup, oraların

işkence ve zulüm merkezleri olmasının önüne geçmek de bizim görevlerimiz arasında. Bizlerle dalga geçer gibi, taş atan çocuklara onlarca yıl ceza verenlerin, sırtışlarını yüzlerinde dondurmak da, tabii ki.

Bugün Türkiye cezaevlerinde neler oluyor; tecrit hangi boyutlarda, hasta tutsaklar nasıl yavaş yavaş ve acımasızca ölüme terk ediliyor, **Zere'nin, Zavar'ın mektubunu okuduk mu? Okuyunca neler yaptık...??**

Evet, bizlere bir kez daha hatırlatmaları için, İnsan hakları savunucularını, aydınlarımızı, yaşayan canlı tanıklarımızı çağırarak, sinevizyonumuzu yine eski tutsaklarımız hazırladı, o günlerin gözlerimizde yeniden canlanması için. Tarihimizi kendi kendimize anlatıyoruz belki de. Ama ihtiyacımız var, unutmamak adına, kanık-

samak adına; yeniden yaşatılmaması adına. **Sempozyumumuzda konuklarımızın neleri, nasıl anlatacaklarını bilmiyoruz, ancak garanti edebiliriz ki, bittiğinde, başlangıcından, daha duyarlı, daha bilgili, daha güçlü ve donanımlı olacağız.** Zalimler, unutmadığımızı, unutmayacağımızı, er yada geç hesap soracağımızı daha iyi anlayacaklar.

Bu ve daha birçok değerimiz için sizleri, politik tutsaklarla dayanışmaya, sempozyumumuza katılıp güç vermeye çağırıyoruz.

ATİK-UPOTUDAK

upotudak@atik-online.net

ATİK – Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu

UPOTUDAK – Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi

Acil Eylemlere Hazır Olun!

Onlar Mumia Abu-Jamal'ı Katletmek İstiyorlar!

Bizler, Hepbirlikte buna Engel Olabiliriz!

Almanya'da politik tutsaklarla dayanışma içinde olan ve Alman devletinin devrimci ilerici kişi ve kurumlarla sürekli dayanışmada bulunan ve yardımcı olan Kızıl Yardım (Rote Hilfe)'ın Mumia Abu-Jamal'ın idam edilme olasılığına karşı uluslar arası alanda yürütülen karşı kampanyaya ilişkin yayınladığı bildiriye, konunun öneminden kaynaklı aynen yayınıyoruz.

Mücadele Yazı Kurulu

Afro-Amerikalı gazeteci Mumia Abu-Jamal, 27 yıldır ABD'nin Pensilvanya eyaletinde politik bir tutsak olarak ölüm hücrelerinde tutuklu kalmaktadır. 1982'de yapılan duruşması ve mahkeme kararı ırkçılığın ve sınıf-hukukunun bir örneğini teşkil etmektedir – dönemin başyargıcı Mumia'nın savunması için gerekli olan parasal yardımı engellemiş ve kendisini 'N..r' (ABD standartlarına göre en aşağılayıcı kelime) olarak adlandırmıştı.

Dönemin savcılığı, eleme yoluyla, sadece muhafazakâr anlayışa sahip beyazlardan jüri heyeti oluşturarak sanıktan soğuk, radikal sol bir katilin resmini çizivermişti. Politik baskı ve ırkçılık özelliklerine sahip duruşma sonrası, tüm imkânları elinden alınmış olan dönemin **Kara Panter Partisi (Black Panther Party)** basın sözcüsü ölümüne mahkûm edilmişti. Yaşam standartlarına uymayan tutukluluk şartları, ne Mumia'da kırılma yaşanmasına neden oldu, nede susmasına. Ölüm hücrelerinde de mücadelesinden vazgeçmeyen Mumia kapitalist sistemin adaletsizliklerine karşı yazmaya devam ediyor.

Mumia Abu-Jamal ile Neden Dayanıyoruz!

Ölüm cezası ırkçılıktır: ABD'nin ölüm hücrelerinde tutuklu kalanların yarısından fazlası Afro-Amerikalıdır. Ölüm cezaları en fazla yoksul kesime uygulanmaktadır – tutukluların %90'ı yoksuldur. Mumia Abu-Jamal'ın örneği, birçok durumdan sadece bir tanesidir. O yoksul olduğundan, gerçek

anlamda bir savunma yapamamıştır. O bir Afro-Amerikalıdır. Mumia'nın durumu binlerce kişi için emsal niteliğindedir. Bununda ötesinde, O politik bir aktivisttir ve egemenlerin gözüne 'batan diken' konumundadır. Mumia sadece bireysel özgürlüğü için mücadele etmedi, O aynı zamanda dünya çapında ölümle cezalandırılan ve ölüm hücrelerinde yatanlar için de mücadele etmiştir. O, "Voice Of The Voiceless" (Ezilenlerin Sesi) olarak -Radyoda gazetecilik yaptığı sıralarda burjuva medyasına seslerini duyuramayanlar tarafından kendisine takılan lakap- bir ses ve surettir.

ABD'de birçok kişi tarafından 'Mumia-istisnası' olarak bilinen yüksek mahkeme 2009'un Nisan ayı başlarında göstermiştir ki; en küçük hakkı bile farklı ele alınmakta veya görmezlikten gelinmekte, pes etmediği takdirde ise cezalandırmaya tabii tutulmaktadır.

ABD'nin en yüksek mahkemesi, yaklaşık 30 yıldır kamuoyu tarafından bilinen politik tutsak Mumia'ya yönelik hukuk skandalını yorumlamak için iki kelime bulmuş, 'Dilekçe reddedildi!'. Onlar, Mumia'ya, ya idam etmek niyetindedirler, ya da hayatının geri kalan kısmında mahpusa gömmek niyetindedirler.

Nisan 2009'da nihayet yeni bir duruşma olmayacağı kararının plana göre alınmasının ardından, en yüksek mahkemenin 2009 sonbaharında verebileceği tek bir karar kalmıştır: ya 1982'de alınan idam kararı onaylanacak, ya da yeni bir jüri heyeti verilen idam kararını ömür boyu hapis cezasına çevrilmesi kararını alacak.

Philadelphia savcılığı, Mumia'nın idamını her ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmek niyetinde ve hedefine ulaşmak için baskı yapmaktadır. Avukatı R. Bryan'nın demecine göre Mumia 1981'den beri hayatı tehlikesi en üst seviyededir.

Dünya çapında yapılan iki büyük protesto eylemleri, yapılması planlanan infazı engelleye bilmişti (1995 ve 1999). Sadece geniş yelpazeli enternasyonal protesto ve dayanışma hareketi, planlı devlet katliamının durdurulmasını sağlayabilir.

Elbette ki, Mumia'nın idam edilmemesi için tüm hukuksal yollar, avukatları tarafından tüke-

tilmeye devam edilmektedir. Ancak politik davaların, hukuksal boyutundan bağımsız olarak Mumia, avukatları ve destekçileri şunu kesin olarak söylemektedirler ki, bu politik dava mahkeme salonlarından ziyade sokaklarda kazanılacaktır.

ABD'de ki dayanışma hareketi, şu sıralar Obama-Hükümeti'ne politik baskı yapmayı amaçlamaktadırlar. Elbette ki ırkçı bir Amerikan hukuk sistemi gibi Hükümet'ten de politik tutsaklara karşı adalet beklenilmeyeceği herkesin malumdur. Buna rağmen ABD'de ki hareket, hükümeti kamuoyu nezdinde sorumluluğa çağırarak, seçim zamanlarında verilen 'Change' (değişim/dönüşüm) sözünün uygulanmasını ve mahkeme salonlarında uygulanan ırkçılığa karşı tavır takınmaya zorlamayı amaçlamaktadır. Özellikle **NAACP-Vatandaşlık hakları Örgütü** hükümetten, Mumia davası bağlamında hukuk sistemindeki ırkçılığın araştırılması için "sivil haklar soruşturmasının" işletilmesi talep etmektedir.

Dünya çapında örgütlenen dayanışma hareketleri, ABD aktivistlerinin taleplerinin baskı oluşturması için ne yapabilir? Bizler buralardan, Obama-Hükümeti'ne nasıl bir politik baskı uygulayabiliriz?

Mumia'nın Yattığı Cezaevine Yazın!

Mumia'ya birçok ülkeden mektup veya kart yollanması çok önemli. Postaların görevlilerce kontrol edildiğini varsaydıgımızda, Mumia'ya yollanan her postanın memurlarca kayıt altına alınan sessiz bir protesto eylemi görevini görecekler. Böylece ölüm hücrelerinde geçen 27 yıldan sonra bile Mumia'nın bizler tarafından unutulmadığını ve bizlerin bu davayı ve dolayısıyla mahkemenin ne planladığını takip edeceğimizi göstermiş olacağız.

Mumia'ya kişisel olarak daha nasıl dayanışma sunulacağı hakkında çok sayıda çeşitli fikirler mevcuttur. Eğer tüm bunlara rağmen, ABD adaleti Mumia'nın ceza infazına karar verirse, birlikte ve daha güçlü protesto eylemlerine ihtiyaç olacaktır.

Ölüm Cezası Verildiğinde Almanya Çapında Merkezi Eylem!

Kızıl Yardım (Rote Hilfe e.V.) kurumu birçok dayanışmacı ve inisiyatif ile birlikte herkesi, olası idam kararının infazından önceki son Cumartesi günü, Mumia'nın yaşaması ve özgürlüğüne kavuşması, ölüm cezasının kaldırılması için Berlin'de merkezi eylemliliğe çağırılmaktadır. 1995 ve '99 yıllarından farklı olarak, protesto eylemlilikleri tüm dünyada ABD konsoloslukları ve yapıları önünde cereyan edecektir, zira hukuksal zeminde idamın engellenmesi ihtimali ortadan kalkmıştır. Bu infazın engellenmesi sadece dünya çapında yapılacak eylemliliklere bağlıdır. '95 ve '99 da infaz

temrininin alınmaması, üst mahkemeye itiraz hakkı, avukatların yoğun çabası ve dünya çapında yürütülen eylemlilikler nedeniyle alınmamıştı. Ancak şimdi durum daha tehlikeli bir boyut almıştır.

"Mumia 3+12"

FREE MUMIA (Mumia'ya Özgürlük) Hareketi, ABD adalet makamlarınca Mumia için alınan ölüm kararının infazına karar verildiği taktirde, yerel eylemlilik çağrısında bulunmuştur. İnfaz kararının onaylanmasından sonra ki 3. günün saat 12.00 sinde (ya da sonrasında), tüm dünya çapındaki ABD- konsoloslukları, etkinlikleri ve yapıları, **sivil itaatsizlik aksiyon ve eylemliliklerinin** hedefi olacaktır.

En yüksek mahkemenin, nihai kararı ne zaman vereceği belirsizdir. Karar, idamın infazının onaylanması olabileceği gibi, verilen idam kararının ömür boyu hapse çevrilme olasılığını da taşımaktadır. Kararın idamın infazı şeklinde onaylanması durumunda, valililiğin infaz kararının yerine getirilmesi için gerekli onayı kısa bir zaman gerektirecektir. Ancak bu saatten sonra, devletsel katliama karşı direniş için çalışmalara başlandığında çok geç kalınacaktır. Şimdiden çalışmalara başlandığında politik baskı için yeterli zamanı yaratmış olacağız. O halde ne bekliyoruz?

Siz olmadan asla olmaz:

Acil eylemlilikler organize edin! Sesli ve aktif olun!

İnfaz kararının onaylanmasının hemen akabinde süreç hızlı ilerlemelidir. Kitlesele eylemlilikler için hazırlıklar şimdiden başlatılmalıdır. Anlaşılması gereken önemli nokta, bu tür eylemlilikler için birkaç bin kişilik eylemliliklerin çok önemli olduğudur. Bundan dolayı çağrımız şudur!

Mumia Abu-Jamal'ın Hayatı, Özgürlüğü ve Ölüm Cezasının Kaldırılması İçin Yürütülen Mücadeleyi kendi işiniz haline Getirin!

Duruşmanın sonucunu, sadece Mumia Abu-Jamal'ın hayatı ile sınırlandırılmaz. Aynı zamanda verilecek karar, dünya çapında idam cezası barbarlığına karşı yürütülen mücadele için pozitif ve ya negatif bir sinyal olacaktır. Söz konusu mesele sadece tek bir kişinin hayatı değil, dünya çapında ölüm cezasının kaldırılması ve politik tutsakların özgürlüğü meselesidir.

Kış mevsimine kadar mahkeme tarafından Mumia hakkında karara varılmaması durumunda, **FreeMumia** hareketi tarafından 9 Aralık günü Mumia'nın 28. tutukluluk yılını dünya çapında örgütlenecek bir özgürlük çağrısı aksiyonu ile protesto edecektir.

Çeviren: ATİK

ASLAN TAYFUN ÖZKÖK İLE SÖYLEŞİ

MÜCADELE: Kendinizi tanıtır mısınız?

Aslan Tayfun Özkök (ATÖ): Adım Aslan Tayfun Özkök. 1955, İstanbul doğumluyum. İlk gençlik yıllarımdan itibaren devrimci düşüncelerle tanıştım. Bulduğum yerde demokrat, devrimci bir ortam vardı. Bu kişilerin bir çoğu o dönemdeki Aydınlık ve Parti Cephe hareketi içinde yer aldılar. Parti Cepheli arkadaşlar bizimle ilgilendiler, diyebilirim ki bir anlamda önce siyasi rehberimiz oldular, sonra devrimcileşmemizde büyük katkıları oldu.

71 Cuntası bir dönem dağınıklık süreci sonrasında 74'lere doğru giderek yükselen devrimci toparlanma, örgütlenme ve mücadele içerisinde yer aldım. Öğrenci gençlik ve sendikal hareket içerisinde çeşitli görevlerim oldu. Ayrıca, ülkemde yürütülen bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm, kavgasında devrimin bir neferi olarak üzerime düşen görevleri yerine getirmeye çalıştım. Sıkıyönetim döneminde ve cunta sonrası, faşizmin mahkemelerinde hakkımda değişik iddialarla çeşitli davalar açıldı. '81 de yaralı olarak faşist cuntanın eline geçtim. Bu süreçte, idam cezası da dahil olmak üzere, irili ufaklı bir çok ceza aldım. Hapishanede Faşizmin devrimcileri teslim alma, yıldınlştırma, itirafçılıştırma amaçlı her türlü baskı ve işkencesine karşı oluşturulan devrimci direniş hattının içinde her türlü direniş eyleminin içinde oldum ve sanıyorum bu süreçleri büyük bedeller ödemek pahasına devrimcilere yakışır bir şekilde tamamladık.

1990 yılının Mayıs ayında toplam 5 arkadaş, **Baba Erdoğan**'da dahil, özgürlük eylemimizi başararak faşizmin zindanlarından çıktık. Güzel günlerdi. Peş peşe gelen bir çok özgürlük eylemi, devrimci hareketlere büyük moral verirken, özellikle propagandif anlamda faşizme ciddi darbeler indiriyordu.

"Vur emri" ile aranan biri olarak illegal yaşamak ve mücadeleme bu koşullarda devam etmek durumundayım ve öyle de yaptım. Ama gün geldi uzun yıllar kendimi her şeyimle ait hissettiğim yapıdan, sebepleri şimdilik bende saklı kalmak kaydıyla ayrı düştüm. Devrimci duruş ve düşüncem değişmedi. Ummadık acılar insanı daha da olgunlaştırıyor diyelim, öğreniyoruz. İyi bir öğrenci olmaya çalışıyorum. Ülkemiz devrimine, halkımıza karşı duyduğum sorumluluk bilinciyle bundan sonra da bıraktığım yerden, tabii daha az hatalar yaparak yürümek istiyorum. Kendimi tanıttığım olursam işte ben buyum diyebilirim...

M: Özellikle Yunanistan ve Kıbrıs'ta ki gözaltı, tutuklanma süreçleri hakkında bilgi verebilir misin?

ATÖ: Evet bu son iki yıl, belki biraz daha fazla, benim için oldukça sıkıntılı geçti. Mahkeme süreçleri, faşist T.C.'ye iade tehditleri bu süreci doldurdu ve henüz bitmedi de... Bir dönem Kıbrıs Rum kesiminde kalmak istedim, fakat sahte

kimlik taşımak zorundaydım, bunun riskini de göze alarak oralara gittim, neticede Havaalanında rutin kontrolde takıldım. Benim durumumda olan arkadaşlar da bilir ki; T.C. tarafından da uzun zamandır arandığım için, buna Interpol'de dahil olduğum için, gerçek kimliğimi öğrenmeleri fazla sürmedi, bende inkar etmedim. Sonuçta Rum kesiminde tutuklandım. Mahkemede öyle fazla dikkat etmiyorlar söylediklerinize, tercümanda gerçekten yetersiz ve daha çok hakimim söylediklerini çeviriyordu. Bunlar da zaten kalıplaşmış cümleler, neredeyse ezberinden konuşuyor diyebiliriz. Avukatım yok, bu hiç dikkate alınmıyor. İltica konusu, politik konum vb... Bunlarla hiç ilgilenmiyorlar bile. Tek dedikleri, "Sahte kimlik taşıyorsun, güvenlik güçlerini aldatmaya çalıştın, bunlar suçtur. Başkaları bunlara teşebbüs etmesin diye ibret olacak bir ceza verelimiz"... Özetle bunu söylüyorlar, başka bir şey demiyorlar. Sonuçta 8 ay hapis cezası verdiler.

İltica talebim, ilgili kurumlar tarafından da dikkate alınmadı. İlk andan itibaren yaklaşımları "Nereden çıktın geldin sen, bir de seninle mi uğraşacağız, yeni belalar istemiyoruz" şeklindeydi. Özellikle Kuzey Kıbrıs ile sürdürülen barış müzakereleri sürecinde, gerek Kuzey ile gerekse T.C. ile ek problemler istemediklerini ve bu anlamda benim gibileri ciddi problem gördükleri anlaşılıyordu. Bunu resmen, belki hiçbir zaman söylemediler -çünkü ellerinde beni başlarından atacak AB hukuku kapsamında kendilerince haklı gerekçeleri vardı- ama başından beri yansıttıkları tavır buydu. Gerekçeleri de; Türkiye'den kaçak olarak çıktığım ilk AB ülkesi Yunanistan olduğu için iltica başvurusunu orada yapmak zorundasın... Böyle bir kanun varmış. Neticede, 8 ayın karşılığı, hatta biraz daha günü güne yatırıp 24 Mart 2009 da Yunanistan'a gönderdiler. Bu arada oranın istihbaratı, S.I.D. deniyor, açılımını bilmiyorum, yüzeysel de olsa bir sorgu yapmıştı. Kibar yaklaşıyorlar, "sorular belki garip gelebilir ama sormak zorundayız" deyip başlıyorlar sıralamaya... "Neden geldin, neden Kıbrıs Rum kesimini tercih ettin, G. Kıbrıs'ta ABD veya İsrail hedeflerine saldırı amacıyla mı geldin veya böyle bir saldırı olabilir mi, AKEL'den veya herhangi bir örgütten tanıdıkların var mı, buraya grup olarak mı geldiniz, Kuzey Kıbrıs'ta herhangi bir ilişkin, dost, akraba, resmi düzeyde görevli ile akrabalık bağın veya bunların dışında bir ilişkin var mı vb"... Sorular. Gereken cevapları verdiğimi düşünüyorum. İkinci bir kere olmadı.

Bu süreçte orada da bir ilgi duyuldu, tutuklanmam nedeniyle. Hatta bir gazetedeki adımları şimdi hatırlamıyorum- hak kimde lehte yazılar çıktı. İşte, "Böylesi iddialarla aranan bir adam yakalanmış, tutuklanmış, biz bu adama sahip çıkmalıyız, evet belki ABD-İsrail vb. bize bu adamı tutmayın, verin diye bastırabilir, asıl o zaman gerçek bir devlet miyiz, yoksa

karagöz bir devlet miyiz belli olur" şeklindeki özetleyebileceğim yaklaşımlar oldu... Orada gayri resmi olarak ama net ve güvenilir bir takım kaynaklardan bana iletilen mesaj şuydu; "Eğer Türkiye senin için yazılı bir talepte bulunursa AKEL bu fırsatı kaçırmaz seni teslim eder, çünkü böyle bir talep Türkiye'nin Kıbrıs Rum kesimini tanıması demektir..." Kendilerine cevaben, merak etmeyin dedim Türkiye yanılıp ta böyle yazılı bir talepte bulunmaz, konu bunu gerektiren bir denklikte değil, T.C.'yi biraz tanırım, böyle bir şey olmaz... Her ihtimale karşı orada yasal anlamda en azından tutunacak bir dalım olması için iyi niyet temelinde, resmi olmayan öneriler yapıldı. Ya bir Kıbrıs vatandaşı Rum bayanla evlilik yapmam, ya da Kiliseye üye olmam salık verildi. İkisini de reddettim. Bu tür taktikleri, siyasi devrimci özümüze uygun düşmeyen taktikleri doğrusu uygun bulmuyorum.

Yunanistan'a geldiğimde ise havaalanında 5 gün tutuklu kaldım, sonra savcılığa çıkarıldım. Avukatım yanımdaydı. Savcı dil bilmediğimi hiç dikkate almadı, bir iki kelime İngilizce biliyorum diye tuttu bir tercüman getirtti. Savcı Yunanca konuşuyor, o İngilizce'ye çeviriyor. Avukatım şiddetle itiraz etti ama adam hiç tınmadı. Bir komedydi aslında. Ben bir kenarda oturuyorum. Birisi Yunanca konuşuyor, öbürü ise kimse anlamadığı halde İngilizce'ye çeviriyor, sağılar bile bir biriyle daha iyi anlaşır. Savcının sorgusunun bir formalite olduğu anlaşılıyordu ve o da fazla uzatmadan avukatımın bütün çabalarına rağmen tezelden tutuklanmamı belirtip hapse gönderdi. 4 ayda burada hapis kaldım. Mahkeme süreci, usuller bizim ülkedekilerden farklı olduğu için ilginç benim için. Konu bendim ama, ben olayları biraz dışardan izledim. Olanı biteni biraz anlamaya çalıştım. Ama burada Kıbrıs'takinden farklı olarak gerçekten iyi bir savunma grubum, görmezden gelinmeyecek ağırlıkta lehimde konuşan tanıklarım ve yeterince iyi bir tercümanım vardı.

Sonuçta Türkiye'ye iade edilmemi mahkeme heyeti kabul etmedi ve tahliye edildim. Fakat savcı buna itiraz etti, o tutukluluk halimini devamını istiyordu, zaten öncesinde de Türkiye'nin bugün artık aynen Yunanistan gibi demokratik bir ülke olduğunu ve iade edilmem gerektiğini bile söylemişti ve bunu söylediği zaman bile salondakilerden tepki almıştı. Yani savcının düşünceleri buydu ve haliyle hemen karara itiraz etti. Fakat mahkemenin kararı değişmedi ve dava Yargıtay'a gitti. Yargıtay aşamasında duruşmalardan varestede tutuldum, ancak ilk mahkemenin de kararını da anlayamadılar ve ne sebeple istendiğime dair yeniden dosya istediler Türkiye'den ve bu aşamada duruşmalar bitti. Kısaca şu aşamada iltica talebinin kabul edilmesini bekleyen bir kişi durumundayım. Aynı zamanda Türkiye'den dosya bekliyorlar.

M: Tutuklu olduğunuz süreç için-

de mülteci ve göçmenlere yönelik uygulamalar nasıldı?

ATÖ: Gerek Kıbrıs'ta, gerekse burada (Yunanistan) bir ayrımcılık var. Özellikle Kıbrıs'ta Türklere karşı çok belirgin bir düşmanlık var. Bütün görevliler böyle mi, buna hemen evet diyemem. Ama önemli bir kesim böyle, belirgin bir milliyetçilik var, ciddi sorunlar yaratıyor. Bu durum AKEL'e (Kıbrıs Komünist Partisi yn.) rağmen böyle. Benim Kıbrıs'ta ki iktidardan özel bir beklentim yoktu, ama insan adında "komünist" sıfatı olan bir partinin iktidarında farklı uygulamalar bekliyor, görmeyi umuyor diyelim... Evet Kıbrıs cezaevinde ayrımcı, baskıcı bir tavır özellikle bir kısım idari sorumlu ve gardiyan tarafından hiç saklamaya gerek duyulmadan sergileniyor. Ayrıca, Araplara, diğer Müslüman tutuklulara ciddi ayrımcılık var, ırkçılık var. Mesela içeri yeni birisi geldi, hemen soruyorlar "sen nerelisin" Arapsan, Müslümansan ilk lafları "al eline süpürgeyi yerleri temizlemeye, tuvaleti temizlemeye başla" oluyor. Çıkan çok da ciddi olmayan sorunlarda bile kimi görevliler, yabancysan çok çabuk el kaldırıp dövmeye, dayak atmaya yeltenebiliyorlar. Ama bu tüm yabancıları kapsamıyor, gözlemlediğim kadarı ile mesela Ruslardan, Pontuslulardan korkuyorlar. Onlara fazla ilişmiyorlar. Fakat hakkını vermek gerekir, onların arasında ciddi bir dayanışma var.

Oradaki tutukluluğumun son dönemlerinde yabancı tutuklulara karşı şiddet bir hayli tırmanmıştı. Birkaç Arap arkadaş, iki İranlı arkadaş sudan gerekçelerle öldüresiye dayak yediler. Bu süreçte ben de nasibimi aldım. Kaldığım blokta bir iki mahkumun basit bir sürtüşmesi idareye yansıdı. İdare sorununun bir tarafı olan iki Rum gencini -bunlar aynı zamanda kardeş-hücreye almak istedi, onlar da gitmedi. Tartışma tırmandı, bu defa idare tüm mahkumların hücrelerine girmesini istedi ve koridor boyunca herkesi hücrelerine kapatmaya başladılar. Buna da ben karşı çıktım. İki kişi için neden tüm blok kapatılmış dedim, burada ayrıca belirtiyim o iki Rum genci ile de iyi bir arkadaşlığım vardı, bu keyfiyet nereden kaynaklanıyor dedim. Cevapları ilginçti "Sen ne karşıyorsun, yoksa Türkiye'ye mi gitmek istiyorsun? Konuşma" şeklinde, aslında tam bir tehdit... Ben girmiyordum dedim, sinirlendiler, kapattıkları hücreleri de açtılar,

biz sizi sokmasını biliriz deyip gittiler. Bir müddet sonra blok girişindeki gardiyan odasını boşalttılar, oradaki görevlileri çektiler. Anlaşıldı ki saldıracaklar. Bütün tutuklular bir değerlendirme yaptık, direnme kararı aldık. Güzel bir dayanışmaydı. Blok girişini barikatla kapattık. Hapishane bahçesinde bu arada bir müdahale gücü toplandı. Çevik kuvvet benzeri güçler gibi, özel donanımlar, gazlar, elektro şok copları, biraz şov yaptılar, hatta kendilerini ajite eden konuşmalar, slogan benzeri şeyler yüksek sesle bağırış, konuşmalar yaptılar. Bunlara Rum tutukluların cevabı da hiç gecikmedi ve ağır küfürlerle birlikte ciddi bir teati oldu. Birkaç kere saldırdılar, koridora gaz sıktılar falan ama barikati aşamadılar. Kolay kolay giremeyeceklerini anladılar. Arada idare ile bazı cezaevleri üst düzey sorumluları ile karşılıklı nabız yoklama görüşmeleri oldu. Biz bunları fazla muhatap almadık. Bu arada mevcut-tabii gizli-cep telefonları ile aileler, bir takım kurumlar, bazı TV'ler arandı, canlı yayınlara bağlanıldı ve idare attığı her adımda teşhir edildi. Bunun sonucunda aileler, kimi kurumlar, TV'ler hapishane kapısına yığıldı. Uzatmadan, en sonunda Adalet Bakanı geldi, bizim bloktan bir sözcü ile konuştu. Hem o gün yaşanan sorun, hem de o kadar değişik tipte, çeşitli mahkumu bir barikatın arkasında hayli ciddi bir direniş içinde bir araya getiren, bir türlü çözülemeyen hukuki, yaşamsal, bürokratik tüm sorunlar anlatıldı. Bunlar zaten TV'lere de anlatılmıştı. Sonuçta Adalet Bakanı operasyonu durdurdu ve en geç 15 gün içinde birtakım sorunların da çözüleceği sözünü verdi. Artık bu durum bizler tarafından kabul gördü, bir uzlaşma sağlandı. Barikati kaldırdık, etraf temizlendi, ortam normale döndü, akşam sayımı alındı.

Bütün bunlar 7 Ocak'ta oldu. 8 Ocak sabahı ise hücre kapıları bir türlü açılmadı ve tecrübeyle sabit ki, idarenin bir hinlik düşündüğü belli oldu. Sonra bir grup sivil girdi koridora "Türk nerede" diye sora sora bulunduğu hücrenin önüne geldiler ve "sen dün akşam çok çalıştın bekle göreceksin" dediler. Ne olacağı belliydi. Az sonra özel bir grup gardiyan geldi (iç görevlerde yer almayan bir grupmuş, bu gibi durumlarda içeri girerlermiş, bazıları karate şampiyonuymuş falan, bana bunlar daha sonra bazı Rum tutuklular tarafından iletildi, hatta bazılarının isimlerini de verdiler sonradan...) ve koca bloktan sadece beni iki defa bayağı ciddi dövümler, sen olmasaydın bu direniş olmayacaktı diyorlardı, idarenin bakışı böyleydi ve fatura bana kesildi. Doğrusu bende epey uzun zamandır böyle dayak yememiştim! Sonuçta hapishane gerçeğine uzak birisi değilim, onlara da söyledim. Türkiye'de faşizm zindanlarında çok kanım aktı benim, aynı şey burada da oldu. Ben halkımın yanımdayım, safım bellidir, beni dövünüz elinize ne geçti, tabii sorumluları ortadan kayboldular. Bu durum hemen dışarıda duyuldu. Bazı gazeteler yazdı. Avukatlarım hemen geldiler ve hastaneye sevkim için çok çabaladılar ama işte idarenin o gerçek zindancı yüzünü, ayrımcı tavrını aşamadılar. Suç duyurusunda da bulundum. Bazı insan hakları izleme komitelerinden görevliler de geldi konuyu araştırmak için, ama sonra ne oldu bilmiyorum. Belki uzun oldu ama ciddi bir

yabancı düşmanlığı, özellikle Türk düşmanlığı çok belirgin. Hele böylesi direniş, hak arama vb. tavırlarda kopkoyu ırkçılık hemen su yüzüne çıkıyor. Benim şahsıma yapılan bu saldırı aslında tüm yabancıların başına gelebilirdi, geldi de... Ha unutmadan söyleyeyim, ben oradan ayrılırken ki iki buçuk aydan fazla bir süre olmuştu, verilen sözler yerine getirilmemişti, şimdi ne durumda bilmiyorum.

Yunanistan'da ise kaldığım 4 ay boyunca bu tür bir olay olmadığı için tavırlarını gözlemlemeye fırsatım olmadı. Bununla birlikte bir tahammülsüzlük, çok ciddiye almama hali var. Bizim Türkiyeli tutuklular ise zaten hiç dil, hak, hukuk bilmedikleri için hiçbir dertlerini anlatamıyorlar. Dolaşısıyla anlatılmayan sorunlar yok sayılıyor ve kendi hallerine terk edilmiş, gariban bir vaziyette gün sayıyorlar. Bunun yanında, bir gece yabancıların tutulduğu bir polis biriminde kaldım. Tek kelime ile rezalet, insan oraya adam koymaya utanır, hani köpek koysan durmaz derler, o derece... Burada da genelde bir yabancı düşmanlığı adım adım tırmanıyor ve hatta bazı kesimlerde önceden de bu temelde pervasız uygulamalar yapılıyor. Kimi yabancı tutuklulara baskı, dayak, işkence var, bu açık. Burada olsun, Kıbrıs Rum kesiminde olsun ırkçılık var ve bu tutum her açıdan yabancılar karşı farkını açıkça gösteriyor. Ama az ama çok, bunu gözlemlemek mümkün. Örneğin, Kıbrıs'ta aynı suçu işleyen iki kişiden birisi Rum öteki yabancı ise, yabancı neredeyse iki misli fazla ceza alıyor. Kimse de bir şey diyemiyor, hakkını arayamıyor. Var olan ırkçılığa karşı vb. birkaç kurum da ne kadar iyi niyetli olursa olsunlar fazla etkili olamıyorlar.

M: Yunanistan'da tutuklu olduğunuz süreç içinde destek eylemleri ve etkinlikleri yaptınız. Bu çalışmalarını nasıl değerlendiriyorsunuz? Daha neler yapılabilir?

ATÖ: Yunanistan'da tutukluymuşken iade edilmeme karşı bir şeyler yapmak gerektiğini düşünen, devrimci dayanışma içinde olan örgütler, kişiler çeşitli etkinlikler yaptılar. Ayrıca unutmadan, henüz Kıbrıs'tayken de gerek ülkede, gerek çeşitli Avrupa ülkelerinde de bu tür faaliyetler yapıldı. Bunlardan biraz gecikerek de olsa haberim oluyordu. Benim şahsıma ilgili olmaktan öte, genel olarak devrimci-demokrat birisinin Türkiye rejimine iadesi söz konusu ise buna tavır almak gerekirdi diye düşünüyorum ve bence bu tavır alındı. Kuşkusuz her kesimin tavrı böyle olmayacaktı, ayrıca bu sorumluluğu duyan yapıların, çeşitli kurum ve kişilerin etkin olabilme güçleri de farklı farklı olduğu düşünülürse, ülkeden ülkeye önemli farklılıklar olduğu dikkate alınırsa sonuçta ortaya çıkan tablo, bence amacına ulaşmıştı. Gerek Türkiyeli örgütler olsun, gerek Yunan örgütleri -hepsi olmasa da- değişik yönlerden bir dayanışma içine girerek, sürece tavır aldılar, hukuki, siyasi desteklerini sundular. Bu süreçte gerek avukatın, gerek benimle iletişim içinde olan kimi dost yapıardan arkadaşlar tarafından, hakkımda yapılan

eylemliliklerle ilgili bilgilendirildim. Kendileri bunları anlatırken zaman zaman "böyle böyle bir etkinlik yapıldı, mesela afiş yapıldı yetersiz de olsa..." gibi tanımlar kullandılar. Şimdi benim bu yapılanlar nicel olarak yeterli mi, yetersiz mi ayrımını yapacak, kıyas yapacak ön bilgim yok. Gerçekten de yerli yabancı ayırt etmiyorum, özellikle Yunanistan özgülünde faaliyet gösteren yapıların etkinlik gücü nedir, harekete geçirebildiği kitlesi ne kadardır, diğer devrimci-demokrat yapılarla organik bağları ne düzeydedir, o süreçte kendi özel gündemleri nedir bilmiyorum. Bu nedenle yeterlimiydi, değil miydi anlamında bir verebilecek durumda değilim. Ama her iki devlete de "bu adam öyle sahipsiz değildi" mesajı, hiçte hafife alınmayacak kadar ciddi bir duruşla verildi. Bu çok önemliydi.

M: Özellikle Avrupa'da politik mülteciler noktasında ciddi saldırılar, hak gaspları ve insan hakkı ihlalleri yaşanmakta. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz, neler yapılabilir?

ATÖ: Dediğiniz gibi bir çok hak gaspı, saldırı oluyor, olacaktaki öyle anlaşılıyor. Sistem krizlerini yaratıyor. Ekonomik alanda başlayıp, sonuçları dalga dalga sosyal, siyasal alanlara da katılana katılana yansı-

Na μην επιτρέψουμε καμία έκδοση πολιτικού πρόσφυγα

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ στον αγωνιστή Αρσλάν Ταϊφούν Οζκιόκ

...είσαι ελεύθερος μόνο όταν αγωνίζεσαι για την ελευθερία των άλλων...

yor. Daralan ekonomi, artan işsizlik, giderek artan sınıf farkları, emekçi kesimlerin her gün biraz daha düşen yaşam refahı standartları, kısılan sağlık ve sosyal hakları vb. üzerine bir de bu muazzam göçmen kitlesi gelince egemenler bunu çözecek niyetleri de olmadığı için, kimi ülkelerde istense bile bu gücü olmadığı için, konu her egemen kesimin istismar ettiği bir şekilde bürünüyor. Mevcut sorunların nedenleri açıkça izah edilse zaten sistemin ideolojik kimliği çok ciddi yara alacak, bu nedenle edilemiyor ve "işte bu gelen yabancılar, mülteciler, ekonomik yada siyasi ilticacılar yurdumuzu doldurdu, her şey onların yüzünden, eskiden ne güzeldi..." propagandası en kaba haliyle, milyonlarca insanı, emekçiyi kısaca halkı aptal yerine koyarcasına, yapılıyor. Tabii bundan istifade ederek ırkçı, faşist, parti veya gruplar yabancı düşmanlığını uç noktala-

ra taşıyorlar. Avrupa'da yapılan kimi ülke seçimlerinde ırkçı partilerin, sağcı partilerin önemli bir oy artışı yaptıkları bu kaba propagandanadan...

Tabii burjuvazi, bu yabancı göçmenlerin ülkedeki önemli sektörler nasıl ucuz iş gücü sağladığını ve bunun getirdiği muazzam kârları ustaca gizliyor... Bugünkü tablo ortaya çıkıyor. Sorunun asıl nedenleri sorgulanırsa çıplak gerçek ortaya çıkacak, tabii ki bu istenmiyor. Bu süreci emekçilerin, devrimcilerin, tüm mültecilerin lehine çevirebilecek faaliyetleri yapacak olanlar ise bildiğiniz gibi bizleriz. Bu açıdan sistem kendisi için ciddi tehdidi buralarda görüyor. Zaten başta ABD emperyalizmi olmak üzere, tüm gerici kesimler, devrimci -hani şu koca Sovyetler dağıldıktan sonra bile yok olmayan!- yok etme konusunda hem fikirler. Bunun hukuki alt yapısı da hazırlanmıştı biliyorsunuz. Terör örgütleri listeleri, kara listeler, öncelikle yok edilmesi gereken örgütler vb. leri adım adım yürürlüğe girdi. Devrimcilerin, Marksist-Leninistlerin tüm yaşam olanakları kuşatılıyor, nefes boruları kısılmaya çalışılıyor. Dünya çapında bilinen tüm devrimci yapı, kurum vb.'leri hedefe konmuş durumda.

Basma kalıp olacak ama, Avrupa ülkesinin siyasal-sosyal özelliklerine göre, yasal, meşru alanlar temel alınmak üzere mevziler kazanmalıdır. Bulunan emek hareketleri, devrimci yapıları, tüm hemfikir olduğumuz çeşitli siyasi, demokratik kurumları ile birlikte organik bağlar kurulmalı, etnik propaganda araçları yaratılmalı... Böylece sesimiz daha gür çıkacak, etkileyebileceğimiz ve bunun sonucu örgütlenme imkanı bulabildiğimiz çevreler giderek genişleyecektir.

M: Hukusal süreç hala devam ediyor, bu noktada ki beklentiniz nedir?

ATÖ: Evet, benim maceramın hukuki yanı devam ediyor. Yargıtay yeniden dosya istenmesi kararı verdi. Artık bu dosya ne zaman gelir ve sonra duruşmalar ne zaman başlar hiçbir öngörüm yok. Biliyorsunuz ki neticeyi tayin edecek mevcut politikalar, hukuk da bunun gereğine uygun kararlar alıyor. Çok fazla önümü göremiyorum, ama özel bir beklentim yok. Ayrıca şahsımla alakalı bir durum olduğunu da düşünmüyorum, galiba uzun zamandır öyle kolay kolay bu hakkı (iltica) kimseye vermiyorlar. En azından bir müddet daha işte bu geçici oturma izinleri gibi görünüyor.

M: Bundan sonraki mücadele yaşamında neler yapmayı düşünüyorsunuz?

ATÖ: Benim durumumdakiler çok iddialı konuşmamalı... Ben kendimi Türkiye devriminin bir neferi olarak görüyorum, bu değişmemiştir. Kısaca dün ne idiysem, farklı bir yarınımın olmaması için çalışacağım.

M: Son olarak iletmek istediğiniz bir mesajınız var mı?

ATÖ: Özellikle size süreç içindeki desteğinizden dolayı teşekkür ediyorum. Yine bana sunduğunuz bu platform kanalı ile bana desteğini sunan tüm yerli ve yabancı parti, örgüt, kurum ve kişilere çok teşekkür ediyorum. Unutmamın mümkün olmadığı bir dayanışmaydı benim için. Sizlere, tüm dostlara çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Faşizm kanıksanırsa eğer...

Murat Çakır

Bilinen bir hikâyedir: Afrika'da sayıları hayli yüksek olan bir öküz sürüsü, sürekli aslanların saldırısına uğramaktan gına getirmişlerdi. *Ne yapalım, ne yapalım* diye düşünürlerken, genç bir arslan onlara teklifte bulunmuş: *»Siz siz olun, kendiliğinizden bize aranızdan birini verin. Hasta, yaşlı veya zayıf olanlardan birisini verebilirsiniz. Hem biz size saldırmaktan vazgeçeriz, hem de siz strese girmez, sürekli korku içerisinde olmazsınız.«* Öküzler aralarında teklifi konuşmuşlar ve olumlu bulmuşlar. Öyle ya, arslanların her saldırısında zaten en zayıf olan onların eline geçiyormuş, ama arada diğerlerinden bazıları da yaralanıyormuş. Böylece arslanlara her hafta en zayıf olanlarından birisini vermeye başlamışlar. Gel zaman, git zaman bir de bakmışlar ki, o büyük sürüden azıcık öküz kalmış. Aralarında konuşuyorlarmış, *»yahu, nerede hata yaptık acaba?«* diye. Yaşlıca bir öküz demiş ki: *»asıl hatayı, ilk öküzü vermeyi kabul ettiğimizde yaptık!«*

Son günlerde Türkiye'deki toplumsal cinnet görüntülerini televizyonlardan izlediğimde, hep bu hikâye geliyor aklıma. Genellikle Avrupa ağırlıklı yazıları kaleme alıyorum, ama bu sefer redaksiyondaki arkadaşlar darılmasın, kısaca Türkiye'ye değineceğim – Avrupa ile bir bağlantı kurmadan değil tabii ki.

1945 yılında Alman faşizminin yenilmesinden sonra Baviera'ya ge-

len ABD askerleri, Dachau kentinde yaşayan Almanları silah zoruyla **Dachau Toplama Kampına** götürmüşlerdi. Onca yıl, yaz kış demeden kar gibi başlarına yağın küllerin, insanların yakıldığı krematoryumlardan geldiğini bal gibi biliyorlardı. O günlerden kalan bir filmde de görüldüğü gibi, toplama kampında cesetler arasında dolaşan Dachau sakinleri, gördükleri manzara karşısında kapıldıkları dehşeti gizleyemiyorlardı. Nitekim, Nasyonsosyalizmin yarattığı dehşet, Almanların hafızasına, bir daha silinmeyecek bir utanç damgası olarak kazandı. Ha, bundan ders çıkartıldı mı, o ayrı bir konu.

Nasyonsosyalistlerin iktidara gelmesindeki en önemli etkenlerden birisinin, kitlesel işsizlik ve müthiş yoksullaşma olduğunu söylersek yanılmayız sanırım. Yahudilere karşı kökleşmiş olan sosyal kıskançlık ve ırkçı karşıtlık, daha sonraları Yahudilerin malları **aryanlaştırıldığında**, yani Almanlar tarafından el konulduğunda da hiç hafiflemedi. Aksine, elde edilen imtiyazlar sonucunda faşizm kanıksanmaya başladı – ta ki müttefiklerin bombaları başlarına düşene dek. İşte o zaman kimi Alman sormaya başlamıştı: *»Yahu, nerede hata yaptık acaba?«* diye.

Günümüz Türkiye'sine şöyle bir baktığımızda, yoksulluğun giderek kitleselleştiğini, 687 milyar Dolarlık millî gelire rağmen, aşırı derecede dağılım eşitsizliğinin kök saldıığını, sosyal so-

runların kronikleştiğini, açık-gizli işsizliğin derin yaralar açarak büyüdüğünü, alt ve orta sınıfların devlet bütçesindeki açıkların ve borçlanmanın faturasını doğrudan ve dolaysız vergilerle ödediğini, bölgeler arası ekonomik ve sosyal eşitsizliğin giderek daha büyüdüğünü, ama farklı toplumsal katmanlara tanınan imtiyazların ve enformel sektörün sosyal patlamaları engellediğini görürüz.

Bununla birlikte, hiç kimsenin, yani halkın ve elitlerin hukuka güvenmediklerini, hukukun üstünlüğü ilkesinin gerçekleştirilmediğini; militarist şiddet sarmalıyla birlikte, bireyler arası ve toplumsal şiddetin yerleşik cinnet hâline geldiğini, geniş kesimlerin *»hagasp etmektен«* rahatsız olmadıklarını; ekonomik, politik ve toplumsal yaşamda *»orman kanunlarının«* geçerli olduğunu; ölümün, trajedilerin, doğa katliamlarının kanıksandığını; şövenliğin, ırkçılığın, ötekileştirmenin had safhaya ulaştığını; küçük bir azınlık haricinde hiç kimsenin hâlinde memnun olmadığını; **korku toplumunun** yaşamın her alanında yarattığı travmaları görebiliriz. Ve aslında herkesin herşeyi bildiğini!

Bugün Kürtleri linç etmeye kalkışan Akyazılılar, Arifiyeliler, Konyalılar, İpsalalılar, Hayrabolular, Afyonlular, İzmirliiler, Bayramıçlılar ve diğerleri, bu gerçekleri, dağlara yağdırılan bombaların her Cent'ini kendilerinin ödediklerini; tarihte olduğu gibi, ege-

menlerin çıkarları için savaş meydanlarında gencecik bedenleri gömdüklerini; dedelerinin canlarına kıydıkları Ermeni'lerin malına-mülküne el koyulduğunu; *»zenginlerin cüzdanından ibaret olan«* vatan-millet-sakarya için insanlıktan çıkılmasına tahammül ettiklerini; *»komşusu aç bitâpken«* sıcak yataklarında uyduklarını ve egoistce davrandıklarını bilmiyorlar mı? E, Allah akıl-fikir vermiş. Okuma yazmaları da var. Biliyorlar elbet, hem de bal gibi!

Asıl sorun da bu ya. Peki, ya çıkış yolu? Bugüne kadar söylenenleri tekrara ne gerek? O da biliniyor. Belki tek bir nokta eklemek gerekir: toplumsal gruplar, kendi çıkarlarını ancak kendilerinden farklı, kendilerinden zayıf olanların haklarını savundukları zaman koruyabileceklerini öğrenmeleri gerekir. Alevî, baş örtüsü özgürlüğünü savunduğunda; inananlar, inanmama hakkını sahiplendiklerinde; Türk, Kürdün eşitliği için sokağa çıktığında; emek hareketi, tekil talepler yerine, örneğin demokratikleşme için genel grev örgütlemeyi düşündüğünde; sosyalist, demokrat olmayı becerebildiğinde yeni ufuklar açılacaktır. Yani herkes, hep en zayıfın perspektifinden düşündüğünde, yarın öbürgün birisinin çıkıp, nerede hata yaptığımızı söylemesi engellenir. Haksız mıyım, ne dersiniz?

AB'DE HER 5 GENÇTEN BİRİ İŞSİZ

Avrupa Birliği İstatistikler Kurumu Eurostat tarafından yayınlanan verilere göre, AB genelindeki işsizlerin sayısı 22,5 milyona yükseldi. Ekim 2009 verilerine göre AB'deki işsizlerin sayısı bir yılda tam 5 milyon arttı. AB'de her 5 gençten biri işsiz iken, İspanya'da neredeyse her iki gençten biri işsizlikle boğuşuyor.

Nüfusu 500 milyona yaklaşan 27 üyeli AB'de işsizlik Eylül ayına göre 258 bin kişi arttı. Böylelikle Eylül ayında yüzde 9,2 olan işsizlik oranı yüzde 9,3'e yükseldi. AB'deki işsizlerin toplam sayısı ise 22 milyon 510 bin oldu. AB içindeki işsizlerin sayısı Ekim 2008 sonu itibarıyla 17 milyon 508 bin kişi ile yüzde 7,3 olmuştu.

Eurostat verilerine göre, 16 ülkenin dahil olduğu para birimi Euro Bölgesi'ndeki işsizlik oranı ise yüzde 9,8

oldu. Eylül ayına oranla 134 bin kişinin daha işsiz kaldığı Euro Bölgesi'ndeki işsizlik oranı Ekim 2008'de 12 milyon 418 bin ile yüzde 7,9 idi. Euro para bi-

riminin kullanıldığı Euro Bölgesi'ne, Almanya, Belçika, İrlanda, Yunanistan, İspanya, Fransa, İtalya, Kıbrıs, Lüksemburg, Malta, Hollanda, Portekiz, Avusturya, Slovenya, Slovakya ve Finlandiya dahil.

Eurostat, işsizliğin en düşük olduğu ülkelerin yüzde 3,7 ile Hollanda ve yüzde 4,7 ile Avusturya olduğunu da duyurdu. İşsizliğin en yüksek olduğu ülkeler ise yüzde 20,9 ile Letonya ve yüzde 19,3 ile İspanya olarak gerçekleşti.

İSPANYOL GENÇLERİN YÜZDE 43'Ü İŞSİZ

Ekim 2009'da 16-25 yaş arası gençler arasındaki işsizlik AB'de yüzde 20,7, Euro Bölgesi'nde ise yüzde 20,6 olarak gerçekleşti. Genç işsizlerin oranı Ekim 2008'de yüzde 16,2 olmuştu.

Avrupa'da genç işsizlerin en fazla olduğu ülke ise yüzde 42,9 ile İspan-

ya oldu. İspanya'dan sonra Letonya da yüzde 33,6 genç işsiz ile dikkat çekti. Avrupa'da gençler arasındaki en düşük işsizlik oranı ise yüzde 7,2 ile Hollanda'da gözlemlendi.

Öte yandan 27 ülke temel alındığında kadınların yüzde 9,2'si işsiz iken, Euro Bölgesi'ndeki kadınlar arasında işsizlik oranı yüzde 10 oldu. AB genelindeki erkeklerde işsizlik oranı yüzde 9,5, Euro Bölgesi'nde ise yüzde 9,7 olarak gerçekleşti. Rapora göre, Ekim 2008'den sonra işsiz kalanlar arasında erkekler çoğunluğu oluşturuyordu.

(Bu yazı Fırat Haber Ajansında 1 Aralıkta yayımlandı. Okuyucularımızın dikkatini çekeceğine inandığımızdan dolayı gazetemizde yayınlamayı uygun gördük.)

Mücadele Yazı Kurulu

Göçmenlerin Demokratik ve Politik Hakları

Ufuk Berdan

Göçmenlerin demokratik hakları meselesi karşısında sergilenen bütün resmi-politik tutumlar ve yasal uygulamalar, kendilerini 'demokratik bir ülke' olarak lanse eden bütün devletlerin 'demokrasi sınavı' verdikleri bir meseledir. Göçmen emekçilerin ve göçmen kökenli vatandaşların, yurtlarından edilmiş sürgünlerin, sığınmacı-mültecilerin ve dokümansız-illegal göçmenlerin demokratik hakları toplumsal ve yakıcı meselelerin ilk sıralarında yerini almaktadır.

Toplumun en marjinalize katmanları arasına itilen göçmenlere yönelik, gündemleştirilen bütün politik yaklaşımlar tüm ülkelerde egemen kesimlerin sınıf karakterine ve çıkarlarına bağlı olarak şekillenmektedir. Göçmen emekçilerin/sığınmacıların/politik mültecilerin/göçmen kökenli vatandaşların/ yurtlarından edilmiş sürgünlerin yaşadığı bütün sorunların ve haksızlıkların kaynağı kapitalist sistemdir.

Bir avuç tekelin emrine amade olmuş emperyalist devletlerin ve bunların kukla hükümetlerinin yerküreyi dizginsizce sömürme politikaları doğrultusunda, dünyamızın her karesinin talan edilmesinden kaynaklıdır bütün sorunlar. Yığınsal bir karakter kazanan göç ve göçmenlik hareketleri, daha yaşanabilir bir ortam arayışlarının sadece toplumsal bir sonucudur. 21. Yüzyılın en yakıcı sorunları arasında yer alan bu mesele; lokal, regional, ülkesel, küresel ve toplumsal bir sorun olarak artık herkesi ilgilendirmektedir.

Sadece göç edenleri değil, göç alanları da alakadar etmektedir bu mesele. Sadece göç veren ülkeleri değil, göç alan ülkeleri de sorumluluklar üstlenmeye zorlamaktadır. Hiç bir bölge, ülke, kıta yoktur ki göç almasın veya vermesin. Kitlesel göç akımı, insanlığın mağaralardaki vahşi-ilkel yaşamdan tarımsal-yerleşik yaşama, endüstriyel-meta üretiminden 21. Yüzyıldaki güncel toplumsal koşullara kadar sürgit devam eden binlerce yıllık trajik bir maceradır.

Tekelci kapitalizmde denilen Emperyalizm aşamasında, bütün toplumsal sorunlarda olduğu gibi, göçmenlik meselesinde de çok ciddi ve farklı özgünlükler ortaya çıkmaktadır. Öyle ki, eski ve yeni biçimleriyle emperyalist sömürü, talan, yağma, işgal, kolonizasyon politikaları ve baskıların kaçınılmaz bir sonucu olarak, göçmenlik politikalarında gündemleşen, yeni özgünlükleri iyi gözlemlemek ve doğru analiz etmek gereklidir.

Özellikle emperyalist kapitalizmin son yıllardaki neoliberalist ekonomik politikalar doğrultusunda; sömürge ve bağımlı ülkelerden batının metropol ülkelerine doğru yönlendirdiği sermaye birikimi-akımının (akumulasyon) yarattığı aşırı birikim krizi ve bunun yeniden açığa çıkardığı aşırı üretim krizi, burjuva göçmenlik politikalarında da çok ciddi

di bir gericileşme eğilimini beraberinde getirmektedir.

Emperyalist sistem, içinde çırpındığı krizlere ve hegemonya kavgasında kızıyan iç ve dış rekabete bağlı olarak; sosyal, siyasal, hukuksal, kültürel, militarist güvenlik politikalarında ve uluslararası ilişkiler ciddi bir gericileşme eğilimi içindedir.

Son yıllarda, batı ülkelerinde ve Avrupa'da dayatılan sosyal hak gaspları, emek ücretinin düşürülmesi, kazanılmış emekçi haklarının yeniden gasp edilmesi, kazanılmış siyasal hakların demontajı, yoksullukların ve kitlesel işsizliklerin yığınsal artışı batının sözde demokrasilerinin gerçek niteliğini ortaya çıkarmıştır.

Anti-demokratik uygulamalar, içte ve dışta artan militarist saldırganlıklar, medya üzerinden dayatılan kültürel yozlaşma, eğitim ve bilim alanındaki sermayenin azami çıkarlarını gözeten yeni düzenlemeler, üretimin flexibilize edilerek esnekleştirilmesi ve üretici güçlerin örgütlenmelerinin dağıtılması veya içlerinin boşaltılmasına yönelik yeni girişimler, halkın ve emekçilerin vergilerinin ve ödeneklerinin yeni vergilendirme modelleriyle artırılması, sosyal sigortalar sistemi içindeki kasaların boşaltılması bütün bunlar klasik sömürünün yeni modelleri olarak peş peşe dayatılmaktadır.

Yine 2008 küresel mali krizi sonrası devlet himayesindeki trilyarlarca paranın ve devlet kefaletlerinin krizden kurtulmak için büyük tekellere ve bankalara peşkeş çekilmesi, toplumsal geleceğimizin ipotek altına alınması demektir. Küresel mali ve ekonomik kriz yaklaşık 60 trilyar doları bir sene gibi kısa sürede yok etmiştir, adeta buharlaşmıştır bu paralar. Sadece 5 Trilyon dolar dünyadaki bütün açlığı ve sefaleti bertaraf etmeye yeterdi oysaki. Emperyalist Kapitalizmin hüküm sürdüğü batı ülkelerinde de artık çok daha fazla yığınsal yoksulluk, kitlesel işsizlik, sosyal güvencesizlik, adaletsizlik ve politik haksızlıklar baş gündemler arasındadır.

Hal böyle olunca, içte bu denli gericileşme trendi içinde olan ülkelerde göçmenler meselesinde olumlu açılımların olmasını beklemek hayalperestlik olacaktır. Tamda bu daha fazla gericileşme trendine bağlı olarak; göçmenlik politikalarında da devlet şiddeti ve baskılarının artırıldığı ve göçmenlere/göçmen kökenli yeni vatandaşlara ve sığınmacı-mülteci insanlara ve illegal göçmenlere karşı akıl almaz baskılar gündemleştirilmektedir.

İrkçi, faşist, aşırı muhafazâkar parti ve çevrelerin göçmenlere yönelik popülist ve düşmanca politikaları, artık devlet ve hükümet politikaları olarak bir bir karşımıza çıkarılmaktadır. AB sınırlarının ve özellikle sahil sınırlarının Frontex kurumlaşması üzerinden yüksek güvenli sistemle donatılması gündemdedir. Örnekleyecek olursak;

- Yüzbinlerce sığınmacı insanın açık denizlerde hunharca ölüme terkedilmesi,
- Sınır dışı hapishanelerinin kurulması ve buralardaki insanlık dışı uygulamaların artması, transit ülkelerde toplama kamplarının kurulması,
- AB ülkeleri içinde göçmenlere yönelik ölümle ve sakat kalmakla sonuçlanan ırkçı-faşist motifli saldırganlıklar sonucu ölümlerin ve yaralanmaların hızla artması,
- İşsizlik, eğitimsizlik, sosyal güvencesizlik ve adaletsizliklerden en fazla göçmenlerin ve sığınmacıların etkilenmesi,
- Milyonlarca göçmene; politik katilimcilik (partizipasyon) haklarının verilmemesi, belediye meclislerine, eyalet parlamentolarına, federal parlamentolara yönelik seçimlerde göçmenlere seçme ve seçilme hakkının tanınmaması, (Avusturya'da bir kaç sene öncesine kadar göçmenler sendika temsilciliklerine dahi seçilemezdi)
- Göçmen insanların kazanılmış hukuksal haklarının dahi inkar edilmesi,
- Göçmen öğrencilerin oturumlarının, denetlenmelerinin artırılması,
- İlerici- politik göçmen kurumların ve onların aktivistlerinin baskılara ve yasaklamalara maruz kalması,
- 9.Vatandaşlık ve politik sığınma hakkının de facto imkansızlaştırılması,
- Göçmen kadınların emeğinin ve haklarının gasp edilmesi,
- Dokümansız göçmenlerin; sağlık, eğitim, istihdam, sosyal adalet, temel insan haklarından mahrum kalmaları, sınır dışı direktifleri ve uygulamaları.

Kısacası; göçmenlere/göçmen kökenli vatandaşlara/sığınmacılara/dokümansız göçmenlere yönelik hemen bütün Avrupa ülkelerinde sistemsel, toplumsal, kurumsal, bireysel, medyasal ve kültürel biçimler altında ırkçı, horlayıcı, dışlayıcı ve ötekileştirici uygulamalar artmakta ve süregelenlik kazanmaktadır.

Göçmenlerin demokratik ve politik hakları, tekelci sermayenin günümüzdeki modern çıkarlarına peşkeş çekilmekte veya gasp edilmektedir. Sermayenin azami kâr uğruna, toplumlara dayattığı çıkarlarını korumak ve geliştirmek adına bir sistem olarak yaratılan bütün burjuva devlet normları içinde hükümetler ve bürokrasi 21. Yüzyılın başlarında en fazla göçmen emekçilerin ezilmesi ve sömürülmesi üzerine bir sistem kurmuştur.

Tekelci kapitalizm, neo-liberalizm ile kısıktığı sömürsünü devam ettirebilmek uğruna, uluslararası organize ettiği toplumsal iş bölümünü göçmenlerin zihinsel ve bedensel emeğinden azami oranda faydalanarak sürdürmek

istemektedir. Toplumsal iş bölümünün organize ve reorganize edilmesinde, zihinsel ve bedensel göçmen emek olgusu artık burjuvazinin asla vazgeçemeyeceği bir emek kaynağı durumundadır.

Öyle ki; bir ülkenin ne denli demokratik olduğunu anlamak için, nasıl ki onların mapushane politikaları bir ölçüt olarak genel kabul görebiliyorsa, göçmenlik politikaları da aynı şekilde, demokrasinin önemli bir ölçütüdür.

Bir çok dünya ülkesi -özellikle Avrupa ülkeleri veya göç hareketi güzergahındaki transit ülkeler- çıkarılan göç yasaları ve bu bağlamdaki göç karşıtı güvenlik uygulamalarıyla göçmenlerin can güvenliğini tehdit etmekte ve ölümlere neden olmaktadır. AB artık bir göçmenler hapishanesidir.

Göçmenlerin/göçmen kökenli vatandaşların ve mültecilerin göç ettikleri ülkelerde, toplumsal yaşama adapte olmaları, gerçek anlamda demokratik entegrasyon politikaları çerçevesinde kabul görmeleri, ekonomik-politik-sosyal-kültürel ve hukuksal anlamda eşitlenmeleri, günümüz kapitalizmi koşullarında bir dizi engellerle ve zorluklarla karşılaşmaktadır.

Günümüz dünyasında, kendi aralarında kızıyan uluslararası sömürü ve talan rekabetinden kaynaklı olarak burjuva sınıflar daha fazla sömürü ve daha fazla üretkenlik politikalarına bağlı olarak, göçmenlerin zihinsel ve bedensel emeğinden nemalanmak istemektedirler. Başka ülkelerde, özellikle de ekonomik olarak bağımlı ülkelerde, eğitilmiş vasıflı işçi ve emekçiler, yüksek meslek sahibi akademisyen ve teknisyenler, Batı'nın zengin ülkelerine doğru 'yeşil kart veya mavi kart' gibi uygulamalarla çekilmek istenmektedirler.

Batı'nın bu zengin ülkeleri eğitimlerine hiç bir katkıda bulunmadıkları bu zihin emekçilerini çekerek 'kalkınma' politikalarına da bir darbe vurmaktadırlar. Kendi ülkelerindeki demografik nüfus değişimleri sonucu oluşan işçi, emekçi, asker, bürokrat ve vergi mükellefi açığını bu yolla kapatmak istemektedirler.

Göçmenlik politikasındaki bu burjuva pragmatizmi, görünüşte şirin ve masum gözükse de, özde gerici ve sömürücüdür, çünkü; bağımsız ve öz kalkınmayı baltalamaktadır. Gerici ve sömürücüdür, çünkü; sadece ve sadece azami kâr uğruna emeği mobilize etmekte ve ucuz emek ordusu yaratmaktadır.

Uluslararası sermaye güçlerine karşı; göçmenlerin/göçmen kökenlilerin/mültecilerin ve dokümansızların haklarını, uluslararası işçi sınıfı ve emekçilerle birleşerek ancak koruyabilir ve geliştirebiliriz!

KARL MARKS'IN GÖLGESİ KRİZ "MAĞ"İ

Son ayına girdiğimiz 2009 yılını değerlendiren, sorunu elbette işçi ve emekçilerin cephesinden yaklaşmak durumundayız. Şüphesiz her siyasal, sosyal ve ekonomik durum değerlendirmeleri de her sınıfın kendi bakış açısına göre olur.

Burada, 2009'un olayların kronolojisini yapmayacağız. Buna gerek yok. Çünkü, bu bize pek bir şey açıklamayacağı gibi, bu konuda kronolojik bir sürü Almanaklarda yayınlanıyor. Soruna sınıfsal açıdan yaklaşıp, kısa ve öz olarak genel bir değerlendirme yapmaya çalışacağız.

2009'da bir önceki yılda olduğu gibi, emperyalistlerin bazı ülkelere saldırılarıyla geçti. Özellikle ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalist işgal bloğunun Irak ve Afganistan saldırısı ve işgali devam ediyor. Ne var ki, Afganistan bataklığına battıkça batmaya devam ediyor.

ABD, özellikle Bush döneminde teşhir olan yüzünü, maskeleyerek beyazdan siyaha dönüştürerek, saldırgan yüzünü gizlemeye çalıştı. ABD tarihinde ilk defa bir zencinin başkan olması, bu ülke açısından bazı şeylerin yüzeysel bir değişimini gösterebilir, ancak, özünün değişmediği bilinmelidir. Yani, tekeli burjuvazi için "beyaz-siyah" farketmez. Önemli olan tekeli burjuvazinin çıkarlarını en iyi şekilde koruması ve ona hizmet etmesidir. Barak Obama'da onlardan biri ve burjuvazinin has adamı olduğu için seçildi. Liberal burjuvazi, bunu "büyük bir değişim" diye lanse etse de, Obama, Beyaz Saray'a ayak basar basmaz ilk açıklaması, Afganistan'a daha fazla asker göndereceğini söylemesi oldu. Yaklaşık bir yıllık dönemde ise, ABD emekçilerine verdiği hiç bir sözü yerine getirmemesi, onun sınıfsal karakteri gereğidir. Bütün burjuva politikacıları, halka yalan söyleyerek, onları oyalıyorlar. Esas görevleri, burjuvazinin çıkarlarını geniş emekçi yığınlarına karşı korumaktır. ABD emperyalizmi

ve temsilcileri, dünya halklarından o kadar teşhir oldu ki, temsilcilerinin yüzüne ayakkabı fırlatılacak denli aşağılandılar. 2009 ABD açısından ilerleme değil gerileme yılı oldu ve ABD gidreke de gerilemeye devam edecektir. Obama'da ABD'nin prestijini ve bunun yanında ekonomik ve askeri olarak gerilemesini durdurmaya yetmeyecektir. Ona verilen Nobel "barış" ödülü ise yakasında iğreti bir şekilde duruyor.

2009 yılı kriz yılı olmakla beraber, aynı zamanda emperyalistler arası çelişmenin de derinleştiği bir yıl oldu demek abartılı bir değerlendirme değildir. Emperyalist ekonomik krizin, siyasal, sosyal ve askeri yönlerinin olmaması ve bu tür olguları etkilememesi söz konusu olamaz. Bu anlamda emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişmeler biraz daha derinleşti. 2008 Ağustos'undaki "Rusya-Gürcistan" savaşında bu kendini açıkça gösterdiği gibi Rusya'nın, ABD ve Batılı emperyalistlerin müdahalelerine "papatya bırakmayacağı"nın işaretini verdi ve bu savaşın etkileri 2009'da da kendini göstermeye devam etti.

Rus emperyalizminin eski gücüne ve etkinliğine kavuşma çabası, Çin emperyalist burjuvazisinin ekonomik büyümesi, ABD ve Batılı emperyalistleri Pazar dalaşında korkuttuğunu söylemek doğru olacaktır. Ve bu iki emperyalist gücün "Şangay Beşlisi" içinde yer alması, emperyalist bloklaşmanın devam ettiğini göstermektedir.

Alman emperyalist devleti de diğer emperyalistler gibi, dünya genelinde ekonomik ve askeri etkinliğini artırmak için çaba harcıyor. Afganistan'a büyük bir güç çıkarması ve orada Taliban'a karşı savaşması bu gerçeğin bir yönünü oluşturmaktadır. AB içinde etkin olan Alman tekeli burjuvazisi, dünya sömürü pazarında da egemliklerini genişletme peşindedir. Ne var ki, Afganistan'da tökezlemeye devam ediyorlar. 150'ye yakın sivilin Alman savaş uçakları tarafından katledilmesi, eski savunma bakanını istifa ettirme zorunda bıraktı. Orası daha çok bakan yiyeceği benziyor.

Her ne kadar Alman hükümet başkanı Merkel, genel seçim afişlerinde "Krizden zekice çıkış"ın mimarı olarak gösterilse de, Alman ekonomisi hala

krizin etkisi altındadır. Bir çok işyerinin kapatılması ve işsizliğin artışı, bazı büyük firmaların işçileri kısa süreli çalıştırması, ücretlerin düşürülmesi ve sosyal hakların kısılmasının devamı, burjuvazinin temsilcisi Merkel'i yalanlamaktadır. 2008 ortalarından 2009 son çeyreğine kadar kriz gerekçesiyle yaklaşık 3,5 milyon işçinin işten atılması da Merkel'i yalanlamaktadır. 2008-2009 kriz döneminde büyük kitle yürüyüşleri ve protestoları oldu. Kasım 2009'da öğrencilerin 50 şehirde aynı anda yürümeleri ve yer yer okul işgalleri, Merkel'i yalanlayan bazı göstergelerdir.

1929 krizi gibi derin bir krize karşı karşıya kalan emperyalist burjuvazi, krizin esas faturasını daha geri ülkelere, yani, yarı-sömürgelerden çıkarmaya çalışıyor. Türkiye'de bunlardan biri. Kriz, Türkiye'yi de derinden etkiledi ve etkisi devam etmektedir. Her ne kadar Türk egemen sınıflarının temsilcisi hükümet başkanı Erdoğan, "kriz teğet geçti" desede, gerçeğin öyle olmadığı bilinen bir gerçektir.

İşsizlik, yoksullaşma çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının da ciddi bir sorunu. İşçi sınıfı ve emekçiler krizin faturasının kendilerine yüklenmemesi için bir çok gösteri ve protesto yürüyüşü gerçekleştirdiler.

2009 yılında Türkiye ve Kürdistan'da, en çok konuşulan konu ekonomik kriz olmakla beraber, "Erge-gekon" ve "Kürt Açılımı" sorunlarında büyük bir yer kaplamaktadır. Özellikle siyaset sahnesinde "Kürt açılımı"nın

tartışılması bir çok yönüyle ele alınıp değerlendirilmesi gereken bir sorun olmakla beraber, direk konumuz olmadığı için kısa geçmek durumunda yız.

"Kürt" sorunu, Türk egemen sınıfları açısından yıllardır inkâr edilen bir sorunun açıktan tartışılması ve hükümetin gündemine gelmesi, egemen sınıfların bütün kesimleri açısından "el yakıcı" bir sorun olarak duruyor. Ege-

men sınıflar, "Kürt" kimliğini yok saymak ya da kanlı bir şekilde bastırmak için çok uğraştılar, ancak başaramayınca, şimdi "barış" vb. adı altında, kendilerinin fazla zarar görmeden, Kürtlere fazla bir hak vermeden PKK'nın tasfiyesine hedefliyorlar. Hükümet "Kürt Açılımı"ni dillendirse de, bu iş bir çok elden ortaklaşa yürütülmeye çalışılıyor. İçerde AKP ve Ordu, dışarıda ABD, AB ve Irak-Kürdistan'ı yönetimi. Türk egemen sınıfların bir kesimi, kısmi ulusal (dil vb.) demokratik haklar verilerek bu işin çözülmesini isterken, bir kesmi ise hala eskisi gibi olmasını istemektedir. Özellikle TÜSİAD kesimi ve liberal burjuvazi bu işin çözülmesini istiyor. Ne var ki, AKP hükümetinin üzerinde içerde ve dışarda baskıların varlığı yanında Kürt ulusal hareketinin kitlesel baskısı da onu buna zorlarken, "çözüm" konusunda samimi olmadığı, türbinlere oynayarak gelecek olası bir erken seçime yatırıp yaptığı olasılığı daha güçlü gibi gözüküyor. Bu sorunun gerçek çözümü; -Kürt ulusu ayrılıktan ya da birlikte yana tavırda koysa- Türk ve Kürt halkının ortaklaşa mücadelesinden geçiyor.

2010'DA İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN MÜCADELESİ DAHA DA YÜKSELECEK

Burjuvazinin "küreselleşiyoruz" balonu krizle beraber patladı. Devrimcilerin yıllardır söyledikleri, "bu ideolojik bir saldırdır. Burjuvazinin küreselleşmeden anladığı, tekeli burjuvazinin sömürsünün her alanda özgürleştirilmesi, yolunun önündeki engellerin kaldırılmasıdır". Ne var ki, liberaller, yine burjuvazinin imdadına yetişerek, kitleleri kandırmaya çalıştılar: "Küreselleşme iyidir. Bütün sınırlar açılacak, yüksek teknoloji en geri ülkelere de girecek, ekonomiler iyileşecek, demokrasi ve barış güçlenecek" vb. şeklinde uzatılabilir. Oysa bu argümanlar kitleleri

oyalama ve direnişlerini pasifize etme taktiğiydi. Bunların hiç biri olmadığı gibi, burjuvazi "küreselleşiyoruz" dedikçe, emperyalist işgaller, savaşlar, saldırılar, işçi ve emekçilerin ekonomik ve demokratik haklarında kısıtlamalar, işsizlik, yoksullaşma vs. Kısaca halkların üzerindeki baskılar artmaya devam etti.

Krizin bir göstergesi de, her emperyalist ülke iflas etmiş kendi kapitalist

"DURU" BURJUVAZİNİN ÜSTÜNE DÜŞTÜ

tekeli kurtarmaya çalışmasıydı. Milliyetçiler akıttılar. Ve bu tekelleri kurtarma operasyonları, halkları sindirme operasyonlarına dönüştü. Kısacası,

burjuvazi, "küreselleşme iyi" demesine karşın, "kurtarma" olayında "milyetçileşti". Doğal ve gerçek olanda buydu. Kendi sınıfsal karakteri gereği, burjuvazi başka türlü bir yol da izleyemezdi.

2009'da 2008 gibi tekeli sermaye için kara yıllar olarak adlandırılacaktır. Bunu kendileri açıklıyor. Bir açıklama daha yapıyorlar: "Bazı gözü doymaz ahlaksızlar, kapitalizmi kirletiyor, oysa kapitalizm iyi" diye. Tekeli sermaye ve sözcüleri, kapitalizmi ne kadar "iyi" göstermeye çalışırsa çalışsın, ezilen yığınların önemli bir bölümü tarafından protesto edilmeye devam ediyor. Krizle beraber dünya genelinde ekonomik

krizin yarattığı olumsuz etkileri sonucu kitle protestoları da arttı. Bir yıllık süreçte milyonlar, krizin faturasının işçi ve emekçilerden çıkarılmasına karşı yürüdü.

2008-2009 krizi boyunca, en çok konuşulan isimlerden biri ise Karl Marks'dı. Dünya Bankası, IMF, Dünya Ticaret Odası vb. gibi tekeli burjuvazinin kurumların toplantılarında da en çok dillendirilen isim Marks oldu. Bir kere daha Marks'ın gölgesi burjuvazinin üstüne düştü ve burjuvazi onu ehliştirememenin ve asla da ehliştiremeyeceklerinin bilincinde olmalarının aczi içindeydiler. Kriz süresince Marks'ın öğretileri işçi sınıfına yol göstermeye devam etti. Onun öğretileri ezilen yığınların elinde kurtuluş meşalesi olmaya devam etti.

Burjuvazi, 2009'da batmadığı için "şükrediyor" ve "düzlüğe" çıkmaya başladığından söz ediyor. Oysa 2008 ortalarından 2009 sonlarına kadar burjuvazi ekonomik krizle yatıp krizle kalktı. Ancak, onların beklentilerinin tersine 2010 yılında da ekonomik kriz onların peşini bırakmayacak. Bunun en somut göstergesi, "krizden çıkıyoruz, 2010'da düzleşme olacak" dedikleri bir anda, "Dubai World" borçlarının ertelenmesini istemesi üzerine, emperyalist ülkelerin başkan ve başbakanları peşi sıra açıklamalarda bulundular. Yani, yine hepsinin etekleri tutuştu ve tekeli sermayenin kumarhaneleri borsalar da düşmeler yaşandı.

Emperyalist kapitalist sistemin krizi, bitecek gibi değil. Bazı dönemler krizden çıksa da özünde kapitalist sistemin kendisi bir krizdir. Emek sermaye çelişmesinin olduğu yerde, kriz-

den söz etmemek olası değildir. Krizin boyutları, etkileri farklı olabilir ve de kitleleri farklı bir şekilde etkileyebilir. Biz biliyoruz ki, her kriz devrime yol açmadığı gibi, bazı kriz dönemlerinde dünya konjonktöründe devrimci durumların yükseldiği de görülen olaylar arasındadır.

Emperyalist burjuvazi, kokuşmuş sistemlerini nasıl kurtaracaklarını kara kara düşünmeye devam etsin, onlar için bir kurtuluş yolu yok, ama, zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan işçi ve emekçiler için var. Ve onlar mücadelelerini her geçen gün artırıyor. Dipten kaynamalar devam ediyor.

Tamil ulusal hareketinin ağır bir yenilgi alması, sorunun çözüldüğünü göstermiyor. ABD ve Çin destekli gerici, Tamillilere ağır kayıplar verdimiş olsalarda, ulusal hareket yeniden dirilecektir. Tamil halkının katledilmesine seyirci kalan AB'nin başını çeken ülke hükümetleri, söz de "kınamanın" ötesine de gidemedi. Gitmesi de beklenebilir. O kendi çıkarları doğrultusunda hareket ediyor.

Emperyalistler, dünyayı talan etmekte birbirleri ile yarışırken, bu dalaştan en büyük zararı gören ise Afrika kıtası halkları oluyor. Açlık, sefalet, etnik ve bölgesel savaşlar ve katliamlar içi yürütülüyor. Dünyanın yer altı zengini kıta, en yoksul kıta haline getirildi.

Latin Amerika'da kitle hareketleri "reformizm"le pasifize edilmeye ya da devrimci atılımların önü kesilmeye çalışılmakla birlikte, reformist güçlerin ABD karşıtı söylemleri, devrimci kitle hareketlerinin etkisinden ileri gel-

diği unutulmamalıdır. Uzun yıllardır ABD'nin "arka bahçesi" olarak adlandırılan kıta, kitlelerin ayağa kalkışıyla, devrim cephesinin ileri bahçeleri haline dönüşmeye de adaydır.

2009'da Dünyada işçi ve emekçi hareketlerinde de bir artış gözlemlendi. Bunun yanında sosyal kurtuluş mücadelelerinde küçümsenmeyecek bir ilerleme de yaşanıyor. Nepal, Hindistan, Filipinler'deki devrimci mücadelelerde gözle görülen gelişmeler, dünya işçi sınıfı ve emekçilerine umut ve cesaret veriyor.

Nepal'deki devrimin tam olarak gerçekleşmemesinin bir çok nedeni olmakla birlikte, ağır aksakta olsa ilerlemesini sürdürüyor. Yine, Hindistan'daki devrimci sınıf mücadelesinin giderek boyutlanması, Hindistan burjuvazisinin top yekün olarak HKP(Maoist) önderliğindeki mücadeleyi boğmak için kanlı bir saldırıya geçmesi, oradaki mücadelenin keskinliğini gösteriyor. Mao Zedung'un ön görüşü gerçekleşiyor gibi: "Doğu rüzgarı Batı rüzgarını alt edecektir."

Emperyalist-kapitalist ülkelerde de işçi hareketleri, kriz boyunca yükselmeye devam etti. Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya ve ABD ülkelerinde işçi ve emekçiler seslerini yükselttiler ve yükseltmeye devam edeceklerdir.

2010 yılının kitle hareketlerinin geliştiği bir yıl olmasının ekonomik ve siyasal nedenleri çok. Var olan siyasal ve sosyal veriler böyle bir gelişme olasılığını güçlendiriyor. 2010 yılına, bu umutları yeşertme, geliştirme, pratiğe dökme ve kitlelerle içiçe olma ve devrimci dinamikleri güçlendirme umuduyla giriyoruz.

YUNANİSTAN'DA GÖÇMENLERE YÖNELİK SALDIRILAR DEVAM EDİYOR

Son yıllarda artarak devam eden saldırılara 23 Kasım akşamı bir yenisi daha eklendi. 23 Kasım akşam saatlerinde, Atina'nın Neas Kosmos semtinde, çoğunluğu Suriyeli olan Araplara ait dükkan, mağaza ve araçlara 40-50 kişilik bir grup tarafından saldırılarak 3 göçmenin yaralanmasına ve maddi hasara neden olundu. Hedeflerin daha önceden belirlenmiş olması, faşist saldırının planlı ve organize olduğunu açıkça göstermekte. Olay yerine gelen polis ise, saldırganları yakalamak yerine göçmenleri suçlu gösteren bir tutum takınmış ve saldırganların "basket oynayan çocuklar olduğunu, olayla ilişkilerinin olmadığını" ifade

ederek faşist unsurları sahiplenir bir tutum takınması ise dikkate değerdir. Hükümete sosyal demokrat PASOK'un geçmesinden sonra da genel olarak ve özelde ise göçmenlere saldırıların devam etmesi, bu politikanın partilerin değil bir devlet politikası olduğunu göstermekte. Saldırıyı protesto etmek için 25 Kasım Çarşamba günü göçmen ve Yunanlı kurumların katılımıyla bir eylem gerçekleştirildi. Arap göçmenlerin yoğun olarak katıldığı eylem, saldırının yapıldığı noktada başladı. Yapılan konuşmaların ardından kitle mahalle içinde yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca faşist saldırıları kınayan sloganlar atıldı. Yürüyüş başlangıç

noktasına ulaşması ile sona erdi.

Göçmenlere yönelik saldırılardan biri de Agia Pandeilemona mahallesinde gerçekleşti. 23 Kasım akşamı vukuu bulan olayda Ermeni asıllı bir kadın, polis tarafından aşağılayıcı uygulamalara maruz kaldı. Alış veriş sonrası bebeği ile birlikte evine dönen kadının önü mahalle karakolunda görevli olan iki sivil polis tarafından durduruldu. Kendilerine hakaret edildiğini iddia eden polis kadını tartaklayarak kimliğini istedi. Kimliğinin yanında olmadığını söyleyen kadını "yoksa sen Romen misin, bu ülkede bize hakaret edemezsin, bunu git kendi ülkende yap" diyerek kadını yere diz çöktüren

ve kelepçeleleyen polis bebeği ile kadını karakola götürdü. Dört saat boyunca, bebeği ile birlikte karakolda haksız ve aşağılayıcı muamelelere maruz bırakılan kadın, kimlik belgelerinin getirilmesi ile serbest bırakıldı. Suç duyurusunda bulunan kadının, Emniyet Müdürlüğü şikayet masasına yaptığı başvurudan aldığı "ne yapabiliriz" yanıtı ise, hükümetin polisin "aşırı davranışlara sıfır tolerans" vadinin de altına boş olduğunu kanıtlamakta. Olay üzerine bir çok kurum ve kuruluş olayı protesto eden açıklamalar yaptı.

Mücadele Yunanistan

Avrupalı Öğrencilerden İşgal ve Grev

Stuttgart, Köln ve Duisburg'da Eylem ve İşgaller

Almanya genelinde yapılan eğitim grevi ile birlikte 100 binin üzerinde öğrenci ve öğretmen sokaklara çıkarak, eğitim sistemini protesto etti. Tamamen sermayenin kar hırsı ile uygulamaya konan Bologna projesinin de protesto edildiği yürüyüşlerde, 3 kategorili lise sisteminin ve Bologna projesinin kaldırılması, demokratik ve katılımcı bir eğitim modelinin uygulanması talep edildi. ATİK-YDG'nin de bir çok şehirde eylemleri aktif örgütleyenler arasında yer alması, öğrencilerin haklı taleplerinin sokaklara taşmasında önemli rol oynadı.

Sokaklardan Üniversite Salonlarına...

Avusturya'da başlayıp, Almanya'ya sıçrayan öğrenci eylemleri, yankısını Köln Üniversitesinde de gösterdi. 17.11.2009 Salı günü yapılan Öğrenci harçlarını ve eğitim sistemini protesto amaçlı yürüyüşten sonra, Köln Üniversitesi öğrenci grev komitesinin aldığı kararla toplanan öğrenciler, toplantının sonunda Köln Üniversitesinde de bazı salonları işgal etme sonucuna varılmıştır. Bunun üzerine Köln Üniversitesi'nin büyük ders salonlarını hınca hınç dolduran öğrenciler hep bir ağızdan taleplerini dile getirdiler. Serbest kürsünün de kurulduğu, hem toplantı hem eylem şeklindeki işgalde, bir çok kuruluştan öğrencinin bulunduğu gözlerden kaçmadı. Köln-YDG olarak katıldığımız işgalde, YDG-MYK'nın çıkarmış olduğu bildiriye yoğun bir şekilde dağıttık ve öğrencilerle birebir sohbetler ettik. Ayrıca YDG ve ADGH olarak ortaklaşa çıkardığımız pankartımızı işgal salonuna astık.

Duisburg'da Sokaklardaydık

Eğitimin Metaleştirilmesine karşı Almanya çapında yapılan Eylemliklerin üçüncüsü alanımız Duisburg'da içerisinde YDG'nin olarak yer aldığımız DSB (Duisburg Öğrenciler Birliği) tarafından gerçekleştirilmiştir. Genel

olarak içlerinde 250 ila 350 arasında Öğrencilerin bulunduğu bir katılım sağlanmıştır. Daha küçük sınıflarda Eğitim, Daha fazla Öğretmen hakkı, Harçların kaldırılması vb. gibi talepleri olan Öğrenciler Eğitim Meta değil temel bir hak Parolası ile yürüyüşü sonlandırdılar.

Stuttgart Üniversitesinde İşgal

Öncelikle Avusturya'da başlayan ve gün geçtikçe Avrupa'nın tüm üniversitelerine yayılmaya başlayan üniversite işgallerine bir yenisini de Stuttgart'ta eklendi. Stuttgart üniversitesi anfi çeşitli demokratik kitle örgütleri ve üniversite öğrencileri tarafından işgal edilmiş durumda. Genel olarak olumlu giden işgale katılım sayısı düşüğe olsa genel olarak siyasi tartışmaların ve kendi sorunlarına çözüm üretmede polemik ve tartışma ortamı yaratılmaya çalışılıyor. Bugün yine işgale bağlantılı olarak Stuttgart merkezinde korsan

bir yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşte eğitimin metalaştırılmasını protesto eden pankartla König Strasse ve CDU (Hıristiyan Demokratik Birlik Partisi) binası önünde sloganlar atıldıktan sonra tekrar üniversiteye dönüldü. Stuttgart YDG'nin hazırlamış olduğu pankartlar özellikle Türkiyeli göçmen gençliğin oldukça dikkatini çekiyor.

Köln, Stuttgart, Duisburg - YDG

Hessen'de Öğrenciler ve Öğretmenler Eğitim Sistemini Protesto Etti

Dünyada enternasyonal eylem günü olarak belirlenen 17 Kasım tarihinde Almanya'da merkezi olarak alınan karar gereği farklı şehirlerde eylemler gerçekleştirildi. Eğitimin özelleştirilmesini ve eğitimde eşitsizliği protesto eden öğrencilerin taleplerinin bir kısmı şu anki Bachelor ve Master sisteminin kaldırılması, eğitim sisteminin demokratikleştirilmesi, daha fazla öğretmen, daha küçük sınıflar vb. şeklinde ele alındı.

Frankfurt'ta 3 koldan başlayan yürüyüşe yaklaşık olarak 2000 kişi katıldı. Yürüyüşte sık sık "Eğitim Meta değildir". "Herkes için parasız eğitim" sloganları atıldı. Yürüyüş güzergahı üzerindeki okullara eyleme katılmaları için çağrı yapıldı. Kapı önlerini kapatan polisler göstericilerin okullara girmelerine izin vermediler. Yağmurlu havaya rağmen eylemlerine devam eden öğ-

karşı sokaklara dökülen, iş saatlerinde kısıltılmaya gidilmesini ve şu anki eğitim sisteminin kaldırılmasını talep eden öğretmenler Hessen meclisi tarafından uyarıldı. Devlet memurlarının eylem yapma hakkının olmadığını, sendikaların böyle bir eylemi düzenlemesinin anlamsızlığını dile getiren CDU'lu eğitim bakanlığı sözcüsü, 'bunun sonuçlarını hesaba katmalıydılar' dedi. Ancak tüm bu tehditvari açıklamalara rağmen öğretmenler ve öğrenciler taleplerinde ısrarlı olacaklarını belirttiler.

Yaklaşık olarak 10 bin kişinin katıldığı yürüyüşün sonunda eylem alanı olan Luisenplatz'da toplandı. Konuşmacılar tarafından özellikle daha bundan 6 ay önce yine böyle bir eylemin gerçekleştirildiğini şu an Almanya'nın hemen hemen her şehrinde işgaller olduğunu, bugün eylemler sırasında 16 üniversite daha işgal edildiğini taleplerin daha öncede dile getirildiğini ama buna rağmen hiç bir değişikliğin olmadığını vurguladılar.

Daha sonra Hessen eyalet meclisi önünde eyleme devam etmek isteyen yaklaşık 300 kişilik öğrenci grubu polis tarafından durdurulmak istenince gergin anlar yaşandı. Eylemde agresif tavırlarıyla dikkat çeken polis ekipleri öğrencileri tartaklayarak bir arada tutmaya çalıştılar.

DGB, ATIF Üyeleri, çeşitli parti temsilcileri ve öğrenci gruplarının yanı sıra, Enternasyonal Öğrenci Hareketi (ISM) Wiesbaden'da ki protesto eylemlerinde yerini aldı.

Frankfurt YDG olarak Eğitim grevi hazırlıklarına Frankfurter Jugendbündnis içerisinde yer alarak katıldı. Hazırlıklar boyunca, okul önlerinde gazete dağıtımları, şehir merkezinde sözlü propagandalar gerçekleştirdi.

Frankfurt YDG

BILDUNGSSTREIK
WIR MACHEN WEITER!
DEMONSTRATION
17.11.2009 12 UHR STEINTOR

renciler daha sonra Wiesbaden şehrinde öğretmen sendikası tarafından düzenlenen eyleme katılmak üzere tren garına gittiler.

Yüksek bilet fiyatlarını protesto etmek için biletsiz Wiesbaden'a giden öğrenciler orada kendilerini bekleyen diğer bölgelerden katılan öğrenci ve öğretmenlerle eyleme devam ettiler.

Zorunlu ders saatlerinin baskısına

**SUTT GART'TA EĞİTİM GREVİ
YÜRÜYÜŞÜ!**

Almanya'da geçen sene başlayan eğitim grevleri bu senede yine tüm dünyada kapitalist sistemin kriziyle birlikte başlayan toplumsal eylemler, işçi grevleri, yine son olarak Avusturya'da başlayan üniversite işgalleriyle birlikte iyiden iyiye canlandı. Avusturya'dan Almanya'ya sıçrayan üniversite işgalleriyle birlikte şuan 70'in üzerinde üniversite Almanya'da işgal halinde ve gün geçtikçe bunlara bir yenisi daha eklenmekte. Tüm bu eylemlere bağlı olarak, 21 Kasım Cumartesi günü saat 14.30 da Stuttgart'ta eğitim grevi adıyla yürüyüş yapıldı.

Saat 14.30 civarlarında Stuttgart Lautenschlager sokağında yaklaşık 8 bin kişi toplandı. Daha sonrasında yürüyüş başladı ve yürüyüş kolu karşılıklı işleyen yolun bir tarafında ilerlerken diğer şeridi de işgal etmek istenildi. Bunun üzerine polislin engeliyle karşılandı. Polis kitleyi çember içine almaya çalışırken arka taraflarından polisler çembere alınıp tekme ve yumruklarla kaldırım dışına atıldı. Çift yönlü yol işgal edilerek ilerlendi. Ardından Wilhelm meydanına gelindiğinde burada da bir süre büyük bir kavşak işgal edildi. İşgalin bitimine doğru YDG'liler üniversiteye dönme kararı aldı. Dönüş istikametinde König yoluna giren öğrencilerle birlikte dönüş, korsan eyleme dönüştü. Bunun hemen arkasından polislin König yolunda girişleri kapatıp içeri girmeye çalışan diğer öğrencilere biber gazı kullandı. Daha sonrasında eylem üniversitede işgal edilen salonda bitirildi.

Stuttgart YDG

YDG'liler Uni Augsburg'u işgal etti

17 Kasım günü ATİK-Yeni Demokratik Gençlik üyeleri 150 kişilik bir grupla Augsburg Üniversitesini işgal etti. Üniversitenin duvarlarına YDG pankartı ve flamaları asan gençler, bu işgali demokratik bir eğitim için ve hak gasplarına karşı gerçekleştirdikle-

rini açıklayarak, işgale süresiz olarak devam edeceklerini açıkladılar.

Avusturya özgülünde başlayan üniversite işgalleri, hızlı bir şekilde, başta İsviçre ve Almanya olmak üzere, Avrupa geneline yayılıyor. Özellikle Bologna süreciyle birlikte eğitim alanında hızlandırılan hak gaspları ve eğitimin ticarileştirilmesi konusunda mücadele eden öğrenci eylemlerine, ATİK-YDG'de katılım sağlıyor ve örgütlenmelerin içerisinde yerini alıyor.

Augsburg YDG

Hannover'de Öğrenciler Eylemdeydi

Hannover'de gerçekleşen eyleme yaklaşık olarak 5.000 üniversite ve lise öğrencisi katıldı. Çevre şehirlerde de katılım sağlandığı eylem Hannover'de ki öğrencilerin eylem katılmalarını engellemek isteyen okul müdürleri ve öğretmenler tarafından eylemin sadece üniversite öğrencilerinin katılacağını söylemelerine rağmen yapılan tartışmalar sonucunda öğrenciler geçte olsa eyleme katıldılar.

Saat 12 .00'de başlayan mitinge yürüyüşle devam edildi. Öğrenci harçlarının kaldırılması talebi yanında Bachelor-Master sisteminden geri adım atılmasını dile getiren öğrenciler bu taleplerin ancak birlikte hareket etmekle kazanılacağını vurguladılar ve Almanya ve Avusturya'da ki ve dünyada ki diğer ülkelerdeki eylemler-

re dikkat çektiler.

Eyleme katılan YDG'liler eylem sırasında bildiri dağıttılar ve eylem sırasında YDG'li arkadaşımızla yapılan röportajda eğitim sistemindeki sorunlara değindi, öğretmen azlığından, kalabalık sınıflardan ve G8'le birlikte aşırı derecede yoğunlaşan derslerden şikayetini dile getirdi.

Genelde olumlu bir hava içerisinde geçen eyleme katılım daha önceki eylemliliklere oranla daha düşüktü.

Hannover YDG

İsviçre Eğitim Kampı Gerçekleştirildi

31 Ekim 2009'da İsviçre'nin Rapperswil şehrinde İsviçre faaliyet komitesinin düzenlediği, iki günlük bir eğitim kampı ortalama 25 kişinin katılımıyla gerçekleştirildi. Kampımızda ana gündem olarak belirlediğimiz ırkçılık, bizler açısından oldukça önemliydi. Son zamanlarda bizleride oldukça yakından ilgilendiren ekonomik krizin bir diğer ayağında. Yükseltilmeye çalışılan ırkçılık olması, bizleri ırkçılığa dair bir çalışmaya iterek, gençliğin bu saldırılardan nasıl etkileneceği ve bu ırkçı politikaların tarihçesi ve tarihteki temel temsilcileri anlatıldı. Kampa katılan gençliğin bu konuya olan ilgisi ve katılımı bu çalışmayı daha eğitici ve eğlenceli hale getirmiştir.

İlk konudan sonra Workshop çalışmaları başlatıldı. Çalışmalar için dört grup oluşturularak her gruba bir konu verildi. Birbuçuk saatlik çalışmadan sonra her grup 15 dakikalık bir sunum gerçekleştirdikten sonra akşam halaylarımızın, türkülerimizin eşliğinde ilk günümüzü bitirmiş olduk.

İkinci günde MYK'dan bir arkadaş, YDG'nin tarihini ve bugünkü örgütlenmenin önemini anlatarak, bizlerin neler yapması gerektiği üzerine olumlu tartışmalar yürütüldü. Daha sonra YDG dergisinin nasıl olması gerektiğine dair ortaya çıkan bir takım düşünceler üzerine kısa ve olumlu tartışmalar gerçekleşti. Son olarakta kampın değerlendirilmesinden sonra bu tür eğitim çalışmalarının gençlerin ihtiyacı ve ilgisi olduğuna dair fikir birliğine ulaşılarak kamp sonlandırıldı.

YDG- İsviçre Faaliyet Komitesi

HOLLANDA YDG'DEN CAMİDE SEMİNER

Hollanda YDG islami bir gençlik grubunun daveti üzerine Den Haag'da seminer verdi. "İslam-Sol ve Emperyalizm" başlıklı seminer, emperyalizme karşı mücadelede islam ve devrimci hareketin ayrışım ve ortak yaklaşımlarını konu alan bir sunumla başladı. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı seminerde YDG temsilcisi; "Emperyalizm olgusuna iki kavrayışın litaratüründe sıkça karşılaşırsınız. Bunların biri Marksitler, diğeri ise islami kavrayışın hakim olduğu kesimdir. Öyleki bu iki ideolojik bakış açısı, farklı yönlere uzanan, fakat yaşam hakkı aynı güç tarafından baskılanan dünya görüşleridir...."

ABD gibi bir çok emperyalist ülke politikalarına karşı her iki kesiminde ciddi tepki ve örgütlenmeleri bulunmasına rağmen, mevcut sistem devrimcilerin 'din düşmanı olduğu' sahte propagandası yaparak, ortak hareket etme olanaklarımızı engellenmektedir." dedi.

Ardından, 11 eylül saldırı ile birlikte yaratılan islam karşıtlığına dikkat çeken YDG temsilcisi, sunumun devamında komünist kavrayışı açarak, din ve komünizm ilişkisinde sistemin yapmış olduğu sahte propagandalara değindi. Öyleki din karşıtı olarak lanse edilmeye çalışılan komünistlerin, hedeflerinin 'dinsizlik' olduğu savsatasının yanlış olduğu, komünist hareketin hedefinde din değil emperyalist sistem olduğuna değinerek, dost ve düşmanını buna göre belirlediğine dikkat çekti.

Son olarak, günümüzde devam eden Afganistan, Irak ve Filistin işgallerine karşı devrimcilerin dünden bugüne pratiklerine yer veren temsilci, bu ve benzeri konularda sokakta ortaklaşabilmenin daha etkili bir güç olabileceğini belirtti.

3 Saat süren sunumun ardından soru bölümüne geçildi. Onlarca sorunun sorulduğu bu bölümde, zamandan kaynaklı tüm sorulara cevap verilmezken, bir amcanın, "Bu kadar çok şey bilen Komünistler, Allah aşkına neden bir dua bilmez?" sorusuna karşı temsilcinin okuduğu dua salonda topluca dillendirilen amin ve sonrasında alkışlarla karşılanması önemliydi.

Yine, söz alan bir başka dinleyici Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypak-kaya hakkında bildirdiği olumlu düşüncelerin ardından, kitleyi onların ruhuna fatiha duasına çağırması dikkat çekiciydi. Komünistlerin dine yaklaşımları konusunda belli eleştiriler sorularında sorulduğu seminerde, söz alan bir dinleyici, "Komünistlerin bilimi temel olarak kolayca yaradani yok sayabildiğini çok gördüm. Fakat, yaradani aklın yoluyla açıklayabilen bir ilim olan 'kelam' fıkıhını inceleyerek çürütmeye çalışan hiçbir araştırmalarını duymadım. Bu yüzden, bence bu konuda yapılacak olan karşılıklı tartışmalardan kaçan devrimciler, buna bir son verip, Fıkıhın tartışılabilir özelliğinden yararlanarak kendilerini daha iyi anlatabilmeliler. Her iki tarafında böylesi bir etkileşime ihtiyacı var bence" dedi.

Karşılıklı beğeni ve ilginin olduğu seminer sonrası söz alan organizasyon temsilcisi, "Bu ve benzeri konuların tartışılması ve incelenmesi gereklidir. Allah yolunda şehitler verenler, bu uğurda dünya nimetleriyle kör olanlar değil, farklı da bakıyor olsalar doğru insanları tanımak zorundadır" diyerek semineri sonlandırdı. YDG temsilcisine, katıldıkları için sunulan hediyein ardından kitle dağıldı.

Den Haag YDG

Avusturya Üniversite İşgalleri Üzerine Genel Değerlendirme ve Hareketin Gelişimi

21.10.09 tarihinde Viyana Üniversitesi'nin Audimax bölümü (büyük anfi), eğitimin özelleştirilmesi ve ticarileştirilmesine karşı yapılan bir yürüyüşün sonunda öğrenciler tarafından işgal edildi. Bu gelişme ile birlikte Avusturya'nın diğer üniversitelerinde de işgaller başlatıldı. Devamında Graz Üniversitesi, Linz, Innsbruck ve Salzburg üniversiteleri işgal edildi. 22.10.09 tarihinden itibaren Viyana Üniversitesi'nin işgali ile başlayan hareket, ek üniversite ve fakültelerin işgali ile devam etmekte. Viyana Üniversitesi (Audimax) büyük anfisinin işgali ile, bir hafta gibi kısa bir süre içerisinde Avusturya genelindeki işgaller Viyana merkezli bir hareket haline geldi.

Özellikle Viyana'da oluşturulan kamuoyu ve medya çalışma grubunun ilk olarak oluşturduğu internet sitesi; diğer üniversiteler, fakülteler ve bir lisenin katılımı ile ortak hale geldi. Oluşturulan merkezi site üzerinden üniversite işgallerindeki faaliyetler ve genel gidışat farklı metodlarla üniversiteler arası aktarılmaya başlandı. Yine kamuoyu bu şekilde yapılacak olan eylem, aktiviteler noktasında bilgilendirildi.

Viyana'da Audimax işgali bir hafta gibi bir süre içerisinde azımsanmayacak derecede sistematik bir gelişim gösterdi. İşgalin ikinci günü uzun süreli tartışmalardan sonra Plenum (Genel Kurul) şeklinde bir toplantı ile talepler oluşturuldu.

Viyana işgalinde ilk olarak oluşturulan

ve sonrasında diğer işgal hareketlerinin katkısı ile düzenlenen genel talepleri sıralayacak olursak:

1) Eğitilme yerine eğitim

- Sadece sermayenin istekleri, değerlendirilmesi ve gereksinimleri için eğitim değil, toplumun bütün kesimleri için yararlı ve geliştirici bir eğitim. Hedefimiz herkes için özgür ve eşit bir eğitim, bireyin serbest ve özerk bir şekilde seçeceği bir üniversite eğitimi/öğrenimi.

- Bachelor/Master sisteminin yeniden düzenlenmesi

- Serbest Master ve PhD olanakları

2) Özgür/serbest yüksek okul girişleri/olanakları

- Herkes için özgür/serbest yükseköğrenim yerleri, öğrenci harçlarının kaldırılması, Avrupa Birliği vatandaşı olmayanlar da ve uzun süreli eğitimden kaynaklı harç ödemek zorunda kalanlar dahil. Eğitim olanaklarının sınırlandırılması ile eğitimin güvencesi ve kalitesi düşürülmemelidir. Bu anlamıyla eğitim boğdurulmak istenmemelidir. Fazla öğrenci değil, çok az yüksek öğrenim kapasitesi var!

3) Üniversitelerin demokratikleştirilmesi

- Üniversiteler demokratik organizasyonlar haline gelmelidir. Üniversite yönetimlerinin Demokratikleştirilmesi: Üniversiteler öğrencilerin, profesörlerin ve diğer çalışanların eğitim ve öğrenim hakkında eşit şekilde karar aldığı bilimsel bir biçim almalıdır.

- Öğrencilerin karar hakkı olmadan, ders/öğrenim planları değiştirilemez!

- Demokratik karar alma yapısının bütün düzlemler içinde hayat hakkı bulması gerekir!

- Bütün Üniversite alanlarında Ayrımcılık karşıtı bir temel anlayışın hayat hakkı bulması gerekir!

- Üniversite kurulunun kaldırılması!

- Bütün Öğrencilere ÖH (Üniversite Temsilciliği) seçimlerinde seçme - seçilme hakkı!

4) Üniversiteler yeterli şekilde finanse edilmelidir!

- Üniversitelerde araştırma ve öğretimin tamamı finanse edilmesi gerekir!

- Üniversite harcamalarında, herkesin demokratik bir şekilde karar hakkının olması!

- Şuanda halen açık olan yada var olan, öğrenci harçlarının kaldırılması, Avrupa Birliği vatandaşı ve uzun süreli öğrencilere dahil!

- Öğrencilerin finansal güvenliğinin sağlanması gerekir!

- Üniversite öğrencileri için parasız Belediye ulaşımının yeniden hayata geçirilmesi!

- Eğitim alanında finansal yardım sınırlamalarının kaldırılması!

- 5) Bedensel engellilerin eşit haklara sahip olması! Avusturya'nın bütün üniversitelerinde engelsiz eğitim olanaklarına sahip olunması gerekir!

- 6) Üniversitelerde eşit olmayan, baskıcı ve yıpratıcı işlere ve iş sözleşmelerinin son bulması! (Diğer iş alanları dahil). (Hükümetin yeni meslek eğitimine yönelik paketin kaldırılması!)

- 7) Üniversite branşlarının/alanlarının hepsinde %50 kadın kotasının olması!

- 8) Toplu Sözleşmelerinin eşit hale getirilmesi ve güvence altına alınması için bizler Avusturya'da Metal ve Kağıt - Baskı işçileri, Anaokulu eğitimcileri ve diğer tüm Sendikal mücadele'ta olanlar ile bütünlüklü bir dayanışma içerisinde bulunuyoruz/bulunacağız.

- 9) Bologna - Sürecinin kaldırılması

- Gelişen Hareketin somut değerlendirmesi ve içeriği noktasında bilgiler

Viyana'da Audimax işgal hareketi, işgalin 4-5 gününden itibaren, yani taleplerin düzenlenmesinden sonra kendiliğinden gelişen bir öğrenci hareketi olarak, somut politik tartışmalar sürecine girdi. Bu süreçte Viyana'da taleplerin içeriğini doldurmak ve işgalin haklarımızın kazanımı için bir yöntem olduğu noktasında anlayış temelinde tartışmalar başlatıldı. İşte bu 4-5 günlük süre içerisinde ilk tartışmalarda, hedef belirleme ve karar alma yetkisi olarak Plenum (Genel Kurul) yöntemi uygulandı. Hareket kendini tanımlama noktasında hemen ilk günlerde fraksiyon ve partiler üstü bir öğrenci hareketi olarak tanımlandı. Yine bununla

beraber olumlu bir tartışma sonunda demokratik ve anti-faşist niteliğini somut bir şekilde ortaya koydu.

Günde sabah ve akşam olmak üzere iki Plenum gerçekleştiriliyor. Genelde sabah plenumlarında, organize ve yetersizlikler noktasında karar alınmakta. Akşam plenumlarında ise çalışma gruplarının aktivitelerine yada diğer çalışmalarına yönelik sunumları gerçekleştirilmekte. Sabah plenumunda gönüllü 3 kişi divan olarak, gündem maddelerini oluşturup katılımcılara sunmakta. Yeterli çoğunluk ile alınan kararlar değişiklik ek gündem vs. sonunda plenum başlatılıyor. Akşam plenumunda ise özellikle katılımın 1000 kişiyi geçtiği günler olmaktadır. Bu plenum için, öncelikle organizasyon çalışma grubu, esasta Kordinasyon Komitesi de diyebileceğimiz organ bir araya geliyor. Akşam plenumlarından 2 saat önce biraraya gelmekte. Organizasyon çalışma grubu, varolan bütün çalışma grupları adına temsilcilerin katılımıyla oluşuyor. Yalnız bazen çalışma gruplarından 4-5 kişinin katıldığıda oluyor. Bu şekli ile Toplantıda 40'ı geçtin bir katılımın gerçekleştiğide olabiliyor. Gönüllü iki kişi divan olup akşam plenumu için gündem maddelerini oluşturmakta. nitelikim gönüllü olarak kendini öneren kişiler günlük bütün gelişmelere, başvurulara ve gün içindeki kararlara iyi hakim olmalı. Aksi takdirde gündemi oluşturmakta çok daha fazla zaman kaybı yaşanmakta ve tartışmaların gündemide değişmekte. Oluşturdukları gündemler katılımcılara sunulduktan sonra, oylamaya sunulup ilk gündemle toplantıya başlanmakta.

Katılan çalışma grupları önerilerini, düşüncelerini ve kısa olarak çalışmaları

rı üzerine bilgilendirme yaptıktan sonra çoğunlukla alınan bir karar ile plenuma gidilmekte. Çoğunlukla alınan karardan kastedilen "Taban Demokrasisi" (Basisdemokratie). Hareket kendini tanımlarken işleyiş olarak Taban Demokrasisine (Basisdemokratie) göre işlediğini ortaya koydu. Taban Demokrasisi denilen işleyiş biçimi esasta bütün yönelimin geniş olarak sunulması ve herkesin oylamaya katılması anlamını taşımaktadır. Bu işleyişin uzun süreli sürmesi demek, kısa ve orta vadede bir yapılanmaya ve programlaşmaya gitmenin mümkün olmayacağı anlamına gelmektedir.

Çalışma grupları tarafından yapılacak olan her çalışmanın uzun vadede plenuma sunulması demektir. Buda işgal hareketinin bir programla, politik perspektife kavuşmasının önüne geçmektedir. Çünkü şuanda Viyana'da başlayarak Avusturya'da yaşanan işgalin talepler düzlemindeki gelişimi esasta politik bir gelişimdir. Biz bu anlamıyla, özellikle Viyana'da günden güne değişen çalışma gruplarının sayısıyla „Taban Demokrasinin“ orta vadede bir basit çoğunluk demokrasisi ile programlaşamayacağını ve bu anlamıyla kendi kabuğu içerisinde tasfiye olacağını görmekteyiz . Çünkü 50-100 arası değişen çalışma grupları sayısına bakılırsa, komite (kurul) yapılması ve perspektifleşmeye gitmesi olmazsa olmazdır. Mutlaka Taban Demokrasisi'nin, özellikle bu gibi bir kitle hareketlenmesinde olumlu ve gerekli yanları da vardır, ki bu hareketin gelişim süreciyle alakalıdır. Yanlış gelişen hareketlenmenin uzun süreli hale gelmesi ve perspektifleşmesi düşünüldüğünde, bu noktada demokratik yapılanmalara gidilmesi gereksinim halini alır.

Her çalışma grubunun farklı alanlardaki farklı çalışma yöntemleri göz önüne alındığında bütün bir çalışmanın yönelimini (Plenum) Genel Kurula sunmak olanaksızdır. Özellikle bu gibi işgallerde, her bireyin, her çalışma grubunun belirli bir Politik perspektif dahilindeki çalışmaları farklı biçimlerde olmaktadır. Dolayısıyla bunun için bir program gereklidir. Bu program, çalışma gruplarının yönelimlerine paralel olarak ortaya çıkmalı ve kendi doğallığını beraberinde taşımalıdır. Burdan kast ettiğimiz, çalışma gruplarının politik olarak her çalışmalarını plenuma yani bütüne sunması değil, Program dahilinde Perspektiflerini ve çalışmaların beraberinde kazanımlarını işgalin bütününe sunmalarıdır. Doğru olanda budur, çünkü özellikle kendiliğinden gelişen bu işgalin bir öğrenci hareketine dönüşmesi için Demokratik Merkezîyetçiliğe uzanan yolda demokratik komite (Kurul) yapılmasının esas alınması gerekir. Yani siyasi-politik bir harekete dönüşmenin

esası bunu dayanmaktadır. Bunun aksisi şuanda basit çoğunluk demokrasisidir ve esasta devrimçi olmayan bir yöntemdir. Zaten şuanda Viyana'da işgalin doğal olarak ortaya çıkardığı çalışma gruplarının yönelimleri, çalışma gruplarını farklı işleyişler ile çalışmalarını şekillendirmiştir.

Diğer üniversite işgallerin de Viyana Üniversitesi (Audimax) işgalinin çalışma yapısı örnek alınmıştır. Tabi ki Viyana'ya göre bazı alanlarda daha geri ve bazı alanlarda da kısmi farklı yöntemler mevcuttur. İşte bu anlamıyla doğal olarak bazı çalışma grupları kendi içerisinde komiteleşmiştir. Buna örnek olarak bizimde YDG olarak kurulmasında ciddi katkısı olan Göçmenler ve işçiler çalışma grubunu verebiliriz. Yine Linz ve Innsbruck'ta YDG olarak bu çalışma gruplarının kurulmasında somut rol oynadık.

Esasta bahsettiğimiz bu Demokratik komite yapılanması ve işleyiş bilincili olmasa da, Viyana'da yazımızın yukarısında da bahsettiğimiz Organizasyon çalışma grubu ile tamamıyla olmasa dahi kısmi olarak işlemektedir. Nitekim bu işgalin 3 hafta gibi kısa sürede ciddi başarılar imza atmasının nedenleri de bu işleyiş tarzının kısmi olarak yaşanmasıdır.

Çalışma gruplarında sürekli değişiklikler mevcut. Medya/Kamoyu çalışma grubu, Organizasyon çalışma grubu, göçmenler çalışma grubu ve A/P iletişim çalışma grubu sürekli olarak varlığını sürdürmekte. Bu çalışma grupları kısmi değişimlerin dışında komite çalışmasına benzeyen bir çalışma ile işlemektedir. Avusturya'daki işgallerin özellikle toplumun diğer kesimleri ile buluşması ve esasta toplumsal sorunlara yönelik aktif çalışmada bahsettiğimiz çalışma gruplarının pratiği süreci bu derece geliştirmiştir. Ki zaten işgallerin Avusturya geneline yayılmasının en büyük nedenlerinden birisi Viyana, Graz, Linz, Innsbruck ve Salzburg'ta ki bu 5 çalışma grubunun sürekliliğini sağlayabilen çalışmasıdır.

Bizler Avusturya YDG olarak örgütlü olduğumuz alanlarda, özellikle Viyana, Linz ve Innsbruck bölgelerinde

aktif siyasi tartışmalardan yana olduk ve özellikle siyasi-politik tartışmaların komite ve perspektifleşmeye yönelik olanaklarını aramaktayız. Bununla birlikte yine işgalin dışarıya açılması için diğer kurumlarımızda dahil somut pratik adımlarla hedefler belirledik. İşgalin özellikle göçmen öğrencileri de sürece dahil etmesi açısından bahsettiğimiz bölgelerde göçmen çalışma grupları ile azımsanmayacak pratik adımlar attık.

Viyana dışındaki işgallerde bahsettiğimiz sorunlar daha derin yaşanmakta, ve tartışmalarda daha derinlikli olmaktadır. Yalnız bu anlamıyla işgalin olumsuz yanlarının dışında, objektif başarıları ve olumlu yanları vardır. Özellikle bundan önceki öğrenci eylemleri yürüyüşlerle kısıtlı kalmış ve kendi içerisinde bir hareket yaratamamıştır. Yalnız bu kez Avusturya genelinde 14 tane Üniversite işgal edilmiştir. Avusturya'nın bütün devlet üniversiteleri işgal altındadır.

Suana kadar ki Avusturya genelinde yapılan eylemlerin kısa bilgilendirmesi

- Viyana'da üç tane üniversitenin işgal altına alınması ile birlikte büyük bir yürüyüş planlandı. Sendikal harekette de yaşanan bazı gelişmeler ile bu eylemi direnişte olan diğer kesimlerle birleştirme kararı alındı. Avusturya Viyana'da Metal ve Kağıt-Baskı işçilerinin Toplu sözleşmeler tartışmasında

greve gidecekleri netleşti. Bu duruma bağlı olarak 29.10.09 tarihinde Viyana Üniversitesi (Audimax) de başlayan yürüyüşle ilk önce Viyana Sanat Akademisi'ne gidilerek orada işgaldeki öğrencilerin katılımı ile Viyana Teknik Üniversitesi'ne doğru yol alındı. Eyleme büyük bir sayıda işçi ve sendikalar, demokratik kitle örgütleri katılım sağladılar. Medya ve polisin verdiği sayıya göre 15 bin yalnız eylemi örgütleyenler adına verilen sayı ise 50 bin kişiye yakındır. Yine bazı medya kuruluşlarının verdiği sayı 50 Bin kişi olmuştur.

- Yine 5.11.09 tarihinde Linz Üniversitesi işgalinin önerisi ile Avusturya genelinde ikinci bir eylem günü yapılması kararı alınmıştır. Bu tarihte Viyana'da 15 bin kişi olmakla beraber, Graz'ta 500, Linz'te 1300 kişi, Salzburg'ta 500 kişi olmak üzere Avusturya genelinde aynı günde binlerce öğrenci, öğretmen, işçi ve demokratik kitle örgütleri yürüttüler.

- Somut olarak, direnişte olan işçilerle beraber yeni eylemler düşünülmektedir.

Bütün bunların yanında objektif olarak görülmelidir ki, hareket, enternasyonal alanda aldığı dayanışma açıklamaları ile enternasyonal bir boyut kazanmıştır. Özellikle 68 hareketinden sonra Avusturya genelinde bu hareket ciddi örgütlü pratikler göstermiştir. Bizim açımızdan olumluluklar ve olumsuzluklar yan yana değerlendirilmelidir. Burada objektif bir gerçek vardır ki, buda enternasyonal bir hareket haline gelen bu sürecin Avusturya'dan çıkmasıdır. Nitekim tarihsel olarak ilk kez böyle bir durum gerçekleşmiştir. Bu anlamıyla önemli olan hareketin bıraktığı olanakları iyi değerlendirmek ve uzun süreli, kalıcı öğrenci hareketi yaratabilmektir. YDG olarak görevlerimiz bu anlamıyla çok önemlidir.

Avusturya'da ki hareketle birlikte, dünya genelinde 40'ın üzerinde üniversite işgal edilmiştir. Ve her işgal edilen üniversiteden Viyana'ya dayanışma ve selamlama yazısı gelmektedir.

Avusturya YDG Ülke Gençlik Komitesi

GÖNÜLLÜ BİR İŞ YAPIYORUZ

İnsan, özellikle devrimci mücadeledeki insan, nesne değil de özne olduğunu kavradığında, üstesinden gelemeyeceği bir sorunla karşılaşmayacaktır. Daha doğru bir ifadeyle, **özne olan insan, karşılaştığı sorunları çöze-bilme perspektifiyle hareket edecektir.** İnsanın özne olmasının temelindeki öğeler, düşünebilmesi ve ellerini alet yapmada kullanabilmesidir. Yani, insan evrim sürecinde, doğayla yaşadığı çelişkiyi dengelerken beynini, diğer canlılara oranla daha etkin kullanabilmiş ve hayatını kolaylaştıracak aletleri yapabilmiştir. Bu doğal evrimsel süreç elbetteki ilk insanlar açısından oldukça zor olsa da insanın özne olması konusunda muazzam bir örnektir de. Yani insanoğlu karşılaştığı sorunlarda, bu sorunu **"çözmek"** için çaba harcamıştır. Örneğin, yabani bir hayvanla mücadelesinde daha baştan pes etmemiş, çok kayıp vermesine rağmen taş, balta, mızrak gibi araçlarla süreci kontrolü altına alabilmiştir. Elbetteki bunun temel nedeni, her canlıda olan **"yaşamla ölüm"** arasındaki mücadelenin keskinliğidir.

Bu girişin ardından kısaca saflarımızdaki panoramaya bakalım. Bizler, emperyalist kapitalist sistemin bu barbarlığını engellemenin tek yolunun devrimci mücadeleden geçtiğini bilen kişiler olduğumuz için, gönüllü olarak bu saflarda buluştuk. **Devrimci saflarda yer alan bir avuç insan olarak (bunu bir övünme nedeni yapmamak kaydıyla) toplarıyla, tüfekleriyle, panzerleriyle, yüzyılların verdiği deneyimle ve örgütlülükle varlığını devam ettiren sistemi karşımıza almaktan asla çekinmiyoruz, korkmuyoruz. Bunun da ötesinde, sistemin dayattığı her türlü olumsuzluğu değiştirebileceğimizi iddia ediyoruz. Elbette ki bu iddia boş bir iddia değildir. Bu iddia siyasetimizin haklılığından ve milyonların gerçek taleplerinden gücünü almaktadır.** Özcesi biz, gençliği örgütleyebileceğimize ve geleceğin sahibi olan gençliğin söz sahibi olduğu, demokratik bir ortamda yaşayabileceğimize inandığımız için bu davaya girmiş bireyleriz.

Yukarıda belirttiğimiz argümanların yanında, pratikte ortaya çıkan gerçeklik ise maalesef bambaşkadır. Bunu şöyle bir soruyla somutluyalım; bizler, mücadele içerisinde karşılaştığımız sorunlarda, yukarıdaki paragrafta ortaya koyduğumuz bilinçle hareket edebi-

liyor muyuz? **Bugün sınıf mücadelesinin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkan, gerek egemen sınıflarla gerekse de kendi içimizde yaşadığımız çelişkileri çözmek için nasıl bir çaba harcıyoruz?** Bu soruların cevabını layıkıyla verebilmek için, andaki çelişkiyi çözmek için tüm gücümüzle çaba harcıyor olmamız gerekmektedir. Halihazırda yaşam içerisinde ve sınıf mücadelesinde irili ufaklı sayısız çelişkiyle karşılaşyoruz ve karşılaşmaya devam edeceğiz. Zaten varlık nedenimiz, önümüze çıkan çelişkileri çözmek üzerine kurulu değil midir? O halde, karşılaştığımız çelişkilere karşı en önemli dayanağımız, onları çözebilecek iradeye sahip olmamızdan gelmektedir. **Şöyle ya da böyle karşılaştığımız çelişkileri çözecek bir pratik sürece girişmek yerine, yakınma, önüne gelene şikayet etme, geri çekilme tavrıyla hareket ediyorsak sorunun çözümünü de başkalarına devrediyoruz anlamına gelmektedir.** Bazı kişilerin sorunlarını çözebilmek için daha "avantajlı koşullara" sahip olduğu doğrudur, ancak burada sorguladığımız konu, şikayet eden, yakınan kişinin sorunun çözümünde kendisini nereye koyduğu ile ilgilidir. Genel olarak baktığımızda, bizler sorunları "çözme" anlayışıyla mı hareket ediyoruz, yoksa onların varlığını bir yakınma nedeni olarak mı görüyoruz? Bunun cevabını çoğunlukla ikinci şık olarak verdiğimiz ortadadır. Bu yaklaşımın, gönüllü olarak yaptığımız işin varlığına, doğasına aykırı olduğu ortadadır. Mücadeleyi bir alışkanlık olarak kavramanın getirdiği bu zararlı yaklaşımı bertaraf etmek için sorunu çözmeye perspektifiyle yaklaşmamız gerekmektedir. **Girişte belirttiğimiz gibi, insanın doğayla olan mücadelesinde sorunu çözmeye yaklaşımı bir zorunluluktur. Çünkü insanoğlu sorunu çözmeye çalışmak yerine doğa şartlarının zorluğundan yakınsaydı belki de bugün dünyada varlığı olmayacaktı.**

Yani insanoğlunun doğayla mücadelesinde şikayette bulunabileceği kimse yoktu. Bizlerin esasta mücadele içerisinde ya da dışında karşılaştığımız sorunları "yaşamsal" olarak görmememizden ileri gelmektedir. Birisi bizi boğmaya çalıştığında çırpınır, mücadele eder, nefes almaya çalışırız, bunu yapmazsak ölümle karşı karşıya kalabiliriz. Ama örgütsel bir işi yapma konusunda mücadele etmek yerine çoğunlukla başkalarını şikayet etmeyi, "koşullarımızın" uygun olmadığını anlatmayı tercih edebiliyoruz. Çünkü bizler açısından bu sorunları çözmeye meselesi "yaşamsal" değil!? Gerçek-

ten de sorunlara böyle yaklaştığımızı bu örnekle daha iyi anlayabiliriz.

Peki, bunun tersini nasıl yapacağız? Sorunlar ne kadar büyük olursa olsun mutlaka iyi irdelendiğinde, düzenli ele alındığında çözülme potansiyeline sahiptirler. Bizim her karşılaştığımız sorunda baştan paniklememizin, moralimizi baştan bozmamızın nedeni, çoğunlukla süreçle ilgili tüm ayrıntıları görmememizden, kendimizi o sorunlar karşısında yal-

nız hissetmemizden kaynaklanmaktadır. Oysaki örgütümüzün, bilimsel ideolojimizin ve düşünme yeteneğimizin varlığı bize karşılaştığımız sorunları çözmeye noktasında önemli deneyimler sunmaktadır. Örgütsel olarak karşılaştığımız sorunlarda da durum bunun benzeridir. **Meseleler karşısında taşın altına elini koyma konusunda ilk olabilmek, bugün yaşadığımız sorunların birçoğunun baştan çözülmesinde bizlere önemli olanaklar sunacaktır.** Yeter ki sorunlarla mücadele etme konusunda kararlı olalım. Örneğin bir iki hafta boyunca gazete dağıtılmayan bir alanda başka birisinin olmadığını bahane ederek dağıtımı sürekli ertelemek, hem sorunumuzu çözmeyecek hem de kendimize ve örgütümüze olan güvenimizin kaybolmasına neden olacaktır. **Bekleme, diğerlerini şikayet etme, mazeret üretme ruh halinden**

kurtulmadığımız müddetçe, dağıtımı yapsak bile sorunlarımızın devam edeceği ortadadır. Kimsenin iş yapmadığı bir alanda, iş yapmayanlar nedeniyle iş yapmamayı meşrulaştırmak yerine taşın altına elimizi koyarak o işi biz yapabilmeliyiz. Çünkü yapılacak iş her neyse o işi başkaları için değil kendi **"yaşamsal"** nedenimiz için, yani **haklı mücadelemiz için** yapıyoruzdur. Boğulduğumuz sırada kimse yardım etmiyorsa ilk yapacağımız iş yardım etmeyenleri teşhir olamaz, ilk yapacağımız iş nefes almaya, bu durumdan kurtulmaya çalışmak olacaktır. Örgütsel sorunlarımızda da ilk yapmamız gereken kendi sorumluluklarımızı yerine getirmek olmalıdır. **Biz işimizi layıkıyla yapmıyorsak diğerlerini eleştirmemizin bir anlamı olmayacaktır ve sorun asla çözülmeyecektir.** Bu yaklaşımla da alandaki herkesin hem haklı hem de haksız olacağı garip bir durum ortaya çıkacaktır. Herkes birbirini "iş yapmıyor" diye eleştirdiği için haklı olacakken, kimse iş yapmadığı için herkes de haksız olacaktır.

Şikayetçi, yakınmacı ruh halinin arkasındaki bir diğer neden de **kitlelere, kendine ve örgüte güvensizliktir.** Çünkü kişi bu kapasiteyle bu sorunların çözülmeyeceğini düşünmektedir. Ortaya çıkan bu sorunun çözümü, daha önce belirttiğimiz gibi **"iş yapmaktan"**, pratiğe girmekten geçmektedir.

Herkesin birbirini eleştirmesinin yanı sıra süreçten de rahatsız olduğu durumlar çoğunluktadır. **Genellikle karşılaştığımız bir sorun da "işler kötü gidiyor", "süreç çok kötü", "egemenler çok saldırıyor" gibi yakınmalardır.** Var olan böylesi bir sorunun sürekli olumsuzluğu vurgulayarak çözülemeyeceği açıktır. Buradaki kastımız, Polyanacılık oynayarak kendimizi kandırma şeklinde algılanmamalıdır. **Ancak sürekli olumsuzluğun vurgulandığı bir yerde sorunları çözmeye gücünün de eriyeceği, alanda moral bozukluğunun yayılacağı açıktır. Sorunları çözebilecek bir güce sahip olduğumuzu ve bu gücü nereden aldığımızı yukarıda vurgulamıştık. O halde karamsarlığın yerine bu gücü ve kaynağını yaymamız, sürekli olumsuzluğu konuşan değil de olumluluğu büyütecek bir yönelime girmemiz daha akıllıca olacaktır.** Sürekli sorunları konuşmak ve hataları tekrar etmek için değil, karşılaştığımız sorunları çözmek için bu mücadeleye girdiğimizi unutmayalım.

Merkel-Westerwelle ikilisiyle;

ALMAN BURJUVAZİSİ YENİ SALDIRILARA HAZIRLANIYOR

Yusuf Köse

Almanya'daki 27 Eylül genel seçimler öncesinde, nasıl bir hükümet kurulacağı, Alman tekelci burjuvazisi tarafından belirlenmişti. Kamuoyu anketleri de CDU-CSU ve FDP nin önde gittiğini teyit ederken, alman tekelci burjuvazisinin yeni hükümetini de onaylamış oluyordu.

Emperyalist tekelci sermayenin, ülkeyi uzun bir süredir "büyük koalisyon" adını verdiği CDU-SPD ikilisiyle yönetmesi, onlara önemli kazanımlar kazandırmıştı. Başta da sosyal hakların kısıtlanmasının devam edilmesi ve pekiştirilmesi, durgunluk içindeki emperyalist ekonominin daha derin krizlere girmesinden kurtarılması planları vardı.

Almanya'da son 20 yıl içinde sosyal hakların en fazla budandığı dönem, hiç kuşkusuz Schröder yönetimindeki SPD-Yeşiller koalisyon hükümeti zamanında olmuştur. İşçi ve emekçilerin sosyal haklarına yönelik çok yönlü saldırıyı, bir önceki 16 yıllık Kohl başkanlığındaki hükümet göze alamamıştı. Ünlü "Agenda 2010" işçi ve emekçilerin sosyal haklarını budama, tekelci burjuvaziye daha fazla kaynak ayırma ve sendikaların olası "aşırılıklarını" önleme programının yürürlüğe konması tekelci burjuvazinin istediği bir ve sıkı bir şekilde uyguladığı programdı. Halk arasında "Hartz IV" diye bilinen program, halkın yaşam seviyesini düşürmüş ve işçi ve emekçiler üzerindeki sömürüyü artırmıştır.

Merkel başkanlığında kurulan CDU-CSU-SPD hükümeti vasıtasıyla da, sermayenin, "2010 agenda" programının pürüzsüz uygulanmasını ve içine girdiği krizin hafifletilmesi amaçlanmıştı. Ancak, Alman emperyalist burjuvazisi de krizden nasibini ciddi şekilde almaktan kendini kurtaramadı.

Alman tekelci sermayesinin iki büyük partisinin daha uzun bir süre birlikte hükümette kalması, gelecek açısından tehlikeliydi. İkisinin birden hükümette yıpranmasının önüne geçmek gerekiyordu. Ya da biri hükümetteyken, biri "muhale-

fet" yaparak, işçi ve emekçileri oylanması gerekiyordu. Seçimlerden büyük bir yenilgiyle çıkan SPD'ye "muhalefet" görevi verildi.

SPD, 11 yıldır hükümette yer almıştı ve hükümet olduğu günden itibaren işçi ve emekçilerin sosyal haklarına yönelik saldırılarda sınır tanımadı. Son seçim yenilgisi (1998'de % 41, 2009 genel seçiminde ise %23) bu saldırıların karşılığı oldu. Adı "sosyal-demokrat" olan bu partinin 1970'lerde izlediği politikasını çoktan terk etti, etmek zorunda kaldılar. O dönem, dünya konjoktüründe durum daha farklı olduğu için, bu tür partiler "sosyal haklardan daha fazla yana" bir taktik izliyor ya da öyle görünmeye çalışıyordu. Çünkü sosyalist ülke-lerin yanı sıra işçi ve emekçilerin mücadeleleri, burjuvaziye geri adımlar atılabilecek boyutlardaydı.

Alman tekelci burjuvazisi Schröder-Fischer ikilisiyle içte ve dışta saldırgan bir politika izledi. İçte işçi ve emekçilerin sosyal haklarının budanmasına yönelik olurken, dışta ise egemenlik alanlarının genişletilmesi ve bunların garantiye alınmasına yönelik ekonomik önlemlerin yanında askeri olarak da adımlar atıldı. Bir çok ülkeye asker gönderildi. Başta da Doğu Avrupa'nın Alman burjuvazisinin kısıpı içine alınması konusunda ciddi gelişmeler sağlandı ve Yugoslavya, Alman burjuvazisinin istediği gibi parçalandı, küçük devletçiklere ayrıldı ve daha fazla parçalanmaya karşı çıkan Sırpistan yönetimi ise günlerce NATO savaş uçaklarınca bombardıman altında tutularak cezalandırıldı. Üstelik savaş suçluları kendileri olmasına karşın, Sırpistan yönetiminin başı Milosoviç "savaş suçlusu" ilan edilerek yakalanıp Lahey'de göstermelik yargılandı ve peşinden ise hapis-hanede "hastalıktan" öldü. Ya da öldürüldü.

Konumuza dönersek, tekelci burjuvazi, Merkel-Westerwelle ikilisiyle yeni sürece hazırlanıyor. Bu süreç, bir önceki süreçten farklı olmayıp,

işçi ve emekçiler için koşullar daha da ağırlaşacaktır. Seçim nedenleriyle işçi sınıfına ödettirilecek faturalar kısmen ertelendi. Seçim bitti ve sermaye ekonomik olarak yeni saldırılara hazırlanıyor. Bu saldırılar elbette, salt ekonomi ile sınırlı kalmayacak ister istemez siyasal saldırıları da beraberinde getirecektir. İkisini birbirinden ayırmak doğru da değil. Biri diğerini her zaman tetikler. Biri olmazsa diğeri olamaz. Bu nedenle de yeni hükümet kurulmaz, yeni "spar paketler" devreye peşi sıra girecektir. Tek bir "spar paket"lerde yetmeyecek, biri bitince diğeri gündemdeki yerini alacaktır.

Elbette bu tasarruf (spar) paketleri, işçi ve emekçilerin lehine değil aleyhine, sermayenin ise lehine olacaktır. 80 milyar (€) Avro'ya yaklaşan bütçe açığı ve ayrıca 800 milyar €'luk "krizi önleme" paketi adı altında sermaye sınıfına aktarılan işçi ve emekçilerin kazanımlarının faturası ağır bir şekilde işçi ve emekçilerden çıkarılacaktır. FDP'nin "Hartz IV yardımının %30 düşürülmesini" istemesi, tekelci burjuvazinin isteğinin bu parti vasıtasıyla dile getirilmesidir. CDU bu talebi direk olarak dillendirmemesinin nedeni ise, kitler nezdinde daha fazla oy kaybına uğramaması içindi.

Seçimler nedeniyle ertelenen işten çıkarmalar daha da artacaktır. Bugün resmi (iş ajansı) rakamlarla açıklanan 3,5 milyon işsiz önmümüzdeki yıl içinde bir milyonu aşkın işsiz daha katılacağı hesaplanmaktadır.

Yeni hükümetin göçmenlere yönelik saldırısı da devam edecektir. "entegrasyon" adı altında, göçmenlere ve yabancılara yönelik ekonomik ve siyasal baskılar hiç kuşkusuz artarak devam edecektir. Göçmenler, alman halkının gözünde kriminalize edilerek dışlanmaya çalışılmasının yanı sıra, yabancı düşmanlığın daha fazla gelişmesinin siyasal-sosyal zeminlerini hazırlayacaklardır.

Alman tekelci burjuvazisi, bir yandan göçmenlere ciddi bir gereksinim duyarken, öbür yandan ise daha kötü işlerde ve daha ucuza çalıştırılması için zaptı-rapt altına alınması politikasının izlenmesine devam edeceklerdir.

Sendikaların durumu ise ortadadır. Varolan sendikalar deyim yerindeyse tekelci burjuvazinin hizmetindedir. Arada bir "aykırı" çıkışlar yapmaları eşyanın tabiatı gereğidir. Bazı "aykırı çıkışlar"da yapmasalar işçi sınıfının içinde bütünüyle teşhir olacaklarını biliyorlar. Varlıkları ile yoklukları arasında pek bir fark olmadığı ya da işçiler böyle gördüğü için, DGB'nin üye sayısı 12 milyondan 6 milyona düşmüştür. DGB, 60. yılını kutlama törenlerine sermaye ve sermaye sözcülerini davet edip onları en baş köşelere otuttururken, işçileri ve işçi temsilcilerini ise çağırmaya gerek görmemiştir.

Burjuvazi, DGB gibi sarı sendikaların işçi sınıfını oyalaması ve pasif kılması sayesinde krizi daha derin yaşayamadı. Yani, işçi sınıfının burjuvaziye karşı tepkisini, "işimizi hepten kaybederiz" yollu taktik ve çeşitli manipüle argümanlarıyla pasifize etmesini başardılar. Kohler ve Merkel'in DGB'ye övgüler dizmeleri boşuna değildi.

Tekelci burjuvazi krizden çıkmadı, krizin ağır ekonomik ve sosyal faturasını ezilenlere yükleyeceklerdir. Başta da bunu, çok yönlü olarak göçmenler yaşayacaktır. Bu nedenle de, göçmenlerin daha örgütlü hareket etmesi ve Alman işçi ve emekçileriyle birlikte mücadele etmeleri, kendi sorunlarını onlara taşımaları ve onların sorunlarına sahip çıkarak, sorunları ve mücadeleyi birleştirmeleri gerekiyor. Çözüm, milliyet temelinde örgütlenmeden ya da kendi "ulusal çitlerin" arkasına gizlenerek, burjuvazinin istediği gibi hareket edip yalnızlaşmaktan geçmiyor. Tersine, Alman işçi ve emekçileriyle daha sıkı ortak örgütlenme ve ortak mücadele etmek en doğru mücadele yolu olacaktır.

DERSİM KATLIAMI, TC, CHP ve O. ÖYMEN

Engin Gören

AKP hükümeti, kendi söylemleriyle "bir devlet politikası" olarak bir süredir "Kürt açılımı" nı dillendiriyor. Tabii "Kürt açılımı" söylemiyle başladılar, "demokratik açılım" ve ardında "milli birlik ve bütünlük süreci"nde konakladılar. Biz bu yazıda Devlet ve Recep Erdoğan hükümetinin bu soruna ilişkin politikası üzerine durmayacağız. Bu başka yazı konusudur. Biz burada başlıkta belirtilen yönü üzerine duracağız.

Recep'in başında bulunduğu hükümet aylardır dillendirdiği ve "devlet politikasıdır" dediği "Kürt açılımı" politikasını nihayet 10 Kasım 2009 burjuva ahırını meclislerinde tartışmaya açtılar. "Kürt sorunu", "Açılımı", "milli birlik ve beraberlik" içinde nasıl ele alacaklarının politikasını hükümet adına ortaya koydular. Bunun üzerine "ana muhalefet partisi CHP adına" yönetim kurulu ve genel başkan yardımcılarında Onur Öymen partisinin paylaştığı görüşlerini koydu. Amiyane tabirle "kıyamet" ondan sonra koptu. Haftalardır devlet ve hükümetin konuya ilişkin politikası tartışılmıyor. Ve yine Osmanlı ve devamındaki devletin Ermeni, Rum ve Kürt uluslarına ve ulusal azınlıklara yönelik baskı, zulüm, asimilasyon, soykırım-katliamları, ve çeşitli milliyetlerdeki bütün halka yönelik zulmü, anti demokratikliği, feodal, faşist diktatörlükle yönetme politikası tartışılmıyor. Ve yine hangi amaçla, hangi sınıfların bu katliamlara başvurdukları ve "Cumhuriyet"le birlikte CHP'nin tek partili döneminin özel rolü tartışılmıyor. Devleti elinde bulunduran sınıfların emperyalist uşağı faşist niteliği, bu sınıflara dayanan partilerin de özde biri birilerinden farklı olmayıp aynı nitelikte olmalarından dolayı hepsinin suç ortakları oldukları ve bu sınıflara dayanan, onları temsil eden, onların politika ve kültürle yoğrulmuş yetişenlerden başka bir şey beklenmeyeceği tartışılmıyor. O.Öymen'in konuşmasında tarihlerine atıfta bulunarak belirttiği örneklerden biri olan Dersim katliamı öne çıkarılarak "tartışmayı" oraya çektiler. İktidar ve burjuva basını farklı amaçlarla, tepki gösteren devrimci, demokrat, ilerici güçler, kurumlar ve meslek örgütleri farklı amaçla işledi. Tabii her sınıfın kendi sınıfsal amaçlarıyla meselelere yaklaşım göstermesi bir kuraldır.

Öymen, bu sorunlara böyle yaklaşmaz, "devlet geleneğimiz" "geçmişte böyle yaklaşmadı, böyle ele almadı" "Atatürk olsaydı böyle yapmazdı", "başkaldırı varsa onu bastırırın ezersin, sorunu çözersin" vb biçiminde konuştu.

Aslında Öymen olmayan bir şeyi

söylemedi. Temsil ettiği sınıflar, devleti, Atatürkü, İnönü'sü, onların kurdukları ve ölümlerine kadar başında buldukları CHP Kürt katliamlarının baş sorumlusu olarak hep "ez-çöz" anlayışıyla hareket etmiştir. Bu bir devlet gelenekleridir. CHP aynı sınıfların partisidir, aynı ideoloji ve politikayla yoğrulmuş bugüne gelmiştir, Öymen de bugünkü yöneticilerindendir. CHP, yöneticileri ve tabii ki Öymen'den başka bir şey duymak ve beklemek abes olurdu.

Egemen sınıf partileri ve yöneticileri kuduzlaşmışçasına her zaman benzeri saldırgan ifadeler kullanıyorlar. İrkçi, faşist söylemlerle birbirleriyle yarışıyorlar. Başka zaman olsaydı bu tür söylemler üzerine yarışarlardı. Kamuoyunda birbirlerine tepki verilecek hale getirmezlerdi. AKP iktidarı ve etkisindeki medya "açılım" politikasını işlemenin, canlı tut-

manın, kamuoyu ve kitlelerin dikkatini başka yerlere çekerek oyalamanın bir aracı haline getirmek hesabıyla öne çıkardı. Diğer taraftan, hem Dersim katliamını, Dersim Alevileri başta olmak üzere alevi mezhebine yönelik baskı ve katliamları mahkum ediyormuş, tavır alıyormuş, Alevilere hoşgörülü yaklaşıyormuş vb gibi tahkiye yapıp Alevilerin AKP'ye tepkilerini yatıştırmaya ve alabildiği ölçüde desteğini almanın hesabını yapıyor; hem CHP'nin önemli bir destek aldığı Alevileri ondan koparıp, kendine muhalif partiyi zayıflatmanın hesabını yapıyor; hem alevi kitlelerini özellikle Kürt Alevilerini Kürt hareketine itmemeyi ve hem de dersimde CHP'ye oy veren Alevileri koparırsa orda egemen sınıf partileri içinde birinci duruma çıkacak ve yapılacak bir seçimde o il'i de alabileceğinin hesabını yapıyor vb.

Egemen sınıflar, devleti ve partileri tarihlerinde "isyani bastırma" adı altında kaç defa Kürt katliamları yaptıklarından bahsetmiyorlar. Kendi resmi belgelerinden bile "29 isyan", "bu 30. u isyan" derler ve bu büyük katliamlarda

ne kadar insan katlettiklerini, hangi yöntemlere başvurduklarını, sağ kalanların nasıl ve nerelere sürgün ettiklerini, sürgüne uğrayan ve geride kalanlara ne dramlar yaşattıklarından bahsetmemektedirler ve elindeki arşivleri hala ortaya koymamaktadırlar. Dersimin 1921, '26 yılların katliamlarından da bahsedilmiyor. Sadece '37-38 katliamına atıftan bulunuluyor ama yaptıklarının belgelerini özenle hala gizlemeye devam ediyorlar.

Kuşkusuz onların alçak ikiyüzlü hesaplarına rağmen Dersim katliamının ve "Kürt sorunu" nun bir biçimde dillendirilip tartışılmaya yol açması iyidir... Egemen sınıflar ve partilerinin gerçek niyetleri ve iki yüzlü sahtekarlıkları da bir kez daha açığa çıkıyor.

Osmanlıdan TC'ne devlet tarihleri zulüm ve katliamlar tarihidir. Esas ola-

taşlılar. Gerçek öylemi veya altında ne yatıyordu diye düşünme zahmetine girmemişlerdir. Bugün sadece Türkiye Kürdistanındaki bir katliamın boyutunda o da bir ölçüde bahsedilince (Türk halkının geniş kesimleri bilmiyor veya yargılayamıyor) kimi burjuva aydınları, bazı medya organları "biz bu derece bilmiyorduk" diye itiraf etmektedir. Ama bütün boyutuyla belgelerini ortaya çıkarıp kamuoyuna sunulması, mahkum edilmesi ve bunun hesabının verilmesi için de kılını kırıpratmamaya devam ediyorlar.

Yukarıda belirttiğimiz gibi işin özü Türk egemen sınıfların kendi sınıf egemenliğini kurma, çok uluslu ülkede Türk burjuva diktatörlüğünü kurma mücadelesidir. Diğer ulusların kendi ulusal devletlerini kurmalarının önüne geçmek için, onları soykırım ve katliamlarda geçirip ulusal baskı altına alarak asimile etme yoluna başvurmuştur. Bütün bu katliamlarını sırtını emperyalistlere dayayarak ve onların desteğiyle yaptıkları da unutulmamalıdır.

Katliamlar için uydurdukları bahaneler tamamen veya tamamına yakını yalan ve demagoji üzerine kuruludur. Diğer katliamlar bir yana, Dersim Katliamı özgülünde kalarak kendi itiraflarında birkaç örnek verelim:

Dönemin Mülkiye Müfettişi **Hamdi Bey**'in 1926'da resmîyete döktüğü "Dersim, Cumhuriyet hükümeti için bir çibanbaşdır. Bu çiban üzerinde kesin bir ameliye yapmak ve elim ihtimalleri önlemek, memleket selameti için mutlaka lazımdır" söylemleri,

Ve sonra "Birinci Umumi Müfettişi İbrahim Talı (Öngören)" tarafından açıklanan planda "Bütün Dersimin haricile münasebetini kat ederek (keserek) bu yüzden taarruzlarına ve ticaretlerine mani olmak, aç kalacak halkı zamanla kendiliğinden ilticaya (teslim olmaya) icbar etmek (zorlamak) ve şu suretle Dersimi fenalardan tahliye (etmek)" gerektiği söylemleri;

Ve yine sonraki katliam için, "İsmet Paşa'nın Kürt Raporu" adlı kitabın Dersim ile ilgili bölümünde, diğer şeylerin yanında; "Dersim islahına bir program halinde tevessül edeceğiz (gireceğiz). Program, hazırlık, silahtan tecrit ve icap ederse iskân safhalarını ihtiva edecek-tir..."

- "Hazırlık ve silahsızlama üç senede olacaktır" ...

- "1935 ve 1936'da yolları, karakolları yapılacaktır. 1937 ilk baharına kadar hazır olursa mürettep ve seferber 2. Fırka kuvvet ilbaylığın emrine 1937 ilk baharında verilecektir. Süratle bütün

Dersim silahtan tecrit olunacak. İlbaylığın o zamana kadar tetkiki neticesinde kuvvetle yapılmasını tasavvur ettiği, hükümete bildirdiği icraat da yapılacaktır. -Bundan sonra Dersim'e verilecek şeklin safhası başlayacaktır. **Bütün bu tasavvurlar gizlidir.** -İlbaylık, ormanışletme, çabukvekesin adalet gibi bir idare ile işe başlayacaktır. - İlbaylığın lüzum göstereceği diğer ihtiyaçları temin etmek ve eğer **Dersimliler bizim düşündüğümüz zamandan evvel harekete kalkarlarsa programı hemen tatbik etmek zaruridir.** - **Bu tasavvurları İcra Vekilleri ve Genelkurmay Başkanı İlbay ve iki Genel Enspektör ve 3 ordu müfettişi şahsen bileceklerdir. ...** (abç) gibi söylemleriyle nasıl da alçakça planlarla katliamlara yıllarca hazırlandıklarını gösteriyor. Bu planların, hazırlıkların, baskıların ve provokasyonların amaç ve hesaplarını sezip ola ki silaha sarılma eğilimi gözlenirse katliam planlarımıza hemen derhal başlamalıyız diyorlar. Bu itiraflara rağmen katliamları maruz göstermek için "İsyan" çıkardılar vb gibi bir dizi hikaye uydurulmaya hala devam ediyorlar.

Atatürk ve İnönü'nün başında bulunduğu dönem boyunca CHP'nin tek partili faşist diktatörlük dönemidir. Sosyalist-komünist düşüncelere tahammül etmeyen, işçilere, köylülere, ezilen halka, ezilen ulus ve ulusal azınlıklara en ufak tahammül göstermeyen ve hatta kendilerine muhalefete bile tahammül edemeyen, düşünce ve örgütlenme hak ve özgürlüklerine düşman kanlı bir diktatörlük dönemidir. Doğal olarak bu adalet ve hukuk anlayışını katliamlardan sağ kurtulan Kürt halkı karşısında da ortaya koymuşlardır.

1925'te sıkı yönetim ilan edildi ve "Takrir-i Sükun Kanun'u" çıkarılarak onunla yönetildi. "İstiklal Mahkemeleri"nin üyeleri meclisleri içindekilerden seçiliyor, üyelerinden hukuk bilgi aranmıyor, "savcı hariç üyeleri hukukçu değildi (...) Verdikleri kararlardan sorumlu değildiler (...) Kararın

verilmesi için delile gerek yoktu. Sanıkların avukat tutmaları çok nadir bir durumdu, zaten ne buna vakit vardı ne de bu görevi üstlenmeye cesaretli avukatlar. Kararlar (...) temyiz edilemezdi. Verilen cezalar (ve idamlar) derhal infaz edilirdi. Kararlar o kadar acele ile alınır ve yerine getirilirdi ki, yanlışlıkla başkasının yerine idam edilenler bile olurdu." Onbinlerce insan bu mahkemelerden "yargılandı", binlercesi "Sanığın idamına, şahitlerin bilahire dinlenmesine" mantığı veya söylemlerine mahkûm

edildi. Ve yine, "Şark İstiklal Mahkemesi savcısı olan Karasi Mebusu Ahmet Süreyya Örguevren'in hatıratında anlattığı bir idam kararı, bu mahkemelerin nasıl çalıştığına ilişkin fikir verir. Şeyh Said Olayı'ndan dolayı kurulan mahkemeye 20-25 yaşlarında hiç Türkçe bilmeyen bir genç getirilir. Binlerce sanıklı mahkemede izdiham nedeniyle mahkeme heyeti, "Sorgulamaya gerek yok. Türkçe bilmeyen bir adamdan zaten memlekete hayır gelmez" diyerek idam kararı verildiğini, öldürülen bu gencin sürekli olarak rüyalarına girdiğini de itiraf eder. TC devletinin, CHP'nin tarihi budur. O dönemden bugüne süren sistem yapıları öz olarak aynıdır...

Kürt hareketi ve benzeri düşünenler,

AKP'nin ve başındaki Recep'in "Kürt sorununu barışçıl yollarla çözme"den yana olduğunu, gelinen noktada ordunun devletin de bunu gördüğünü, hükümetin döne döne sadece bizim değil "bu bir devlet projesidir" demesinde de bunun ortaya çıktığını, karşı olanların bu süreçte çıkarları zedelenenler olduğu düşüncesindedirler. Veya iktidar partisi "çözmeden yana" ama engelleyen güçler var düşüncesindedirler. Bu yaklaşımdakiler, partilerin temsil ettiği sınıfın görüş ve yaklaşımlarını temsil ettiğini

unutuyorlar. Ordu ve bürokrasinin de egemen sınıfların hizmetinde ve onların yaklaşımını yansıtacağını unutuyorlar. Kürtlerin bir ulus olduğunu, KKTH'ni, ulusların hak eşitliğini, ulusal sorunun gerçek ve köklü çözümünü unutturup, küçük kırıntılar sorunu haline getirme, küçük kırıntılar bilinciyle köreltip, ufkunu onunla sınırlayıp, onunla mutlu olma, mücadeleyi kırıntıların mücadelesine mahkûm etmeye alıştırmaya politikası izledikleri unutuyorlar. Bazılarını sandığı gibi, amaç ve çaba PKK'yi tasfiye etmek değildir. A.Öcalan'ın örgütü üzerindeki etkiyi de kullanarak onları silahtan arındırmaktır. Bu plan, ABD ve Avrupa emperyalistlerinin dayattığı ve desteklediği bir plandır. Türk egemen

sınıflarının bugün önemli kesimi de bunu benimsiyor. Ordusuyla, MİT'ile bazı partileriyle böyle düşünüyor. Küçük kırıntılar yansıtıp, havuç göstererek sopayla haletme politikasından elden bırakmayacaklardır. Bu işin kuralı budur. Düşüncesizce veya dikkatsizliğinden dolayı "milli birlik ve bütünlük süreci" denilmiyor. Bu bir süreçtir, bugün yarın hemen sonuç beklenmemelidir, sistem içine çekme adımları atıyoruz diyorlar. "Açılım" demagogisi eşliğinde, "tek vatan, tek millet, tek bayrak, tek dil" vb edebiyatları bir an olsun dillerinde düşürülüyor. Her vesileyle her biri bunu en çok ben savunuyorum yarışındadırlar. Öcalan, savunmalarında ve sonraki süreçte "tek vatan", "tek bayrak", "tek dil" düşünceleriyle, "ayrılık, federasyon, özerklik vb" gerçekçi değil ve yaşamaz. "Kemalizm ve Atatürk sanıldığı gibi bir Kürt düşmanlığı yoktur" ama etrafındakiler kötüydü vb gibi düşünceleriyle Kürt kitlelerini kemalizmin etkisine itip şekillendirirken böyle bir fırsatı devlet kaçırmaz. Bölgedeki ökar dengeleri de bunu gerektiriyor. Kürt hareketini, onların söylemiyle "dağdakileri silahtan arındırmak, normal yaşama döndürmek"(düzen içine çekmek) bir zaman alacaktır. "Bu bir süreçtir" ve bunun çabasını yürütüyor, adımlarını atıyoruz diyorlar.

Türkiye kürdistanında burjuva partileri erimiştir. Dikiş tuturamıyor. Kürtleri ulusal hareketinin etkisinden ancak dinci partiler üzerinden örgütlenerek koparabilirler. Türk egemen sınıfları bunu iyi görüyor, efendileri de görüyor ve bundan dolayı bu görevi Recep ve AKP'si üzerine yapıyorlar. "Açılım" şişirilmeleri bunun hesabı....

Türk egemen sınıflarının sınıf niteliği, emperyalizme uşaklıkları, devlet sisteminin yapısı öz olarak değişmediğine göre, egemen sınıfların partileri değişik adlarla ortaya çıksalar da niteliklerini aynıdır. Dönem dönem söylemlerini farklılaştırsalar da yaklaşım özlerinin aynı olacağını avanaklar dışında kimse unutmamalıdır. ...

"Aç"ılımin Adına Yeni Katliamlara İzin Vermeyeceğiz ONUR(SUZ) ÖYMEN

ATİK Türkiye'de CHP grup sözcüsü Onur Öymen'in mecliste Dersim katliamını haklı çıkarmaya yönelik yaptığı konuşmasına karşı bir bildiri çıkartarak tavrı takındı. Yıllardır Dersim'de halka yoğun baskı, şiddet uygulayan ve bir çok köyü zorla boşaltan Türk devletinin faşizan politikalarını teşhir eden ATİK, faşist Öymen'nin açıklamasına tavrı takınarak, tüm ilerici kurum ve kişilerin buna karşı çıkmaya çağırıldı.

ATİK adına yapılan açıklamada şunlara yer verildi; "10 Kasım 2009 günü, TC devletinin Kürt Ulusal Mücadelesi'ne karşı farklı bir politik saldırı olarak geliştirdiği "Milli Birlik Projesi"nin ilk görüşmelerine tanık olduk. Bu sırada konuşma yapan faşist CHP grup sözcüsü Onur(suz)

Öymen'in; TC'nin kurucularından biri ve resmi ideolojinin mimarı olan Mustafa Kemal'in Dersim İsyanı'na karşı giriştiği katliamı bir ulusal meseleye karşı "çözüm" gibi örneklendirmesi, katliamı kitlesel ve demokratik hareketlere karşı çare olarak göstermesini insanlık tarihinin en onursuz davranışlarından biri olarak görüyoruz.

Türkiye'de başta Kürt ulusu olmak üzere diğer azınlıklar ve farklı inançlara yönelik katliamların doğrudan sorumlusu olan resmi ideoloji ve onun mimarı faşist Mustafa Kemal'in uygulamaları, TC tarihinde faşist CHP tarafından yürütüldüğü, faşist Öymen'in açıklamaları bir kez daha açığa çıkartmıştır. Kürt İsyanları'ndan Koçgiri ve devamı olan Dersim'de Şeyh Sait isya-

nının bastırılması sırasında on binlerce insanı katleden bu faşist güç, aynı zamanda Maraş ve Çorum katliamlarında olduğu gibi, son Sivas ve Gazi mahallesi katliamlarının da örgütleneleridir.

10 Kasım'da Onur(suz) Öymen'in konuşması, yeniden toplu katliamların devamını savunurken, faşist TC'nin "tek millet, tek devlet, tek dil" olarak süregelen Türkleştirme ve İslamlaştırılmaya devam olarak Kürt ulusuna yönelik asimilasyonun "Benim Kürt vatandaşımın anası ağlamasın" demagogileri altında, eskiden Kürt aşiret reisleri ve toprak ağalarıyla olduğu gibi partilerdeki işbirlikçi Kürt aşiret ve bireyleri yani "Türk" olan Kürtleri esas alarak inkâr ve imhanın daha

boyutlu bir şekilde devam ettirilmesi istemidir.

ATİK olarak; faşist TC'nin ve faşist partilerinin (CHP, AKP, MHP... vb. güçlerin) kendi aralarında imha ve inkârı farklı telaffuzlarla ifadeleri, Kürt ulusunun geliştirdiği ulusal mücadeleyi ve gerilla mücadelesini tasfiye olarak üzerinde birleşmeleri gerçekliğine karşı, Kürt ulusunun ulusal demokratik mücadelesinin yanında olduğumuzu belirtir, geliştirilen faşizan uygulamaları protesto ediyoruz. Demokratik ilerici kamuoyunu, faşist Onur(suz) Öymen'in ırkçı açıklamalarına karşı tavrı almaya ve protesto etmeye çağırıyoruz!"

Kadının Özgürlüğü, Özgürlük Yürüyüşüne Katılmasıyla Gerçekleşecektir!

Kadın sorununun köklerine yönelmek bugünden, kurulu ekonomik-toplumsal-siyasal sömürü sistemine karşı savaşıma girmekle olanaklıdır. Ama bu savaşım, her günkü gelişimi içinde ve kapitalizm koşullarında, kadının köleliğinin her türlü görüngüsüne karşı güncel savaşımının örgütlenmesiyle el ele gitmek zorundadır. Yani sermaye düzenine karşı sınıf savaşımı, kadını evin ve çocuk bakımının köle sıkılan özel mülkiyet dünyasının özel yanına, kadının köleliğini kutsayan burjuva aile kurumu ve dinin köleleştirici kurallarına, toplumun kör önyargılarına, yazılı-yazısız kurallarına karşı, sermaye ve devletin güncel baskı ve terörüne karşı savaşımıyla birleştirilmelidir.

Ve yine hem sınıfsal (ve ulusal) savaşım ve hem de güncel özel kadın talepleri için savaşıma en geniş kadın kitlelerini çekebilmek için kadının özel durumunu göz önüne almak gerekiyordu. Yani, onun erkek proleter ve erkek emekçi karşısındaki muazzam geriliği ve eşitsizliğini hesaba katacak; eşitsizliği aşmayı kolaylaştıracak özel bir çaba, özel çalışmalar gereklidir. Bu sistemli bir örgütlülük halinde yapılmadan kadınların özgürlük yürüyüşlerinin ileriye taşınması çok zor olacaktır. Onun içinde kadınların örgütlenip mücadeleye katılması için daha çok çaba göstermeliyiz.

Sömürücü sınıflar iktidarlarını, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen sınıflara azgın bir sömürü, baskı ve şiddet üreten politikalar ile ayakta tutmaktadırlar. Ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel alanlarda çok yönlü yıkıma yol açan bu politikalarla emekçi sınıfının yaşamı her geçen gün ağırlaşmakta, çalışma koşulları dayanılmaz hale gelmektedir.

Emperyalist-kapitalist sistemde ekonomik, siyasal, kültürel, kısacası toplumsal hayatın tüm alanlarındaki işlerde, etkinliklerde erkek egemenliği vardır. Kadının rolü ve etkinlikleri erkek egemen sistemde daima ikinci plandadır.

Sınıflı toplumlarda kadın cinsi süreklilikli olarak ikinci sınıf insan olarak ele alınmış, kadın erkeğin kölesi olagelmıştır. Sistemin saldırılarından en fazla nasibini alan kadınlardır. Ezen ezilen sınıflar arasında yaşamın her alanında baş gösteren eşitsizlik kadın

üzerinde, özellikle işçi-emekçi kadın üzerinde daha ağır yıkımlara yol açar. Emekçi kadın, bir sınıf olarak birlikte sömürüldüğü ve ezildiği karşı cins sınıf kardeşlerinden daha katmerli bir sö-

mürüye ve eşitsizliğe maruz kalır. Sırf kadın olduğu içindir bu çifte sömürü işyerinde, evde, okulda, meslekte, işbölümünde hep ikinci plandadır.

Ucuz emek gücü olarak işçi-emekçi kadınlar

İşçi-emekçi kadınlar daha yoğun sömürü ve ağır çalışma koşulları altında çalışmaktadırlar. Sigortasız, sendikasızsız, sosyal haksız, iş güvencesiz, düşük ücretlerle sistem için ucuz emek gücüdür. Aynı işte, aynı işi yaptıkları halde pek çok kadın erkek işçilerin ücretlerinin yarısını dahi alamazlar. **Eşit işe eşitsiz ücrettir onların aldıkları.** Kölece çalışma koşulları karşısında aldıkları ücretler onları yoksulluk ve sefalet sınırına o kadar yakınlaştırdığı halde, daha çok, daha çok çalışmalarını ister kan emiciler onlardan. Sömürü çarkları arasında alın terleri ve emekleriyle birlikte, umutları, gelecekleri ve çocuk yaşta bedenleri de öğütülür. Kadın olmak, daha vahşi ve katmerleşen sömürü demektir onlar için.

Ekonomik, sosyal yıkım paketlerinin, İMF reçetelerinin faturası ilk olarak kadına çıkarılır. Krizde işten ilk atılan ve en kolay işten çıkarılan kadındır.

İşsizliğin ve yoksulluğun faturasını en ağır ödeyendir kadın. Kimi zaman bir işçi sıfatıyla öderken bu faturayı, kimi zaman da kapı önüne konan kocasının karısı olarak da sefaleti en ağır şekilde yaşar. Çoğu zaman doğum yapmak, evlenmek gibi insani gelişmeler kadın işçiler için kapı önüne konulma gerekçesi olur. İşyerlerinde kadınların sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde çalıştırılması, çocukları olanlara kreş ve emzirme odalarının olmaması, doğum izni verilmemesi, kadınların çalışma koşullarını cehenneme çevirmekte ve çalışma hakkını elinden almaktadır.

Kapitalist-emperyalist sistem kadınları ucuz işgücüsü olarak kullanmanın yanında, yer yer kobay olarak da kullanmaktadır. Başta kimya ve ilaç sektöründeki sanayi ürünleri emperyalist ülkelerde piyasaya sürülmeden önce, emperyalizme bağımlı birçok yoksul ülke kadını üzerinde denemektedir. Kadınların kitlesel olarak kırsılaştırılması da buna bir örnektir.

Cinselliği meta olarak kullanılan kadınlar

Kadın işçilerin yoğun emek ve alın teri sömürüsüne maruz kaldıkları yetmezmiş gibi, bir de işyerlerinde patronun, ustabaşının tacizine uğrarlar. Kimi zaman ağza alınmayacak küfür ve hakaretlerle aşağılanıp hor görülürler. Kimi zaman da işten çıkarılma tehdidiyle patronun iğrenç ihtiyaçlarını karşılaması dayatılır.

Cinsel taciz yalnızca işyerleri ile sınırlı kalmaz. Sokakta, gözetiminde, pazarda, alışverişte, okulda, yaşamın her alanında cinsel taciz ve tecavüze uğrar. Kadının, erkeğin cinsel ihtiyaçlarını karşılayan bir cinsel köle olarak görülmesinin üzerinden sermaye sınıfı pazar bile yaratmıştır. Bir cinsel meta haline getirilen kadın, her türlü metanın pazarlanmasında da reklam aracı olarak kullanılır. Sermaye daha fazla kâ elde etmek için kadını cinselliği

üzerinden metalaştır. Bugün medya aracılığıyla kadın cinselliği en iğrenç bir biçimde kullanılmakta/pazarlanmaktadır.

Kadın cinselliğinin meta olarak kullanılageldiği en açık adreslerden birisi de fuhuş alanıdır. Sistemin tüm çirkefliliğini ve pisliğini gözler önüne seren fuhuş alanı, kadının cinselliğini erkeğe para karşılığında satarak, sermayeye devasa kâr alanları açar. Sistem bu alan üzerinden kendini besler ve üretir. Özellikle emperyalist metropollerde, Uzakdoğu Asya'dan, Afrika ülkelerinden daha çocuk yaşta getirilen kadınlar resmen köle satıcılığı adı altında cinsel nesne olarak piyasaya sürülürler ve üzerlerinden aşırı kârlar elde edilir. Bu ülkelerde kadınların kendi vücutlarını satmaları ailelerine bakabilmek için tek yoldur. Açlık ya da fuhuş birbirinden kötü iki seçenektir.

Gözükmeyen emek olarak ev kadınlığı

Erkeğin mutlak hakimiyeti ve egemenliği baba olarak, koca olarak evde de devam eder. Kadının köleleştirildiği ve sömürüldüğü alanlardan birisi de evlerdir. Ev kadınları ev işlerini ve çocuk bakımını üstlenen görünmeyen emektir. Özellikle çalışan işçi-emekçi kadınlar, işyerlerinde sınıfsal olarak ezilip sömürülürken, bir de eve geldikten sonra ev işleri ile çocuk bakımı ile bir kez daha işçiliğe soyunurlar. Ücretsiz, her türlü haktan ve güvenceden yoksun olarak üstlenirler bu rolü. İşyerlerindeki ağır çalışma koşullarının üzerine bir de evdeki işler, stres, çocuk bakıcılığı ve kocanın hizmetlisi olma binince, çalışan kadının yaşamı iyice köleleşir.

Çalışmayan ev kadını ise 24 saat evinin emekçisi, kölesidir. O artık çocuğunun bakıcısı, kocasının hizmetçisi, evinin açıcısıdır. Ona biçilen rol meslek olmuştur onun için. 24 saat boyunca ücretsiz çalışılan bir meslektir ev kadınlığı. Ne gecesi var ne gündüzü. Analık ve ev işleri öylesine hapsetmiştir ki onu eve, insani olan her şeye uzak ve yabancı kalır. Sosyal ilişki kurmaya, gezmeye, dinlenmeye, kültürel-sanatsal faaliyetlere zaman ayıramaz. Namusu kocasına zimmetli olan, ha deyince bir tekmeyle kapı önüne konulan, ha deyince zorla yatağa atılan bir kadındır o. İnsanlıktan soyutlanmış, yaşamı evinin dört duvarı arasında hücreleştirilmiştir, yal-

nızlığa mahkum edilmiştir. Ona göre hazırlanan TV programları ile, pembe dizilerle, arkası yarınlarla kapalı kutuda beyni uyuşturulur, yaşamı arabeskleştirilir. Umutları, özlemleri, geleceği, tüm dünyası televelelerde, magazin haberlerinde eritilir, tüketilir. Kaderine boyun eğdirilir.

Sistemin sunduğu ağır yaşam koşullarını ve sefaletin kimi zaman doğal olarak, kimi zaman da yoksulluğun olmazsa olmaz koşulu olarak iliklerine kadar hissedilen ve yaşayandır ev kadını. Gecekondu semtlerinin çamurlu yollarında düşe kalka su taşıyarak bel ağrılarına katlanandır. Su basan, çatısı akan evlerin en çok acısını ve zahmetini çekendir. Pazar yerleri dağıldıktan sonra odur elinde poşet, sırtında çuvalla, dökülen-çürüyen meyve ve sebzeleri toplayan. Kahve köşelerinde okey masalarına ve içki şişelerine hap-solmuş işsiz kocasının tüm yükünü, şiddetini, baskısını da çeken odur. Akşama tencere kaynatma, çocuklarına defter kalem alma düşüncesidir onun beynini kemiren. Daha iyi bir yaşam, ev, araba gibi kocasından beklentileri gömülmüştür hayal dünyasına. Bizzat sistemin çürümüşlüğüne sunduğu yaşam koşulları, yozlaşmış kültür, çektiği sıkıntıları ve acıları kaderiymiş gibi algılatılır. Sistem ondan kaderine razı gelmesini, sabretmesini ister. Hayat pahalılığı, artan yoksullaşma temel gereksinim maddelerini karşılayamaz hale getirince, kadınlara fahişeliğin kapısı açılmış olur. Geçim derdi ev işçisi olan kadını bir yandan ucuz işgücü olarak fabrikalara yöneltirken, bir yandan da vücutlarını para karşılığı satmaya yöneltir.

İşsizlik, düşük ücret, sigortasız çalışma, anne-çocuk sağlığını koruyucu yasaların yetersizliği, kreş sorunu çalışan işçi-emekçi kadınların baş sorunları iken, cinsel hastalıklar, uyuşturucu bağımlılığı, güvencesiz ve sağlıksız çalışma da diğer alanda çalışmak zorunda olan kadının karşılaştığı sorunlardır.

Kadın, cinsel ve sınıfsal ezilmişliği yetmezmiş gibi, uluslar üzerindeki baskılardan da en fazla nasibini alır. Başka ulustan olan kimliklerinin yok sayılması, dillerinin ve kültürlerinin inkar edilmesi sömürücü sistemin bir politikasıdır. Katliamlarla, baskılarla, şiddetle, yakıp yıkmalarla, zoraki göçlerle bu politikalar ezilen ulus üzerinde etkisini gösterir, ama en çok da kadın üzerinde. Özellikle Kürt kadını daha ağır bir biçimde yaşar sistemin saldırılarını. Ana dilini konuşmasının yasaklanmasıyla, kirli savaşta ırzına geçilmesiyle, tacize uğramasıyla, gözaltına alınmasıyla, zorunlu göçlerle, baskı ve şiddeti daha yoğun yaşar.

Bu sistem kadına özgürlük vermez!

Üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin ortaya çıkmasıyla başlayan ka-

dının köleleşmesi süreci, ancak özel mülkiyetin ortadan kalkmasıyla son bulacaktır.

Kadını köleleştiren kapitalist sistem, kadına özgürlük ve kuruluş vermez.

Uyguladığı sömürü, baskı ve şiddet politikaları ile kadının kölelik halkalarına yeni zincirler ekler. Cinsel, sınıfsal ve ulusal ezilmişliği bir arada yaşayan işçi-emekçi kadın ancak bu sisteme karşı tüm emekçi sınıflarla birlikte örgütlü mücadele ederse kurtuluşunu sağlayabilir. Sorunların kaynağı kapitalist sömürü düzenidir. Bu düzene karşı mücadele etmek ve sermayenin saldırılarına karşı her alandan örgütlenerek cevap vermek kadın-erkek tüm işçi-emekçi ezilen sınıfın yegane yoludur.

Kadının durumuna ilişkin çizdiğimiz karanlık tablo karşısında karamsar mı olmak gerekiyor? Yapılacak bir şey yok mu? Kadının ezilmişliği kader midir? Elbette ki hayır. Kötümser olmamız için bir neden de yok. Aksine, kadınlar hakkında iyimser konuşmak için birçok neden var. Bugün nasıl ki, bilim sayesinde, ilk insan topluluklarındaki ailede ananın lider olduğunu biliyorsak, henüz istenilen düzeyde olmasa da, sosyalist ülkelerde kadın sorununun büyük oranda çözüldüğünü, çözümler üretildiğini biliyoruz. Ve bunlar bizi iyimser olmaya iten gelişmeler olduğu gibi, söyleyeceklerimizin soyut şeyler olmayacağına da göstergesidir. Bundan 70 yıl önce "kadın sorunu" üzerine konuşan Marksist-Leninistlerin söyledikleri sözler, insanlar için soyuttu ama bizler, onlarca ülkenin deneyleri üzerine, somut gerçekler üzerine konuşuyoruz ve iddia ediyoruz: **KADININ KURTULUŞU SOSYALİZMEDİR!**

Kadının kurtuluşunu burjuvazi sağlayamaz. Tüm görkemli sözlere, gösterişli programlarına karşın burjuvazinin kadına verebileceği bir şey yoktur. "Burjuva demokrasisi, -diyor LENİN- özgürlük ve eşitlik üzerine kulağa hoş gelen boş sözler, tumturaklı sözcükler, abartmalı vaatler ve gürültülü sloganlar demokrasisidir. Gerçekte bütün bunlarla kadının özgürsüzlüğü ve eşitsizliği, çalışanların ve sömürülenlerin özgürsüzlüğü ve eşitsizliği gizlenir." (Kadın ve Aile; MARKS, ENGELS, LENİN; Sol Yayınları 1.baskı s. 234)

Anayasalar, yasalar, kadın konferansları, Birleşmiş Milletler sözleşmeleri, "kadın yılı", "kadın on yılı"... Tüm bunlar kadının eşitsizliğini kabul eden ve kadına eşitlik vaadedilen şeyler. Ya sonuç? Koca bir hiç! Bunu söylemekle, kağıt üzerinde de kalsa kadına burjuva anlamda eşitlik, özgürlük tanıyan çabaların, her koşulda yararsızlığını söylemek istemiyoruz. Biz "kadının kurtuluşu sosyalizmedir" derken, bugünden bir şey yapılamaz diyen-

lerden de değiliz. Aksine eğer bugün kadını meta olarak gören burjuvaziye rağmen kadın haklarında ileri adımlar atılabilmiş, kadın sorununu gündeme bile almak istemeyen burjuvaziye rağmen, kadın sorunu yavaş yavaş bilinç düzeyine çıkmış ve tartışılıyorsa, bu, mücadelenin ürünüdür. Diğer haklarda olduğu gibi, kadın haklarında da atılan her adım kan ve can pahasına verilen bir mücadelenin sonucudur, burjuvazinin bağı-şı değildir.

İlk kez 1789 Fransız Devrimi sırasında ortaya çıkan kadın hareketi karşısında, burjuvazi ne kadar direnebilirdi ki? Fabrikalarında kadının ucuz işgücüne gereksinmesi olan burjuvazi, kadının giderek daha özgürleşmesinin önünde ne kadar durabilirdi?

Erkek emekçilerle omuz omuza mücadele eden kadın emekçinin bilinçlenmesini nasıl engelleyebilirdi? Burjuvazi, fabrikada özgür işçi haline getirdiği kadınların, üretimde olduğu gibi yönetimde de yer almak isteğine boyun eğmek zorundaydı. Yoksa burjuvazi 1789 Devrimi'nde aktif olarak yer alan kadınlara oy hakkı bile vermemişti. Ama giderek bilinçli bir hal alan kadın hareketi karşısında gerilemek zorunda kaldı. Yine de, burjuvazi bir adım ileri iki adım geri taktiği izlemek istiyordu. Ancak bunu başaramadı.

Kadının eskiye (feodalizme) oranla özgürleşmesini isteyen burjuvazi, aleyhine dönüşen gelişmeyi, kendi yararına çevirmenin hesaplarını yapıyordu. Nitekim, her geçen gün üretim içinde daha fazla yer alan kadın emeğini sömürmenin bir diğer yolu olarak, kadını tüketicileştirdi. Yüzyıllardır kadını bir süs aracı gibi kullanan burjuvazi, moda yarattı. Çalışan kadın kazancını giyim kuşama, süslenmeye harcayacak, modanın peşinden yetişmeye çalışacak, bir makine hızıyla tekstil ürünleri tüketicisi, kimya, kozmetik sanayi vb. tüketicisi olacaktı. Ve kadın, güzellik ve kendini beğendirme uğraşları içinde, sosyal-siyasal ve kültürel planda gelişemeyecek, doğal olarak da yine erkeğin esiri olacaktı. Burjuvazinin kadına sunduğu özgürlük erkek efendisini seçme özgürlüğüydü.

Burjuvazinin kadın hakları üzerine ettiği "hoş sözler" in, özgürlük laflarının özü budur. Kadını mutfağa, yatak odasına, çocuk odasına kapatarak ev kölesi yapan; yaratıcı gücünü, üretken olmayan yıpratıcı, köreltici bir çalışmada boşa harcayan; servetini, mirasını devredeceği çocuk-

larını doğuran üretim aracı olarak gören burjuvazi, kadını özgürleştiremez! Kadının özgürlüklerine zincir vuran, haklarını kısıtlayan, ezen, sömüren burjuvazi kadını kölelikten kurtaramaz!

Kadını bir meta üreten meta olarak gören, kadında salt cinsellik gören burjuvazi kadının yeteneklerini, zekasını, aklını, kadının yaratıcılığını açığa çıkaramaz!

Kadını bir reklam aracı, reklamlarla körüklenen tüketim araçlarının alıcısı, basını, TV'si, sineması, edebiyatı ve diğer araçlarıyla yayılan cinsel sömürünün ve sapıklığının bir metası haline getiren burjuvazi, kadına saygınlığını kazandıramaz!

Emekçi kadını lüks yaşama özendirilen, işsiz ve aç bırakıp kendi yoz ilişkilerine çeken, kadını ortak kullanan, sermaye haline getirip yasallaştıran ve bu ilişkilerini emekçilere de bulaştırmaya çalışan burjuvazi, kadına toplumdaki gerçek yerini sağlayamaz!

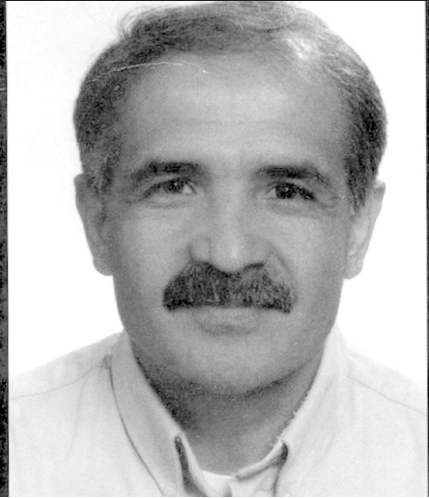
Kadının kurtuluşu yolundaki ilk adım, özel mülkiyet sistemiyle, onun devletini yıkacak; egemen sınıfların varlığına son verecek sosyalist devrim olacaktır. Kadın-erkek eşitsizliğinin her alanda giderilmesi, kadının "özel işi" ve köleliğin sürdürülüşünün ana biçimi olan ev ve çocuk bakımının toplumsallaşması, kadının tam kurtuluşunun önündeki bütün engellerin temizlenmesi, sosyalist toplumun inşası sürecinin belli başlı işleridir.

İnsanlığın, kafa ile kol emeği, kent ile kır arasındaki farkların kalktığı, toplum yaşamında işbölümünün (kadın ile erkek arasındaki iş bölümü dâhil) ortadan kalktığı evreye ulaştığında; toplum yaşamında burjuva hukukunun dar sınırlarının aşıldığı, toplumsal zenginliğin gürül gürül aktığı ve bayağında "herkesten yeteneğine, herkese gereksinmelere göre" ilkesinin yazıldığı komünizme ulaşması ile kadının tam kurtuluşu da gerçekleşecektir. Bunun için, işçi ve emekçi kadınların, proletaryanın devrimci çizgideki savaşımında yer alması kaçınılmazdır.

Almanya'dan Bir Mücadele Okuru

Engin yürekli türkü sevdalısı İbo Dayımızı kaybettik

Bir süredir yakalandığı cilt kanseri hastalığı sonucunda 29 Kasım 2009 tarihinde yaşamını yitiren İbrahim Akyol için Den Haag'ta bir anma düzenlendi. Engin yürekli ve türkü sevdalısı İbo Dayıyı, ailesi, mücadele arkadaşları ve dostları gözyaşlarıyla ve gülücükler içinde tekrar hatırladı ve andı.

Sevenleri yalnız bırakmadı

Çeşitli hastanelerde tedavi görmesine rağmen ani bir şekilde teşhis edilen cilt kanseri hastalığı sebebiyle aramızdan ayrılan İbrahim Akyol için, Türkiyeli İşçi ve Öğrenci Derneği TİÖD'te düzenlenen anmaya 300 kişi katıldı. Saygı duruşunun ardından mücadele arkadaşları, devrimci örgütler ve üyesi olduğu TİÖD adına konuşmalar yapılarak, İbo Dayı'nın onurlu yaşamına ve duruşuna değinildi. Anmaya DHB, Partizan, Atılım, Devrimci Demokrasi taraftarlarının yanısıra devrimci, demokrat ve yurtseverler katılım sağlayarak İbo Dayı'yı bir kez daha andı.

Mücadele dolu yaşamı

İbrahim Akyol 1964 yılında Paş köyünde doğdu. Yaşamının büyük bir kesimini devrim ve demokrasi mücadelesine adanmış İbrahim Akyol, 1989 yılından sonra Avrupa'da sürekli bir şekilde göçmenlik hayatına başladı. DHB'deki mücadele süreci sonrasında da tüm devrimci yapı ve kurumların faaliyetlerinde yer almayı görev bilerek, bu yönlü kararlı bir duruş sergileyen İbo Dayı, 90'lı yıllardan itibaren TİÖD derneğindeki üyeliğini bugüne kadar sürdürdü.

5. Kongreden itibaren birkaç defa Yönetim ve Denetim Kurullarında yer aldı. Saz çalma ve müzikal bilgi konusunda da yetkin olan Akyol, TİÖD bünyesinde Özgür Gelecek korosunu çalıştırdı ve o dönemlerde HTİF tarafından çalışması yapılan Witte İlegaller için verilen mücadelede aktif olarak yer aldı. Aynı zamanda 8 Mart gibi çeşitli yerel etkinliklerde sahne alarak Kürtçe ve Türkçe ezgilerini seslendirdi.

Sevgi dolu bir anı

Kişilik olarak herkes tarafından sevilen bir yapıya sahipti İbo Dayı. Alçakgönüllülüğü ve güler yüzlülüğü ile herkesin gönlünde bir taht kurmayı başarmıştı o. Kürtçe söylediği türkülerle kendinden geçeri, yumuşak sesi ve yorumuyla dinleyenleri hem hüzünlendirir, hem sevindirirdi. İbo Dayı her daim, mütevazı, dostane ve insancıl yaklaşımlarıyla, mücadeleye olan bağlılığıyla, sevilen ve sayılan bir kişilik olarak anıldı ve anılmaya devam edecek.

Innsbruck'ta Sanat Konulu Sempozyum Düzenlendi

Innsbruck'ta 28 Kasım 2009 tarihinde Demokratik Göçmenler Derneği'nde; YDG'nin kültür sanat festivalinin yaklaşması ile birlikte sanat ve sanat anlayışımız üzerine bir sempozyum düzenlendi. Sempozyuma YDG ve ATİGF adına birer arkadaş konuşmacı olarak katılırken, aynı zamanda Türkiye'den de sanatçı Hasan Sağlam da sempozyumda konuşmacı olarak yerini aldı.

İlk konuşmacı olarak ATİGF adına konuşan arkadaşımız toplumdaki sanat anlayışı, bunun evrimi ve kısa bir şekilde tarihçesi hakkında bilgiler verdi. YDG adına konuşan Can Tohumcu; YDG festivalinin Yılmaz Güney'in adına atfedildiğini hatırlatarak Yılmaz Güney'in hayatı ve sanata bakış açısı üzerine bilgi verdi. Özellikle Yılmaz Güney'in sürgün zamanlarından bahseden Tohumcu; **bu süre zarfında kendisinin sanat için değil halk için sanat yaparak, güncel ve hoş gözükken konulardan daha çok Türkiye'de halkın ve onun ilercisi kesiminin çektiği sıkıntıları, yaşamlarını abartısız ve tam olarak anlatma gayretinde olduğunu belirtti.** Son konuşmacı Hasan Sağlam ise Türkiye'de olsun veya diğer ülkelerde olsun bir sanatçının bakış açısının ne olması gerektiğine dikkat çekti.

Genelde bir çok kişinin bugün "sanat" icra ettiğini söyleyen Sağlam; **"Ama düşünün şimdi demokrat birisi alıp gerici birisinin şiirini bestelese biz buna sanat diyebilir miyiz? Açık ki halkın sanatçısı halkın tarafında olmalıdır. Sanatçı olmak yaratıcı olmak değil taraf olmaktır"** dedi. Özellikle Türkiye gerçekliğinde sanat konusu üzerine çeşitli örnekler veren Sağlam, sanatçının taraf olmasının yanı sıra gerçekleri anlatmak için bedel

ödemekten geri durmaması gerektiği üzerine de kısa bir anlatım yaparak, Yılmaz Güney'in hayatı boyunca 25 hapisanede kalmış olmasının bunun sadece en bariz örneklerinden bir tanesi olduğuna da dikkat çekti. Konuşmalardan peşi sıra kısa bir soru faslından sonra ara verildi. Aranın ardından YDG'nin kültür sanat festivali için hazırlanan tanıtım fragmanı gösterildi. Etkinlik Hasan Sağlam'ın verdiği müzik dinletisiyle sona erdi.

ATİGF Innsbruck'ta Kılıçdaroğlu'nu Protesto Etti!

Innsbruck'ta 22 Kasım'da Kılıçdaroğlu'nun katıldığı bir toplantıda ATİGF taraftarları Kılıçdaroğlu'nu protesto ettiler. Kılıçdaroğlu ve Ali Kılıç'ın katıldığı toplantıda CHP'nin son süreçte Dersim ile ilgili yaptıkları meclis konuşmalarını dile getirmemeye çalıştılar. Bununla birlikte yapılan katliamları savunur konuşmalarda bulundular. Toplantı süreci içinde yapılan bu açıklamalara ATİGF üyelerinin tepkisi sesli oldu ve sözlü tartışmalar yürütüldü.

Divanın anti demokratik uygulamasından kaynaklı ATİGF taraftarlarının sözleri kesilmeye çalışıldıysa da yapılan sesli ajitasyonla salondaki hava gerginleşti ve karşılıklı tartışmalarla bir süre devam etti.

Verilen aradan sonra soru ve cevap bölümüne geçildiğinde, ATİGF taraftarları söz hakkı istediler. Divan söz hakkı vermeyince ATİGF taraftarları adına bir temsilci sözlü ve sesli bir ajitasyonla -mikrofonun sesini de bastırarak- kısa

bir politik ajitasyon çekti. TC tarihinin çarpıtıldığı ve bu tarihin katliamların tarihi olduğu, bu yalanların artık kitleleri inandıramayacağı ve CHP'nin de bu katliamlarda sorumlu olduğunu ve düşüncelerimizi açıklamaya engel olan divanı da protesto ettiklerini; demokrat, devrimci olan ve insan haklarından, özgürlüklerden yana herkesi Kılıçdaroğlu'nu ve divanı protesto etmeye çağırarak, salonu toplu halde alkışlarla terk ettiler. ATİGF taraftarlarıyla birlikte bir çok tutarlı demokrat ve devrimci de salonu terk etti. Bu sırada

Innsbruck Alevi derneğinin ihanetçi ve dönek yöneticileri polis kuvveti çağırarak provake etmeye çalıştıysa da başarılı olamadılar.

Bir gün sonra Viyana'da yapılan aynı toplantıda yüzlerce kişi salonu basarak protesto etti. Bu sırada yaşanan arbedede bir çok kişi yaralandı. Yine Alevi derneği yöneticilerinin çağırısıyla 200 polis salonu basarak, bir çok kişiyi zor kullanarak dışarıya çıkardı. Her iki toplantıda da CHP'nin ve Kılıçdaroğlu'nun ve tutumları başarılı eylemlerle protesto edildiler.

NASIL BİR DERGİ/GAZETE

Süleyman Şahin

Nasil bir "yayın organı" sorusuna verilecek yanıt, biraz da nasıl bir örgüt ve faaliyet sorusunun yanıtını da içerecektir. Burada esas olarak 2. ve 3. sorular yanıtlanmaya çalışılmayacak olsa da, yazıya bu gözle de bakılmasında yarar olacaktır. Ayrıca önerilerin bir gazeteci/yayıncı tarafından değil, bir okuyucu/gözlemci tarafından getirildiği gerçeği de unutulmaması gereken bir başka yöndür. Sorunu düşünürken, genel doğruları ifade edip, beklentileri sıralamak yerine, mümkün mertebeye daha ayrıntı da ne? ve nasıl olmalı? diye düşünmeye çalışmayı tercih ettim. Tabii ki uzmanlığa ihtiyaç duyulacak ölçüde ayrıntılara giremedim. Söylemeye çalıştığım şeylerin bir çoğu, çok bilinen şeyler ve bir çoğumuz için çok sıradan olabilir. Bazen çok fazla ortada olan şeylerin görülemediğinden, yada değerlendirilemediğinden yola çıkıyorum.

Soruları sormaya başlısak; neden bir yayın organı?

Konfederasyonun yayın organının/organlarının örgüt içi ve dışı diye ayırtabileceğimiz iki kesime yönelmesi gerektiğini sanırım kabul edebiliriz. Özetle; örgüt içi kesimlere yönelik amaç, örgütsel birliği pekiştirmek, merkezi politika ve kararların iletilmesi, örgüt içi eğitim vb. olarak ifade edilebilir. Örgüt dışı kesimlere yönelik ise ajitasyon-propaganda faaliyeti, egemenlerin teşhiri, bilgilendirme, eğitme/öğretme, örgütlenme vb.

Bütün bunların yapıla bilmesinde, süreli bir yayın organının bize sağlayacağı avantajlar nedeni ile bir yayın organına gereksinmemiz olduğunu düşünüyorum. Pekala; biz kimiz, yada kimleri temsil edip, hangi hedef kitle için yayın organı çıkartmak istiyoruz? Bir çok sorunu kolayca çözebilecek tek bir yöntem-araç özlemimiz - dileğimiz olabilir. Ancak gerçeklikte, sorun sayısından bile fazla çözüm yöntemine-aracına ihtiyaç duyarız. Bizde bir yayın organı ile birçok ihtiyacımızı gidermek isteyebiliriz, ama ancak bir yada en elverişli koşullarda bile 1-2 daha ihtiyacımızı giderebiliriz.

Ulaşmak istediğimiz ana okuyucu kitlesini, geniş anlamıyla, Türkiye kökenli emekçi göçmenler olarak, dar ve kısa vadede ise bunların ileri kesimleri olarak tanımlayabiliriz. İki yada, çok dilli yayını gerçekleştire bildiğimiz oranda başka ülke kökenli emekçi göçmenler ve nihayetinde yerli emekçiler olarak sıralayabiliriz.

Almanya örneğinden hareket edersek; göçmen kitlesinin yaklaşık olarak 1/4'ünün Almanya vatandaş-

lığına geçtiğini, 3/4'ünün ise Türkiye vatandaşlığının devam ettiğini ve her iki ülke ile de siyasal ilişki içerisinde olduğunu görüyoruz. Bu kitlenin siyasal-demokratik-ekonomik sorunlarından bahsettiğimizde, her iki ülkenin siyasal iktidarlarına karşı verilecek ekonomik-siyasal-demokratik mücadeleden bahsetmek zorundayız. Bu durumda örneğin, Almanya'da seçme ve seçilme hakkı kampanyasının yanında, Türkiye'de mevcut bu hakkın pratikte kullanılabilmesine ilişkin faaliyetlerin yürütülmesinin önemi gözardı edilmemelidir.

YAYININ İŞLEVİNİ YERİNE GETİRE-BİLMESİ için yine basit olarak ele alırsak:

-Önce yayını çıkartacağız-var edeceğiz,

-Sonra okuyucu kitlesine yada ulaşabileceği mekanlara ulaştıracağız,

-Okutacağız (ki en zoru)

-Herhangi bir yayın organı açısından bu döngünün sürekliliği ile görevin sonuçlandığı düşünülebilir ama bizim için değil.

-Ulaştığımız kitleleri, bize/örgüte /konfederasyona yakınlaştırıp örgütleyeceğiz. Eğer bu hedeflere "nitelik olarak" bütünüyle yada esas olarak ulaşabiliyorsak, başarılı bir yayın faaliyetinden söz edebiliriz. Nicelik olarak okuyucu sayısının artışı da oldukça önemli, fakat ikincil planda ele alınmalıdır.

Bu hedeflere ulaşabilmek için, yayın faaliyeti mutlaka UZMANLAŞMA (profesyonelleşme) gerektirmektedir. Profesyonellik tanımını özellikle kullanmak istemiyorum, hoş olmayan nakdi çağrışımı, soyutlarken baskın çıkabiliyor. Evet, uzmanlaşma iyi, nitelikli bir yayın organı için önkoşullardan birisi, önemlisi.

YAZI /YAYIN KURULU

Genellikle yanlış algıladığımız ve "yazarlar topluluğu" yerine de kullanabildiğimiz bir kurum. Yazı kurulu; düzenli olarak ve gerektiği sıklıkta toplanabilen, genel hattı ortaya koyan, kısa-orta ve uzun vadeli yayın politikalarını belirleyen, her sayıyı özel olarak hazırlayan, deyim uygunsuz faaliyetin beyni. Oluşturulurken, işlevini yerine getirebilecek, seviye-fiziki imkân vb. kriterlerine sahip kadrolardan oluşturmak yaşamsal öneme sahiptir. "Adama iş yerine, işe adam" ilkesi burada da unutulmamalı.

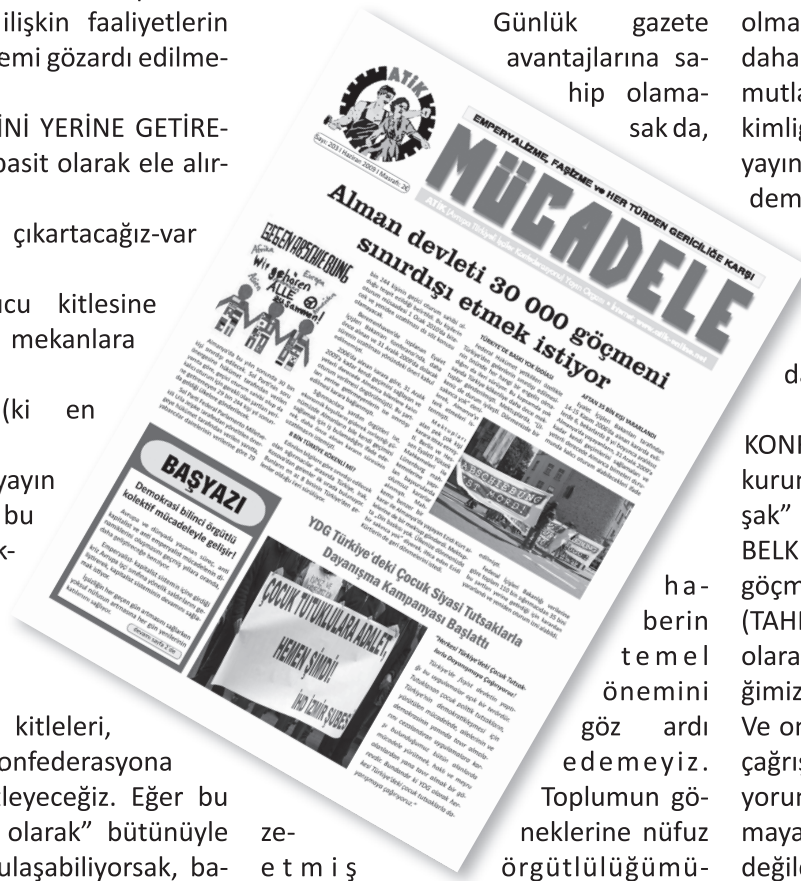
YAZARLAR TOPLULUĞU

Aynı tarzda ve konuda yazı yazan onlarca yazar olmamalı. Konu ve tarz farklılıkları olan bir kadro oluşturulmalı ve konuları şöyle ayırıştırabiliriz sanırım:

- Köse yazıları diye tanımladığımız; makale-fıkra-deneme yazıları,
- Araştırma-inceleme yazıları,
- Gezi, röportaj, anı yazıları,
- Sanat - edebiyat- kültür yazıları...

HABERLER

Günlük gazete avantajlarına sahip olmasak da,

ze-
e t m i ş
zün avantaj-
öğrenmeliyiz.

MUHABİRLER

Muhabir ağı oluşturulmalı, muhabirler yetiştirilmeli. Gerekirse, ki büyük olasılıkla gerekecektir, dışımızda ki uzman gazetecilerden eğitim yardımı alınmalı.

Yazılar/yazarlar değerlendirilirken çeşitliliğe önem verilmelidir. Hem içerik, hem de biçim (üslup) çeşitliliğine.

Doğruyu yazmış olmak bir yazının yayınlanabilmesi için zorunlu/gerekli koşul olmakla birlikte, yeteri koşulu oluşturamamalıdır. Yazı biçim olarak kendisini okutabilmelidir.

GÜNDEMİ ELE ALIŞ VE SUNUŞ

Yazı kurulunun işlevleri arasında. Sadece önemine vurgu yapma ihtiyacı duyuyorum. Gene görevleri arasında ki konu-yazı seçimi .

MİZANPAJ/SAYFA DÜZENİ

Kesinlikle uzmanlaşma gerektiren bir başka önemli yan. Bir yayın organının okunmasında bazen içeriğinden bile daha önemli olabiliyor.

İLAN-REKLAM

Oldukça hassas bir konu. Her tür-

lü ilan ve reklama ilkesel olarak karşı olmamakla birlikte, sınırlarının çok iyi belirlenmesi lazım. Doğa kanunları gibidir, "vizyon"u büyütme adına ilan ve reklam kapılarını dikkatsizce açarsak, reklam-ilan verenin etkisini hissetmeye başlarız. Temsil ettiğimiz kesimin sınıfsal "Karşıt" larından ilanlar reklamlar almamalıyız.

KİMLİK-İSİM

Mücadele, güzel bir isim, kalabilir. Artıları var. Çokta "sol-radikal" bir isim olmadığını düşünüyorum. Ama çok daha güzel bir isimle değişebilirde, mutlak değil. Kimlik konusuna gelince; kimliği gizlemek, hele de bir kurumun yayın organından bahsediyorsak, gündeme bile gelmemeli. Hukuki vb. zorunluluklar yoksa, aynı zamanda "örgütlenme" yapmasını beklediğimiz yayın da örgütü gizlemeyi(!) Hani adresi gizlenmiş davetiyeye benzetiyorum.

AVRUPA TÜRKİYELİ İŞÇİLER KONFEDERASYONU; demokratik bir kurum olarak olabilecek en "yumuşak" isim. Kesinlikle itici ve sol değil. BELKİ TERSİ İFADE EDİLEBİLİR: Emekçi göçmenler içerisinde tanınma oranını (TAHMİNEN) en iyimser yorumla %10 olarak kabul edebiliriz ve bu %10 bildiğimiz gibi en ileri kesimden oluşuyor. Ve onların içerisinde de isimin yaptığı çağrışımın olumlu olduğunu düşünüyorum. Dergimizi kitlelerle buluşturmayan şey, kesinlikle ismi yada kimliği değildir. Bizlerin bile okumakta zorlanmamıza sebep olan nedenler, aslında uslubu, biçimi, sunuş tarzı vs. Bir de sınıf mücadelesinin içinde bulunduğu genel durumun etkileri.

DAĞITIM-FİYAT

Teknik detayları öğrenebildiğim kadarıyla, en azından başlangıçta, dağıtım şirketleri aracılığı ile dağıtmamızın olanağı yok. Eski tarzda dağıtım devam edilirken, alanlarda dağıtıcı-muhabir aynılaştırılmasına mümkün mertebeye gidilmelidir. Çıkarılacak yeni bir yayının fiyatı da 1 Euro olmalıdır.

BÖLÜMLER

Hedef, kesinlikle yeniden ayrılabilmesi olmakla birlikte, başlangıçta Yeni KADIN ve YDG mücadele ile birlikte yayınlanmalıdır. Yetkinleşme ve olanaklar gelişip imkân verdiğinde ayrılmalıdır.

Sonuç olarak; bu yazı, oldukça ek-sik de olsa, tartışmanın, "sınıf mücadelesinin ihtiyacına cevap verecek, iyi yetkin bir dergi olmalı" gibi bir tarzdan daha somut ve gereksinimlere yanıt olabilecek bir tarz"a dönüşmesine bir katkısı olacağı umudunu taşıyorum.

S e m p o z y u m
**19 Aralık Katliamı
ve
Türkiye Cezaevleri Gerçeği**

K o n u Ő m a c ı l a r

Şebnem Korur Fincancı | TİHV
Ümit Efe | İHD
Semiha Kız | TÜYAB
Rote Hilfe Temsilcisi
ATİK-UPOTUDAK Temsilcisi
Tanıklar
Sinevizyon

**19 ARALIK
2009
STUTTGART
16.00**

Freies Musik Zentrum
(OBİ - Bauhaus karşısı)
Stuttgarter Str.15
Feuerbach/Stuttgart

**İMHA ve
İNKARA
SON!**

**Kürt Ulusuna
Tam Hak
Eşitliği!**

DTP Grup Başkanvekili
Araştırmacı - Yazar
ATİK Genel Başkanı
Moderatör

Konuşmacılar:

Selahattin Demirtaş
Doç. Dr. Haluk Gerger
Musa Demir
Mahmut Özkan

**PARIS
Fransa**

12.12.2009 | Saat:16.00

Maison Culturelle d'Anatolie
11, Rue Jean Jaurés
95400 ARNOUVILLE les GONESSES

**DUISBURG
Almanya**

13.12.2009 | Saat:14.00

Sultan Dügün Salonu
Markgrafenstr. 130
47166 Duisburg

ATİK 9.MERKEZİ KADINLAR KURULTAYI
Özgür Bir Dünya Yaratma Mücadelesinde
YENİ KADIN 20.Yılına Girerken

TARİH: 16/17 OCAK 2010
SAAT: 14.00

YER: HAUS DER JUGEND Frankfurt/Main
Deutschherrnuter 12 60594

ÜLKE KADINLAR KURULTAYLARINDA BULUŞALIM!

ALMANYA 4. KADINLAR KURULTAYI

Tarih: 12 Aralık 2009 (Cumartesi)

Başlama Saati: 12.00

Adres: Jugend und Kultur Verein e.V.

Kaiser-Willhelm Strasse 284

47169 Duisburg (Marxloh)

AVUSTURYA 8. KADINLAR KURULTAYI

TARİH: 12 /13 Aralık 2009

Cumartesi ve Pazar

Başlama saati: 14.00

YER: Wielandgasse 2-4

1100 Viyana

İSVİÇRE 2. KADINLAR KURULTAYI

Tarih: 19 Aralık 2009 Cumartesi

Saat: 12.00

YER: Zentral str. 78

8003 Zürih

